

[HTTPS://WWW.FB.COM/REVIEWNGONTINH0105](https://www.facebook.com/REVIEWNGONTINH0105)

Đã
là
Thư
Triển
Nhan

REVIEW BÝ
LẶNG TUYẾT DUNG HOA

TẢ

TẢ

KHÁN

Sầu
là
Thường
loan
Hi

Tác phẩm: Cậu là Thư Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi ().

Nếu cậu đừng nhả mặt nữa thì tớ cũng thường vui vẻ.

Tác giả: Tả Tả Khán()

Thể loại: Hiện đại, Bách hợp, Đam mỹ, ấm áp văn, HE.

Translate: QT ca ca, Google đại hiệp, Nciku sư phụ.

Edit: shaiyao (vnsharing.net) (YM: kidoleaz).

(Nếu muốn đăng nó ở bất kỳ nơi nào khác, vui lòng liên hệ với editor, tôn trọng công sức của người khác, cũng là một cách để tự tôn trọng các bạn.)

Văn án:

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô nhóc sao?

Hiếu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiếu đối phương nhiều hơn bất cứ người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, dì của tôi?

Đôi lời của editor:

1. Lời đầu tiên mà nói đó là về tác giả, mình không rõ với mọi người ra sao, nhưng 3 tác giả: Dịch Bạch Thủ, Diệp Sáp và Tả Tả Khán là 3 người duy nhất mà mình đã đọc hết toàn bộ các tác phẩm của họ (từ hoàn đến chưa hoàn aka từ hết đến vẫn còn kéo dài chưa định ngày kết thúc) Đơn giản là vì mình rất thích cách viết của họ, nhân vật họ xây dựng, và cuối cùng là suy nghĩ của nhân vật.
2. Lời thứ hai là về tác phẩm này, ừ thì thành thật mà nói, nếu so sánh theo 1 cách khá khập khiễng và không theo 1 logic nào cả, thì mình thấy cách viết có nét giống nhà văn Nguyễn Nhật Ánh (như mình nói đó là do cảm nhận của mình, và cách so sánh này không mang tính logic, mà dựa vào cảm nhận) chẳng phải là 1 trường thiên dài đằng đằng, chẳng hề có những cảnh nóng câu khách, cũng chẳng có những yếu tố ngược thân ngược tâm gây nhói tim cho đọc giả, nhưng tác phẩm nhẹ nhàng và thực tế theo cách riêng của nó, và vì thế, nó đã thu hút sự chú ý của mình.
3. Nói thật ra mình đọc xong nó cách đây chắc cũng 8-9 tháng rồi, ngay sau khi đọc xong “Hạ Tuyết đằng Thiên Tình” thì mình đã đọc nó, thế nhưng trải qua 8 tháng rỗng rã sau đó, mình vẫn không quên được nó (ừ thì có thể đối với mọi người là chuyện bình thường, nhưng trí nhớ mình là trí nhớ ngắn hạn, nhớ nhanh và quên cực nhanh, thế nên việc còn nhớ một tác phẩm đã đọc lâu như thế là 1 chuyện rất lạ) đông dài nói thế thôi, chứ tóm lại là đối với mình nó rất hay, và rất đáng nhớ (điều đó không có nghĩa là đối với ai nó cũng hay cả, như mình nói, đó là đối với mình thôi, 9 người 10 ý mà) thế nên tuy mình nâng nó lên tận mây như thế, nhưng mình hi vọng mọi người đừng kỳ vọng quá nhiều vào nó, ok?

-----000-----

Mục lục:

Chương 1.

Chương 2

Chương 3.

Chương 4.

Chương 5.

Chương 6.

Chương 7.

Chương 8.

Chương 9.

Chương 10.

Chương 11.

Chương 12.

Chương 13.

Chương 14.

Chương 15.

Chương 16.

Chương 17.

Chương 18.

Chương 19.

Chương 20.

Chương 21.

Chương 22.

Chương 23.

Chương 24.

Chương 25.

Chương 26.

Chương 27.

Chương 28.

Chương 29.

Chương 30.

Lần ngoại:

-----000-----

Chương 1.

Trời chạng vạng đã sớm không còn thấy thái dương, nhưng ánh mặt trời vẫn còn hiu hắt, xuyên thấu qua cánh cửa sổ của căn hộ tầng thứ 22, từ nơi đó nhìn ra ngoài có thể thấy ánh nắng ban chiều đang xa xa, giữa không khí ô nhiễm nơi thành thị mà có thể thấy được cảnh này càng làm tăng thêm vẻ hùng hực khí thế.

Tôi vươn người, mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, hơn 7h, vẫn chưa đến giờ a. Đứng lên giãn gân cốt một chút, sẵn tiện chạy tới cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, quả nhiên ngoài đường xe cộ đã đông, chen chúc nhau chặt như nêm cối, giờ phút này mặt đường cứ như biến thành bãi đỗ xe di động, nhìn những hàng ô tô không cần biết nhãn hiệu giá cả thế nào đều phải đứng im bất động một chỗ trên đường, tôi có chút muốn cười trên nỗi đau của người khác, khéo miệng không tự chủ được mà khẽ nhếch lên.

"Thường Hoan Hi, tâm tính gì kì vậy a? Thấy kẹt xe rất vui phải không?" Một thanh âm bất mãn vang lên, đó là bạn cùng lớp kiêm đồng sự, kiêm sếp Ngô Hiếu Mai của tôi, nhà nàng gần đây, khi tan tầm thì nàng thường hay bắt tắc xi về nhà, nhưng không may lại bị thương, nàng bị một gã nào đó không thương hương tiếc ngọc đụng phải khiến nàng bị trật chân, đành phải bò lại vào văn phòng tĩnh dưỡng và chờ bạn trai tới đón, cho nên lúc này cũng giống tôi, không phải gia nhập vào dòng xe chặt cứng dưới lầu.

Toàn bộ văn phòng tràn ngập một mùi hương nước hoa hương hoa hồng ngọt dịu, dù sao số nàng cũng may mắn, ngăn kéo bàn làm việc của tôi có thuốc bôi giảm đau, sau một hồi được tôi xoa bóp vết thương một cách chuyên nghiệp, chân Ngô Hiếu Mai không có dấu hiệu tiếp tục sưng to lên, mà duy trì ở trạng thái sưng lên khoảng 1.25 lần so với bình thường. Nhìn nàng đang bức mình nhìn tôi, tôi nghĩ chắc nàng đại khái không muốn đi khám.

Tôi nhún vai, tỏ vẻ việc Ngô tiểu thư đang nghi ngờ nhìn mình là việc không đáng để ý tới, việc cần làm bây giờ là đi rửa tay để tẩy đi hương nước hoa trên tay. Xong xuôi thì quay lại pha một bình trà nóng giá rẻ hương hoa lài, để thấy làn khói lượn lờ bay trong không khí, chỉ thế thôi mà không ngờ khiến lòng người yên ổn đến thế, ít nhất với tôi mà nói là như vậy.

"Tôi chẳng qua cảm thấy mấy ông ở trên tự làm tự chịu, không lo chú trọng phát triển giao thông công cộng, cứ để nhà nhà ai cũng lo mua xe riêng nên phải trả giá một chút mà thôi." Uống vài hớp trà nóng, tôi có chút u oán mà thở dài, "Nói nào ngay chứ tôi mới là người bị hại này, không có mua xe nhưng lại phải ở trong phòng làm việc đợi khi hết kẹt xe mới dám về nhà."

Tôi tuy rằng là người có cá tính, nhưng không phải dạng cuồng công việc, hôm nay tới nhà xuất bản lấy bản thảo mới, không ngờ lại kéo dài đến tận giờ kẹt xe, chắc phải đợi trời tối mới dám về nhà quá.

Ngô Hiếu Mai nở nụ cười bảo, "Chủ biên muốn gặp cậu đến mức trễ như thế mà còn đứng ở văn phòng hỏi chuyện, chắc chắn khiến cậu cảm động rơi nước mắt đó nhỉ?"

Tôi bĩu môi, "Nếu thật vậy thì hay, nhưng hần lấy bản thảo của tôi." Quay đầu lại nhìn đồng tài liệu thật dày vừa mới được in còn nóng hừng hực kia, đầu của tôi bắt đầu đau, báo mạng^[1] thật rắc rối, vốn không phải lĩnh vực quen thuộc của mình, nếu đụng tới sợ ngay cả tác giả cũng không rõ là ai, hơn nữa viết sai chính tả hết bài này đến bài khác, đọc nửa ngày cũng không rõ hần đang muốn nói cái gì, vậy mà vẫn phải biên tập thứ chết toi đó, mệt thật a. Nhưng thời này thì có việc gì dễ làm đâu?

Nhìn ánh mặt trời đang âm ỉ dần dần, tôi cầu nguyện mớ vé số mua hôm qua trúng được năm trăm vạn đi --- tôi biết điều đó là không thể xảy ra, nhưng chẳng phải cầu nguyện là hy vọng vào kỳ tích không thể xảy ra sao?

Ngô Hiếu Mai trung khí mười phần mà giáo huấn bạn trai của nàng qua điện thoại, "Anh ngốc quá a, sao có thể lạc được? Em không phải đã chỉ rõ rồi sao? Đi đường Tứ Quý Kiều, đến đường Kim Tử Hạng, rồi vòng lại. Xong sẽ ra đến đại lộ... anh muốn em đói chết có phải hay không? ..."

Không nên nghe nàng ta nói làm gì, tôi chuyên tâm ngắm đường phố, giữa trưa ăn trễ quá, tôi thật không có cảm giác đói bụng, nhưng nhìn đồng văn tự chen chúc nhau này thật khiến tôi choáng đầu hoa mắt, muốn buồn nôn.

Đang do dự xem có nên lên mạng đọc báo một chút không thì di động reng, tôi nhìn màn hình điện thoại, cơn đau đầu lại càng nặng thêm, lại là bà cô oan gia kia, lúc này gọi điện thoại đến nhất định là xảy ra chuyện gì rồi, tôi xoa huyết Thái Dương, bà cô, đêm nay lại đem phiền hà gì đến cho tôi nữa đây.

Bởi vì đi bộ tới, tuy thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua, nhưng vẫn không làm tiêu tán hết đi sự nóng bức của một ngày. Khi tới điểm hẹn, tôi không thể tránh khỏi một thân mồ hôi.

Vừa vào cửa, khí lạnh từ quán bar tỏa ra khiến tôi dựng tóc gáy, tôi cơ hồ có thể cảm thấy lỗ chân lông của mình chỉ trong nháy mắt đã khép lại, toàn thân nổi da gà. Sau khi nháy mũi hai cái, tôi đã nhìn thấy con người đang ngồi ở một góc sáng sủa kia, vẻ mặt cười mà như không cười: Thư Triển Nhan đại tiểu thư, bên cạnh còn có một gã khá dễ nhìn đứng kế bên, đêm nay lại làm trò ngu ngốc gì nữa vậy?

Đi lại gần, tôi còn chưa kịp chào hỏi, Thư đại tiểu thư đã hào phóng lại đón, thân thiết mà kêu lên "Honey" một tiếng. Một cánh tay trắng như tuyết cứ như con rắn cuốn lấy cánh tay trái của tôi cứng ngắc, chắc vì ở trong phòng máy lạnh khá lâu mà cánh tay của nàng lạnh xấp xỉ nhiệt độ của loài động vật máu lạnh đó.

Không biết là bởi vì cách xưng hô của nàng, hay vì nhiệt độ cơ thể quá thấp kia, mà tôi không khỏi rùng mình, muốn rút tay ra, nhưng khi nhìn thấy nàng ta cười cười ánh mắt uy hiếp mười phần nhìn mình, tôi chỉ có thể mặc cho nàng ôm cứng lấy cánh tay trái của mình, vươn tay phải ra bắt tay gã có khuôn mặt dễ nhìn đang buồn hiu đàng kia, "Xin chào, tôi là Thường Hoan Hi."

Gã đó biến đi chỗ khác, nhiệm vụ của tôi cuối cùng đã thuận lợi hoàn thành, nhưng Thư đại tiểu thư không biết có phải diễn nghiệm hay không, vẫn ôm khư khư lấy cánh tay của tôi không buông.

Liếc nhìn những ánh mắt muôn hình muôn vẻ chung quanh, tôi cảm thấy không được tự nhiên, tôi là người sống nội tâm, thật sự tôi không thích thu hút sự chú ý của mọi người nơi công cộng.

Đây mỹ nữ quần mình như rắn này ra, hỏi: "Được rồi, vấn đề của cậu giải quyết xong rồi, chúng ta có thể về nhà được chưa?"

Tôi chỉ túi xách của nàng, ý bảo nàng nhớ mang túi xách về, tôi nói tiếp: "Tôi còn có cả đồng bản thảo chưa biên tập nữa đó."

Thư Triển Nhan người cũng như tên, duyên dáng không để ý tới lời khiêu nại của tôi, nàng cười vui vẻ, một chút cũng nhìn không ra bộ dạng nghiêm túc của một luật sư ngày thường phải có.

"Thường Hoan Hi, đây là cách cậu đối đãi với trưởng bối đó sao?" Ngón tay còn không quên trạc ót tôi, đau muốn chết, nữ nhân này, không có việc gì để móng tay dài vậy làm gì chứ?

"Nói gì thì nói tôi cũng là dì của cậu. Đạo lý tôn kính trưởng bối có muốn tôi một lần nữa dạy cậu không?"

Tôi không biết nói gì cả, đúng vậy, tôi bằng tuổi với Thư Triển Nhan, nhưng nói theo một nghĩa nào đó, nàng ta quả thật là trưởng bối của tôi: Thường Hoan Hi. Nên dù cho bị nàng ức hiếp đủ điều, thì đó cũng là một trong những căn nguyên tôi vô lực phản kháng.

Trước kia khi tôi 14 tuổi, Thư Triển Nhan vẫn còn là Thư Triển Nhan, tựa như chị của nàng Thư Triển Dung, chẳng qua chỉ là giáo viên sơ trung Anh ngữ của tôi, tôi không thân lắm với hai chị em họ, ngoại trừ bạn cùng lớp và một số bạn khác lớp ra. Tôi là một cô bé ngoan thích im lặng, được rồi, tôi thừa nhận, đôi khi có một chút hư hỏng thôi, nhưng nói tóm lại thì thành tích bình thường, diện mạo bình thường, không biết nghệ thuật. Luôn tuân theo khuôn phép cũ, không gây chuyện sinh sự, cứ yên lặng sinh trưởng như cỏ, không gây chú ý cho người khác.

Nhưng bạn Thư Triển Nhan lớp bên cạnh lại không giống như vậy, nàng am hiểu ca hát khiêu vũ, violon, bề ngoài đáng yêu, khi biểu diễn văn nghệ luôn làm hội trường náo động, tỷ tỷ lại là giáo viên trong trường, một người luôn được sủng ái chiều chuộng như nàng so với tôi cứ như hai đường thẳng song song. Ách, vốn là như vậy. Khi đó, mỗi lần ở trường có hội diễn văn nghệ tôi đều buồn ngủ, nhìn Thư tiểu cô nương đang ở trên sân khấu kéo violon, trong lòng còn từng nghĩ thầm tiểu cô nương kia lớn lên sẽ ra sao nhỉ?

Khi đó tôi còn chắc chắn rằng một con người bình thường không có gì nổi trội như Thường Hoan Hi tôi

đây, tương lai nhất định sẽ không có bất kỳ một mối quan hệ nào với Thư tiểu cô nương cả, chúng tôi khi đó ngay cả tình bạn còn không có.

Nhưng ba một lần bị chuột rút khi tham gia lễ hội với tôi lại làm biến động hết thảy mọi việc. Nếu cổ máy thời gian thực sự tồn tại, tôi nghĩ tôi sẽ không tiếc hết thảy đại giới, chẳng sợ mà đập bất tỉnh ba đi, để đừng để sai lầm đó xuất hiện. Đúng vậy, tôi đến giờ vẫn đang cho rằng, hôn nhân khi đó của Thường Hưởng Nam (ba tôi) và Thư Triển Dung (chị Thư Triển Nhan) là một sai lầm lớn.

Các vị quần chúng đừng hiểu lầm, tuy hoàn cảnh của tôi giống cô bé lọ lem thật, nhưng tuyệt đối không có cảnh mẹ kế ức hiếp con chồng. Khi tôi 12 tuổi, mẹ tôi nằm trên giường bệnh đã nghiêm trang mà phân phó tôi, là về sau phải chung sống hòa thuận với mẹ kế, khiến cho một cô bé đang khóc lóc thảm thương như tôi cũng phải đỡ mồ hôi. Không khí bi thương trong phòng bệnh cũng bị câu đó của mẹ trở nên đặc biệt cổ quái.

"Tiểu Hỉ nhi, con gật đầu là đáp ứng rồi đúng không? Về sau phải theo ba an sống yên ổn. Mẹ và ba con tuy rằng sớm không được ở cạnh nhau, nhưng con chung quy vẫn là con của ba, ba con tuy không tốt, nhưng tình yêu dành cho con là thật."

Tuy rằng khi đó tóc của mẹ đã rụng rất nhiều, nhưng trong trí nhớ của tôi, người mẹ đội nón len, khuất sau ánh dương quang sáng lạn buổi chiều ngày mùa thu, lại giống như vị Bồ Tát xinh đẹp và hiền lành, nhưng câu mà Bồ Tát mẹ nói ra lại có thể khiến tôi té xỉu như chơi.

"Thường Hưởng Nam, nếu anh dám dung túng người khác ức hiếp Tiểu Hỉ nhi, tôi có hóa thành quỷ cũng sẽ không tha thứ cho anh."

Người đàn ông trung niên, mặc tây trang, mang giày da Thường Hưởng Nam đứng ở góc phòng bệnh, bị ánh mắt sắc bén của mẹ tôi trừng khiến ông ấy nói không ra lời, khí chất anh dũng ngày thường không còn sót lại chút gì, qua nửa ngày, mới thì thầm đáp, "Cho tới bây giờ toàn là con bé ức hiếp người khác." Lại bị mẹ tôi trừng mắt một cái, vội gật đầu đáp ứng không ngừng.

Tâm lý của tôi phức tạp muốn chết, tôi biết ba tuy rằng đa tình, nhưng thật sự ông rất thương yêu đứa con gái duy nhất là tôi đây, tôi không thích ông ấy thay bạn gái như thay áo, thậm chí thường xuyên qua lại với họ, một phần nguyên nhân rất lớn là vì tôi hy vọng ông có thể làm lành lại với mẹ. Bây giờ thì lại có một nữ nhân khác có thể lên làm mẹ tôi, thì theo bản năng tôi cảm thấy rất phản cảm.

Nhưng hôm nay mẹ sẽ ra đi mãi mãi, tôi cũng không thể ích kỷ mà phá hoại hạnh phúc cả đời của ba được. Tôi vẫn còn nhớ rõ, khi đó mình tuy rằng tâm không cam lòng, không muốn, nhưng vẫn nắm chặt lấy ngón út của mẹ, cam đoan, "Mẹ, mẹ yên tâm đi, sau này con sẽ nghe lời."

Mẹ vỗ vỗ đầu của tôi, "Tiểu Hỉ nhi, mẹ đặt tên con là Thường Hoan Hỉ, chính là hy vọng sau này con có thể vĩnh viễn vui vẻ, nếu muốn vui vẻ thì con phải mở cửa trái tim ra. Nếu con đã nói vậy, mẹ tin con nhất định sẽ làm được, con sẽ không giống ba ba của con..."

Không cần quay đầu lại, tôi cũng biết người vừa được nhắc tên kia hiện tại nhất định lui ở trong góc không dám ngẩng đầu lên. Tôi là tiểu bối, không tiện đưa ra lời bình luận chuyện của ba mẹ, nhưng dựa theo oán khí của mẹ mà đoán, thì người ba đa tình của tôi thật là ... thực khiến tôi không nói được lời nào.

Hận ông ấy sao? Không hẳn, sau khi mẹ ly thân với ông ta, thì ba vẫn có chút lương tâm, tiền phòng, tiền ăn ở cũng là do ba cung cấp, hơn nữa mẹ tính cách ngay thẳng, khó nói sau này liệu tôi có bố dượng hay không. Nhưng trước sau gì người sai cũng là ông ấy, trong lòng tôi có oán ông ấy cũng không thể trách được. Tuy rằng tên tôi là Thường Hoan Hỉ, nhưng tôi không phải lúc nào cũng vui cả, từ nhỏ tôi là đứa nhỏ nói không nhiều lắm, khi ba mẹ cãi nhau, tôi chỉ im lặng ở một bên làm chuyện của mình, tôi nghĩ chỉ cần mình đủ ngoan, bọn họ sẽ không cãi nữa.

Nhưng thế giới của người lớn không như bọn trẻ nghĩ, khi tôi học năm 2 tiểu học, rốt cuộc bọn họ cũng bỏ nhau. Tôi ôm chú gấu bông mình yêu quý, yên lặng mà đứng đằng sau mẹ, nhìn ba ba thu dọn hành lý rời khỏi nhà, nước mắt không hề chảy. Sau nữa thì thế nào à? Tôi vẫn chỉ im lặng! Im lặng mà đảo trứng, dùng hết thảy trí tuệ của tôi xua đi ý nghĩ, sẽ có một nữ nhân khác trở thành mẹ kế của mình, tôi nhớ không rõ đã qua bao lâu, chỉ nhớ ba ba bất đắc dĩ cười khổ, tôi nghĩ, phận làm ba ba như ông ấy quả thực không có uy

tín một chút gì cả.

Khi đó tôi nghĩ, sau này sẽ không làm khó ông ấy nữa. Người lớn luôn nghi ngờ con nít có hiểu được cảm thụ của bọn họ hay không, kỳ thật, chúng tôi cái gì cũng biết hết cả.

Ở một buổi tối tuyết rơi mẹ im lặng mà ra đi mãi mãi, tôi không được nhìn thấy mặt mẹ lần cuối, nhưng ba ba vẫn canh giữ bên cạnh mẹ, điều này khiến oán niệm tôi dành cho ông mất đi vài phần.

Hai năm rất nhanh cũng đã trôi qua, không biết có phải là vì mỗi ngày tôi đều thấp nhang chúc mẹ ngủ ngon làm cho ba ái ngại hay không, mà người mẹ kế trong tưởng tượng của tôi vẫn không có xuất hiện, vì thế lý tưởng vĩ đại tôi muốn cùng mẹ kế chung sống hoà bình cũng không có cơ hội để thực hiện.

Chương 2

Lần đó khi ba về nhà liền kích động mà hỏi han tôi đủ chuyện về giáo viên lớp Anh ngữ của tôi, khi đó tôi cũng chưa xem trọng chuyện đó lắm, thậm nghĩ chắc ba chỉ quan tâm nhất thời thôi. Ai ngờ về sau, giáo viên lớp Anh ngữ Thư Triển Dung lại thường xuyên đến nhà dạy thêm, khiến tôi có chút khó chịu.

Khi tôi đang nghĩ muốn bế đầu, cân nhắc làm thế nào mới có thể từ chối thiện ý đó mà không khiến nàng để bụng, để nàng buông tha cho tôi, không xách đầu tôi ra để dạy thêm nữa, thì một lần lại vô ý gặp phải cảnh Thư lão sư và ba ôm hôn.

Ồi thôi, khi đó tôi đã biết, chuỗi ngày không mẹ của tôi đại khái đã qua đi. Cũng may, Thư lão sư so với đám bạn gái như yêu tinh của ba thì đỡ hơn, miễn cưỡng cũng có thể khiến tôi chấp nhận được.

Mọi chuyện về sau hết thảy đều như nước chảy thành sông mà phát triển, điều duy nhất ngoài ý muốn, hoặc nên nói là bất mãn của tôi chính là: Thư lão sư tuổi còn rất trẻ cư nhiên lại mang theo một người theo danh nghĩa là dì ghé vào nhà của tôi --- ba mẹ Thư gia chết sớm, hai tỷ muội sống nương tựa lẫn nhau. Nhưng tôi thật chẳng hiểu, một cô gái trẻ như Thư lão sư vì sao lại đi yêu người lớn gấp đôi tuổi mình như Thường Hưởng Nam được cơ chứ, tuy rằng có vẻ là do ba chủ động tiếp cận trước.

Đối với tình huống này, tôi không rõ là nên chúc mừng hay đồng tình với ba đây, tìm vợ thì tìm vợ thôi, cư nhiên lại tìm luôn cho mình một cô em vợ bằng tuổi tôi nữa.

Tôi vẫn sẽ nghe theo những lời khi còn sống mẹ răn dạy, cùng Thư lão sư và Thư tiểu cô nương chung sống hòa thuận, ít ra sẽ hết lòng ngoan ngoãn tôn trọng trưởng bối, tuy rằng việc này còn khá mới lạ. Nhưng tin tôi đi, chỉ cần có thể, tôi quyết không ở trong một gian phòng một mình với hai người họ đâu.

Trên cơ bản, tôi hẳn tạm được xem là biết điều, ngoại trừ không có kêu mẹ kế là mẹ --- kỳ thật cũng là vì nàng còn quá trẻ, tôi lớn như vậy mà ở nơi đông người gọi nàng là "Mẹ", chắc cũng khiến nàng sợ không ít đâu.

Cũng may tiền bạc của cải của ba tôi cũng kha khá, ít ra sau này không cần tôi phải nai lưng làm trâu làm ngựa cho người ta, khi ăn cơm ông thích gấp thức ăn cho cả tôi và Thư Triển Nhan. Khi đi công tác về, quà ông mua luôn ưu tiên cho Thư tiểu cô nương chọn lựa trước.

Bản thân tôi tính tình hiền hoà, không có dấu hiệu phản nghịch trong lứa tuổi trưởng thành như những người khác, tuy rằng trong nhà đột nhiên có thêm hai người, đúng là có một chút không quen, nhưng được cái là tất cả mọi người đều chung sống hòa thuận với nhau, không có khổ sở và cũng chẳng có ủy khuất, chuyện cổ tích cô bé lọ lem không xảy ra ở Thường gia.

Đương nhiên trong lòng tôi cũng hiểu được, mình vẫn chưa thể xem các nàng là người nhà được, Thư lão sư là vợ mới của ba, Thư tiểu cô nương là em vợ mới của hẳn, nhưng cho dù như thế cũng không quan hệ tới tôi.

Ba có vẻ cũng hiểu được chuyện này, đôi khi hắt áy náy mà bồi thường cho tôi, mỗi ngày trôi qua đối với tôi cũng qua đó mà dịu đi đôi chút. Thậm chí còn có thể nằm ở trong phòng thưởng thức tiếng kéo vĩ cầm của Thư tiểu cô nương ở cách vách. Ừ thì thành thật mà nói kỹ thuật kéo vĩ cầm rất tốt, ít nhất khá hơn mấy tên đầu gỗ học nhạc rất nhiều.

Kỳ thật trước đây tôi cũng bị mẹ buộc học qua một chút, nhưng sau nửa năm, mỗi lần tôi kéo đàn đều khiến người xung quanh nhăn mặt. Tôi thật giống một đứa đầu gỗ dốt nhạc, nhạc thuộc về nghệ thuật, mà đã thuộc về nghệ thuật thì phải có một chút thiên phú mới học được, giáo viên dạy nhạc khi đó về mặt đau lòng mà khuyên mẹ tôi bỏ cuộc đi, hẳn nói tôi không có thiên phú, không cần lãng phí thời gian.

Tôi đoán về mặt hẳn đau lòng như thế có thể vì chỉ trong nửa năm, chỉ vì tôi mà học sinh của hẳn giảm bớt đi ít nhất 1/3. Tôi đã từng tận mắt chứng kiến, có lần khi tôi đang luyện tập, ba mẹ mấy đứa khác ghé thăm, đột nhiên kéo con mình chạy trốn chết.

Cũng đơn giản mà, có thể dạy dỗ được một học trò như tôi đạt đến “trình độ” đó, có thể thấy được lão sư trình độ kém cỡ nào. Vì cơ nguy mai sau tiền bạc không ngừng rơi, thì sao hẳn có thể không đuổi tôi đi cho được? Không có lấy gì lau nhà đuổi tôi ra khỏi cửa là may mắn lắm rồi đấy.

Bây giờ lại nghe được Thư tiểu cô nương độc tấu, thì tôi lại cảm thấy năm đó mình bỏ cuộc học vi-ô-lông là sáng suốt thế nào: không có tiếp tục khó xử chính mình, cũng không tiếp tục bơi lội loại nhạc khí thanh nhã thế này.

Tôi thật sự không ngờ, mặc dù tôi không thốt ra nửa câu oán hận, thậm chí còn rất vui vẻ với các nàng, nhưng Thư tiểu cô nương lại hoàn toàn không nghĩ như thế.

Có lẽ nhờ quan hệ của ba mà Thư lão sư được điều lên đến bộ giáo dục, trong trường mặc dù có một vài tin đồn, nhưng chuyện riêng nhà người ta dù sao cũng không thể nói mãi được, giáo viên trong trường lấy ba của học sinh mình đang dạy, tin tức cỡ bự này rất nhanh đã lan ra khắp trường. Thư tiểu cô nương ra sao tôi không biết, nhưng ít nhất cuộc sống của tôi đã dần dần trở lại quỹ đạo. Tôi và Thư tiểu cô nương tuy rằng không nói ra, nhưng cũng có chút ăn ý với nhau, không muốn làm cho mối quan hệ qui dị này quá mức dẫn nhân chú mục, mặc dù học cùng trường, cùng năm, nhưng cũng khác lớp, Thư tiểu cô nương lại là thành phần nòng cốt trong đội văn nghệ của trường, tôi không thể so sánh được.

Bình thường chỉ cần không cố ý tránh đi, thì chung sống hòa bình với nhau cũng không phải việc khó. Lâu lâu ba lái xe đưa chúng tôi đi học, tôi ngồi ghế phía trước, nàng ngồi phía sau, trên đường đi im lặng, chỉ nghe thấy ba dong dài nói mãi. Kỳ thật tôi cảm thấy như vậy cũng sống được, nhưng lại không ngờ, từ khi vào nhà tôi về sau, Thư tiểu cô nương, người cao cao tại thượng, người mà tôi vẫn ít chú ý đến, cư nhiên lại có một bụng ủy khuất.

Vì mới đầu tháng ba, nên trong trường mỗi ngày đều có học bù, ôn thi. Tôi không giống Thư tiểu cô nương, phải phân sức cho văn nghệ, nhưng tôi cũng không muốn làm cho ba mình thất vọng, nên đành phải cố mà học --- kỳ thật đó cũng là tư tâm của tôi, không muốn thiếu hẳn nhiều việc, học càng giỏi tương lai sẽ càng sáng lạn.

Cũng may Thường Hoan Hỉ tôi mặc dù không phải người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng chưa đến mức ngu ngốc, cày muốn mòn mắt rồi cuộc cũng có thu hoạch, thành tích khi thi dần cải thiện, dần dần cũng lên tới được bảng danh dự, thậm chí còn có thể lên được top toàn trường, giáo viên chủ nhiệm Nhâm lão thái thái nhìn tôi càng ngày càng có thiện cảm, tôi nếu có thể một cước bước vào được bảng vàng, thì chủ nhiệm lớp như nàng cũng có thể hãnh diện một phen.

Để có thể vào được trường trung học trọng điểm, tôi an tâm hưởng thụ đãi ngộ đặc thù của lão thái thái, toàn lực hướng sức vào cuộc thi.

Khi tôi còn đang mê mẩn vào việc phải thi đỗ, thì khi đó quanh tôi việc thi cử là cái rồn của vũ trụ, nhưng bỗng nhiên xảy ra một việc khiến tôi giật mình, mà bản thân việc này cũng khiến quan hệ giữa tôi và Thư tiểu cô nương bị phá vỡ.

Chương 3.

Ngày đó theo thường lệ là học bù, giáo viên Lý cầm xấp bài thi nói đi nói lại mãi, tôi đã sớm quen với dạng đề thi mới: trắc nghiệm. Với tôi mà nói dạng đề này làm khá nhanh, không cần học quá giỏi, chỉ cần biết một số mẹo là có thể giải rất nhanh. Cũng may chương trình học sơ trung không quá khó, trải qua rèn luyện, cũng có thể xem tôi đã quen, mỗi khi làm bài thi có vài phần đặc ý.

Khi làm bài xong, sắc trời đã dần tối sẫm, tôi đeo ba lô, vội vã chạy trên đường để về nhà, lại ngoài ý muốn nhìn thấy người tôi không muốn thấy ở trong cái hẻm nhỏ gần nhà, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến tôi có chút đau đầu.

Tôi nói rồi, Thư tiểu cô nương là nhân vật danh dự trong đội văn nghệ của trường, dĩ nhiên là có rất nhiều người hâm mộ, nhưng đó chỉ là nghe nói thể thôi, nhưng khi được tận mắt chứng kiến thì khác. Mấy ngày trước khi cả nhà đang ăn cơm thì có tên nam sinh nào đó cứ như đang biểu diễn xiếc khi, nửa đêm ở bên ngoài, học cách huýt gió, huýt âm ỹ khắp con hẻm, hẳn còn bảo: không khí trong thành phố tốt quá, chim chóc cũng nhiều lên.

Tôi suýt chút nữa đã phun sữa trong họng ra, nhưng thấy Thư tiểu cô nương biểu cảm khẩn trương mà lại có chút cảnh giới, tôi chỉ có thể sờ sờ cái mũi, phụ họa với ba. Thư lão sư thì cười cười mà nhìn chúng tôi, không nói lời nào. Nhưng khi tôi cúi đầu lấy mút trái cây, tôi thấy ánh mắt của nàng lạnh lùng nhìn Thư tiểu cô nương, Thư tiểu cô nương mím môi, tựa hồ có chút ủy khuất, lại tựa hồ có chút tự hào.

Về sau không biết nàng dùng biện pháp gì, mà tên huýt gió đó không thấy nữa, ba khi đó còn thắc mắc tên đó đâu, thực chưa thấy ai ngốc như thế, không biết bình thường ba quản lý công ty thế nào.

Biết tôi có quan hệ “thân thuộc” với Thư tiểu cô nương, có nhiều nam sinh mặt dày mày dạn nhờ tôi gửi giùm thư tình, nhưng khi đó tôi nhận được cũng xé đi, không phải tôi ghen tị với sự đào hoa của Thư tiểu cô nương, cũng tuyệt đối không có ý đồ làm việc mờ ám sau lưng người khác, tôi chỉ thuần túy muốn mọi việc đơn giản hơn ---- cho cả tôi và cho cả nàng.

Không chỉ một lần tôi thấy Thư tiểu cô nương lén lút ở trong sân đốt thư từ gì gì đó --- liền nghĩ đến những lá thư của những người "hâm mộ không được trọng dụng" kia.

Tuy rằng được nhiều người ái mộ, Thư tiểu cô nương vẫn luôn giữ tư thế "Thiên Sơn ngọc nữ", hờ hững với đám nam sinh ngốc kia, nhưng nàng càng như vậy, mấy tên đó lại càng điên cuồng.

Tôi chẳng qua là muốn ở xa xa xem cuộc vui, nhưng lại khiến liên lụy đến mình, thế thì rốt cuộc việc đó có còn là màn kịch vui cho tôi xem không --- đối với một người không tính là thông minh như Thường Hoan Hỉ tôi đây thì tôi cũng chẳng muốn hao tâm tổn sức mà tìm hiểu.

Nhìn tình cảnh trước mắt, dù tôi không muốn quan tâm, nhưng dù sao cũng là người một nhà, tôi không thể cứ trơ mắt mà nhìn nàng gặp phiền phức mà nhắm mắt làm ngơ được.

Rất xa đằng kia, Thư tiểu cô nương bị một đám người vây quanh ở bên tường, đám kia vừa nhìn thấy đã giống những "thiếu niên bất lương", cơ thể chưa trưởng thành mà cố ý trưng ra vẻ mặt tàn bạo, cách ăn mặc kì dị, vừa thấy đã biết là học theo mấy tên xã hội đen HongKong, nhìn mắc cười muốn chết.

Nhưng rốt cuộc có nhiều người mặt mũi hung tợn vẫn có vài phần đe dọa hiệu quả, ít nhất thì sắc mặt Thư tiểu cô nương đã trắng bệch. Người đi trên đường không nhiều, may mà trị an cũng tốt, cho nên tôi căn bản không dự đoán được sẽ đột nhiên thấy một "sự kiện ác tính" như thế, nhân vật chính lại là người mình quen nữa.

Do dự trong chốc lát, tôi chậm rãi đi qua đó, lại nghe thấy một thanh âm tức giận, "Thư Triển Nhan, cậu có ý gì? Qua sông đoạn cầu a!"

Tôi nhìn thoáng qua, là một nam hài tử khá cao, trên mặt mụn còn chưa hết, nhưng cũng có thể xem khá tuần tú, cách ăn mặc cũng không quá cổ quái, so với mấy tên kì dị đi cùng thì có vài phần giống hạc trong bầy gà, xem tư thế có vẻ là đại ca của bọn.

Tôi nhìn lướt qua, lập tức nhận ra, đây không phải là tiểu bá vương nổi danh trong trường, Khương Hạo Vũ sao? Lời đồn đãi về hắn rất nhiều, nói ba mẹ hắn không ở quốc nội, được bà nội nuôi nấng, vì được bà

nội căng chiu nên ở bên ngoài gây sự với bạn bè, có người còn nói hấn tham gia xã hội đen. Nhưng theo tôi thì Khương Hạo Vũ không khủng bố như lời đồn, chỉ đơn giản là một thằng nhóc cô đơn, chịu ảnh hưởng của phim ảnh HongKong, mà phát tiết chủ nghĩa anh hùng ra thôi.

Kỳ thật tôi và Khương Hạo Vũ cũng có thể xem là quen nhau, hoặc là nói từng quen. Mẹ hấn và mẹ của tôi là bạn cùng lớp hồi trung học, khi mẹ hấn còn ở trong nước, thì mẹ tôi sinh bệnh, hai nhà cũng có chút lui tới, nhưng giữa hai chúng tôi chỉ quen nhau sơ sơ, đương nhiên khi đó hấn không còn đồ như bây giờ.

Sau khi ba mẹ hấn xuất ngoại, sau nữa khi mẹ tôi qua đời, chúng tôi liền không có liên hệ gì nữa, tôi ở trường học làm một học trò ngoan, hấn thì làm "giang hồ", gặp mặt cũng không chào. Hấn chỉ thỉnh thoảng đánh nhau một chút, không gây tai họa gì lớn, nhưng nếu bạn Khương cứ tiếp tục thiếu người quản giáo như thế thì rất có thể sẽ chuyển biến xấu đi. Bây giờ Khương Hạo Vũ còn có nhà trường quản, nhưng sau này thì sao? Trở thành giang hồ thật à?

Ba hấn là bác sĩ, mẹ hấn thạc sĩ, chẳng phải sẽ đem mặt mũi ông bà vớt xuống đất sao! Ân, thành phần bất lương đúng luôn xuất phát từ khi còn nhỏ trong những gia đình gặp chuyện không may.

Có người phát hiện tôi tới gần, ánh mắt không tốt đánh giá tôi, một tên tiểu mập mạp vở vai Khương Hạo Vũ, nhưng hấn căn bản đầu còn không chịu quay sang, tiếp tục ép hỏi Thư tiểu cô nương, "Cậu bảo tôi đuổi cái tên ở cửa nhà cậu, tôi đã đuổi rồi, cậu bảo tôi cảnh cáo mấy tên tiểu tử thôi đừng viết thư tình cho cậu nữa, tôi cũng đã làm rồi, bây giờ ai cũng biết Thư Triển Nhan cậu là bạn gái tôi, bây giờ cậu hờ hững như thế là có ý gì? Khi Khương Hạo Vũ tôi là gốc tử sao?"

Thư tiểu cô nương sắc mặt tái nhợt, nhưng miệng vẫn không chịu thua, "Tôi có xin cậu giúp sao? Tôi đã đáp ứng cậu cái gì nào? Tôi bất quá chỉ ở trước mặt cậu phàn nàn vài câu, chính cậu hung hăng đánh người ta, tôi còn chưa tìm cậu tính sổ đấy." Nàng nói xong tựa hồ cũng lo lắng, bèn nói thêm, "Bây giờ những người đó nói tôi là bạn gái của cậu là sai, phiền cậu đi nói lại cho rõ ràng!"

Khương Hạo Vũ nhất thời không nói gì. Tôi ở sau lưng nhẹ nhàng gạt đầu, đúng quá, tại bạn Khương trước sau như một gốc mà thôi, người ta nói là làm chuyện tốt bất lưu danh, hấn lại đâm đầu làm chuyện xấu, sao qua nhiều năm thế rồi hấn vẫn không tiến bộ a, đầu óc chậm chạp còn học người khác làm còn đồ?

Suy nghĩ một chút, lại khẽ lắc đầu, Thư tiểu cô nương quả nhiên là được chiều riết hư, tình huống nguy cấp như vậy rồi mà còn ở đằng kia mạnh miệng, không phải tự chuốc khổ sao?

Quả nhiên, Khương Hạo Vũ nổi giận, giơ nắm đấm ra, tôi thiếu chút nữa la lên, Thư Triển Nhan rốt cuộc cũng biết sợ, rụt cổ, nhắm mắt lại. Cũng may, Khương Hạo Vũ vẫn có chút tự chủ, hấn dấm tay vào tường. Tôi bĩu môi, lại thầm nghĩ: không đau à.

Nhưng Khương Hạo Vũ ước chừng rất giận, phun ra những câu không lọt vào tai, "Thư Triển Nhan, cậu cho là cậu là ai? Chị cậu lấy một lão già, không phải muốn tiền của người ta thì cũng vì muốn thăng tiến thôi. Chị cậu như vậy, cậu cũng không khác gì được, tương lai có phải hay không cũng tìm lão nào có tiền bao nuôi cậu, nói cho cậu biết, tôi..."

Tôi nhăn mặt, tiểu tử thôi, nói hươu nói vượn cái gì vậy?

Thư Triển Nhan trừng mắt, nhắc tay lên, chợt nghe thấy "Bốp ~~" một tiếng, bàn tay nàng tát thẳng vào mặt Khương Hạo Vũ, tôi rớt cục cũng la lên.

Khương Hạo Vũ quay đầu lại, sắc mặt âm trầm, má trái còn lưu lại rõ ràng dấu bàn tay.

Đại ca bị đánh, đám "tiểu đệ" của Khương Hạo Vũ nhất thời xúc động phẫn nộ, những câu thô tục lần lượt xổ ra, có mấy người còn động thủ động cước với Thư Triển Nhan. Thư tiểu cô nương cũng biết sợ, ôm túi xách, run run lui ở góc.

Tôi nhìn Khương Hạo Vũ, lại nhìn đám còn đồ kia, lại nhìn Thư tiểu cô nương đáng thương như thế, lá gan bỗng lớn lên hét một câu, "Không được ức hiếp người khác!"

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào tôi, nhìn đám đàn em đàng đàng sát khí, bắp chân tôi cứ như bị chuột rút, nhưng vẫn nuốt nước bọt, giả bộ trấn tĩnh, "Các cậu một đám con trai ức hiếp một tiểu cô nương, có thấy xấu hổ hay không?"

Thư tiểu cô nương nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng, không có chút cảm kích nào. Điều này làm cho tôi không

khỏi có chút tức giận, buồn cười, tôi đây hảo tâm không được báo, nhưng sự tình đã đến nước này thì cũng hết chạy nổi.

Tôi bình tĩnh lại, nói, "Các cậu tốt nhất chạy nhanh lên, này tôi có báo bảo vệ bên này có đám lưu manh ức hiếp nữ sinh, bảo vệ sẽ lập tức tới đây đây. Nếu bị bắt, coi chừng còn bị báo cho ba mẹ và nhà trường..."

Tôi bỏ lửng câu, nhìn chăm chăm ánh mắt Khương Hạo Vũ, theo tôi được biết, tiểu tử ngu ngốc kia tuy rằng thường xuyên gặp rắc rối, nhưng bà hấn lại không biết, nếu biết hấn ở bên ngoài "giờ trò lưu manh", không biết lão thái thái sẽ bị chọc giận thành bộ dáng gì nữa.

Ánh mắt Khương Hạo Vũ mông lung nhìn tôi, tựa hồ đang lo lắng tôi nói có thật không. Tôi cũng ưỡn ngực, làm bộ như rất có khí thế, trên con đường này đúng là thường có bảo vệ viên, nhưng đều có tuổi cả, chỉ có thể hù dọa người ta mà thôi, nhưng cũng đủ để đối phó với đám ngoài mạnh trong yếu này rồi. Chỉ là không biết vận khí của tôi có đủ để bọn họ có thể xuất hiện đúng lúc hay không thôi.

Khương Hạo Vũ còn chưa kịp nói gì, tôi lại tiến lên hai bước, "Khương Hạo Vũ, xem như nể mặt tôi, quên việc này đi, tôi không móc bà cậu, cậu cũng đừng làm phiền Thư Triển Nhan nữa."

Khương Hạo Vũ hừ một tiếng, chia chia má trái mà nói, "Vậy cái này tính sao?"

Trong lòng tôi thầm mắng: thằng nhóc lòng dạ hẹp hòi. Bèn nắm lấy tay phải của hấn, đánh vào mặt tôi một chút, "Đánh tôi bù lại, được chưa?"

Lực đạo là do tôi khống chế nên không đau, nhưng đầu gối cũng là một cái bạt tai, xem xem cậu còn nói gì được?

Khương Hạo Vũ rõ ràng bị hành động của tôi làm bất ngờ, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao. Hừ, tiểu tử thối, không phải thích nghĩa khí giang hồ lắm sao? Vậy thì tôi chơi với cậu!

Khương Hạo Vũ mặc dù không biết làm sao, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, "Được, Thường Hoan Hỉ, lần này bỏ đi! Cậu được đó!"

Hấn vung tay lên, mang theo đám tiểu đệ không ra hồn theo, chậm rãi quẹo vào một cái ngõ tắt tôi chưa bao giờ đi. Qua một hồi lâu, tôi mới dám thở phào, dính vào tiểu tử thối này tôi thực không có biện pháp.

Thư Triển Nhan đã sớm đặt mông ngồi xuống mặt đất, khóc lóc rầm rứt thực thương tâm. Thật là, đánh người là cậu, bị đánh là tôi, khóc gì chứ?

Tôi đưa tay qua, muốn kéo nàng lại, lại bị nàng hung hăng đẩy ra, "Tôi không cần cậu lo! Tôi không cần nhà họ Thường các người chỗ mồm vào! Tôi ghét nhất Thường gia các người! Tôi đang sống yên lành với tỷ tỷ, nàng hiểu tôi nhất, nếu không có nhà các người, như thế nào sẽ, như thế nào sẽ..."

Tôi xoa cổ tay bị nàng làm đau, ngây ngẩn cả người, nguyên lai, không chỉ mình tôi không xem nhau như người một nhà! Sự oán hận của Thư tiểu cô nương xem ra còn lớn hơn tôi. Xem nàng khóc lóc thật thương tâm, tôi đột nhiên cảm thấy Thư tiểu cô nương còn đáng thương hơn cả tôi.

Vận khí của tôi không tốt lắm, ngày đó bảo vệ không có xuất hiện, tôi cũng chỉ có thể đứng ở chân tường, nhìn Thư tiểu cô nương tức giận khóc lóc không ngừng, thẳng đến khi sắc trời tối đen, đèn đường bật lên, trắng lên cao, bụng kêu ọc ạch, thì cuối cùng Thư tiểu cô nương cũng khóc đã mắt.

Nàng đứng lên, ngạo mạn xoay lưng, bước đi từng bước về căn nhà mà nàng chẳng thích chút nào kia, rốt cuộc thì chỉ có nơi đó mới có cơm ngon, phòng tắm sạch sẽ và một chiếc giường thoải mái.

Tôi cúi đầu cười thầm, tôi và Thư tiểu cô nương đều là những đứa nhỏ thông minh, có không hài lòng thế nào cũng sẽ không làm chuyện ngu ngốc như bỏ nhà đi.

Tới cửa, Thư tiểu cô nương dừng bước, quay đầu nhìn tôi, nói "Thường Hoan Hỉ, sự tình hôm nay không được nói cho tỷ tôi nghe." Đây là lần đầu tiên nàng dùng cách xưng hô khác từ "ê" với tôi.

Tôi chỉ vào mắt, hỏi "Vậy giải thích cái này thế nào?"

Thư tiểu cô nương xoay cổ, "Nói là cát bay vào mắt tôi, cậu dẫn tôi đi bệnh viện!"

Tôi gật gật đầu, lại suy nghĩ một chút, kéo tay nàng, cùng nhau vào cửa, miệng nói thầm một câu, "Mọi người ở cùng một nhà cả, làm bằng hữu đi!"

Tôi không biết Thư tiểu cô nương có nghe rõ không, nhưng dù sao nàng cũng không hất tay tôi ra.

Tuy rằng ba và Thư lão sư đều hoài nghi câu chuyện “hạt cát” của Thư Triển Nhan, nhưng thấy tôi tay trong tay với nàng tiến vào cửa, tựa hồ cũng rất vui vẻ, không so đo với hai đứa nhóc về nhà muộn như chúng tôi nữa.

Tối hôm đó, tôi ăn rất ngon, nhiều hơn bình thường nửa chén cơm, Thư tiểu cô nương cũng không chịu thua kém, ăn hết 3 chén canh --- chắc là muốn bổ sung nước cho cơ thể đó mà!

Chương 4.

Có vẻ tâm tình Thư đại tiểu thư rất tốt, bia, rượu đỏ, rượu trắng, Whiskey, cứ thay phiên dốc vào miệng nàng, tôi khuyên vài câu nhưng không có hiệu quả, cũng may lúc 7h tôi có mua một phần cơm, tôi bóc vỏ con tôm, uống nước trái cây, chậm rãi giải quyết phần cơm chiều, cuối cùng ăn cái mâm đựng trái cây bằng kem, ăn ngon thật, tuy mắc nhưng đáng tiền.

Thư đại tiểu thư lại lên tiếng cần nhân, tôi mặc kệ, dù sao tiền lương nàng rất cao, tôi không so được. Với lại cơm ăn không phải không trả tiền, đêm nay tôi có nhiệm vụ ngồi uống với nàng, sau đó đưa nàng an toàn về nhà.

Chung quanh thật nhàm chán, thỉnh thoảng có vài nam sĩ đẹp trai lại gần làm quen, tôi lại thấy Thư đại tiểu thư nóng giận đuổi đi --- tôi cũng không muốn so đo với đám nam nhân đó, khó giảng đạo lý lắm, cứ đơn giản mượn chủ quán bar lòng dạ hiểm độc con dao để cắt trái cây ngồi chơi. Con dao sáng như tuyết bật mở trong lòng bàn tay tôi, mặt tôi không đổi sắc nghe nó phát ra tiếng lách cách, đúng như Tiểu Chiêu nói, rất có chất lượng.

Kỳ thật tôi là cái gối thêu hoa, cho tôi mượn một trăm lá gan, tôi cũng không dám dí dao vô ai hết, ngoài kia có đầy những kẻ trí thức làm việc trong những văn phòng áp kính, bọn họ dù có uống say cỡ nào cũng sẽ không mất đi bản năng xem xét thời thế, nhưng trí tưởng tượng của tôi rất tốt, đủ để làm bọn hăn đánh mất mưu ma chước quỷ của mình.

Tiểu Chiêu là người dạy tôi chơi dao, từng thực nghiêm túc nói với tôi: khi tôi nhìn chăm chăm dao, không cười, sẽ thực sự có cảm giác của một sát thủ. Tôi thì cười mắng: chả lẽ đơn giản như thế, lấy con dao, không cười, lại giống như sát thủ a.

Tiểu Chiêu lắc đầu: không đúng không đúng, còn phải có cả ánh mắt lạnh lùng nữa, không phải ai cũng có ánh mắt này.

Tôi cực độ buồn bực, nói vậy chẳng lẽ ý bảo tôi lạnh lùng vô tình? Tôi vô tình thì sẽ không chạy đến nơi này, chờ người nào đó uống đủ rồi lại đưa nàng về nhà.

Tiểu Chiêu lại lắc đầu, “Ai nha, khi cháu cười thì một chút khí thế đều không có, cho nên khi muốn dọa ai đó, ngàn vạn lần đừng lộ ra nụ cười.”

Cũng bởi vì câu này của hăn, mà lúc này tôi đầy liều mạng cắn chặt răng, chờ đợi Thư đại tiểu thư uống đủ rượu rồi, sẽ phân phó tiểu nhân như tôi dẹp đường hồi phủ.

Tôi là thanh niên luôn theo khuôn phép cũ của xã hội, không thường lui tới quán bar mà Tiểu Chiêu làm chủ, hăn luôn biết cách dụ dỗ nữ tử quý như Thư Triển Nhan, Thất Sắc là quán bar nàng thích nhất, nhưng mỗi lần lại kéo người không thích bia rượu như tôi đây tới. Thư đại tiểu thư thích nhất là vị trí bên cạnh quầy bar, tôi cũng chỉ ngồi cạnh nàng uống nước trái cây, kết quả thường xuyên là nàng tự rót uống một mình, thần chí không rõ, tôi thì lo trừng mắt nhìn Tiểu Chiêu, lão bản này không biết vì cái gì thích ngồi ở quầy bar ngăn người, mặc kệ việc buôn bán, cho dù có người uống nhiều quá gây rối, hăn đều hờ hững.

Tôi và Tiểu Chiêu quen nhau là nhờ Thư đại tiểu thư, khi ngồi đợi nàng uống rượu nhàm chán, khi tâm tình của hăn tốt, thì hăn còn có thể dạy tôi một ít kỹ năng chơi dao và ảo thuật, lâu lâu thì hăn kể cho tôi nghe mấy chuyện của giới giang hồ. Khi hăn kể mập mờ, tôi hỏi lại thì Tiểu Chiêu sẽ cười cười, đáp, “Chuyện lâu rồi, ai mà nhớ rõ được chứ, ai nha, cũng nói bừa đùa cháu chút thôi, sao lại tin là thật vậy?”

Nói đến đây thì tôi đương nhiên biết điều mà câm miệng lại. Đại nam nhân thích nói "Ai nha" này, tuy rằng khéo mắt đã có dấu vết của năm tháng, nhưng vẫn giữ được một nụ cười sáng khi còn trẻ, vì thế nên tôi không thấy ngại ngùng gì với hăn cả, tuy rằng quen, nhưng đến tột cùng hăn từ đâu đến, trước kia làm gì, bối cảnh ra sao, mà có thể ở nơi tắc đất tắc vàng phồn hoa đô thị này mở một quán bar qui mô như thế, tôi không hề biết, cũng chưa bao giờ mở miệng hỏi qua.

Không biết có phải vì thế mà đôi khi Tiểu Chiêu thờ dãi nói, “Hoan Hi, cháu thật là một cô gái am hiểu ý người khác.”

Tôi hỏi lại, “Sao nào? Chú muốn theo đuổi cháu sao? Thấy chú có nhiều gia sản như thế cháu chẳng

phải lo gì a.”

Tiểu Chiêu sẽ cười to, “Được được, vậy cháu tới chỗ này làm lão bản nương đi.”

Nhưng mỗi lần chỉ đều nói giỡn mà thôi, khi hẳn kể "chuyện xưa " cho tôi nghe, ánh mắt hẳn không tự chủ trở nên mờ mịt, tôi hiểu rõ, Tiểu Chiêu không phải là người mà người bình thường như tôi có thể trêu chọc, vì thế chúng tôi vẫn chỉ là bằng hữu suông mà thôi. Về phần Thư đại tiểu thư? Hừ, nàng sợ là chỉ biết tới Thất Sắc để uống rượu, mặc kệ để ý xem người luôn nói chuyện phiếm với tôi có phải là chủ nơi này hay không?

Rốt cục cũng xong, Thư đại tiểu thư lão đảo thanh toán, nàng ta ngày thường chi tiền rất đau lòng, vậy sao lại đổ tiền vào rượu thế này?

Tiểu Chiêu mỉm cười mà nhìn chúng tôi rời đi, không quên phất tay hô to một câu, “lần sau lại đến a.” Hừ, gian thương, hẳn đương nhiên vui rồi, Thư đại tiểu thư ở nơi này tiêu không biết bao nhiêu bạc, hẳn ngay cả chiết khấu cũng không áp dụng.

Quay đầu lại cùng với Thư đại tiểu thư hảo hảo thương lượng một chút, không thể cứ tiêu tiền một cách không kế hoạch thế này nữa, không khí quán xá gì gì đó trọng yếu như vậy sao? Muốn uống rượu thì ở nhà uống là được rồi. Ân, tốt nhất là thế, đỡ phải làm giàu cho người ta.

Đem Thư đại tiểu thư nhét vào tắc xi, tôi mới đi vào, thân mình nàng liền lệch lại đây, nắm lấy cánh tay của tôi, ở trên vai tôi cọ qua cọ lại, cứ như miêu cầu nào đó lạc vào vậy.

Tôi đẩy đầu nàng ra, nói địa chỉ với lái xe. Sắc trời không tốt lắm, có ánh sáng chợt lóe nơi chân trời, kèm theo tiếng sấm rền vang, gió thổi khắp mặt đường, tuy rằng vẫn còn nóng, nhưng không khí lại ẩm, xem ra sẽ có một trận mưa to.

Mới vừa đi được trăm mét, mưa trút xuống ào ạt, nhân viên lái xe thấy tôi sốt ruột, bèn an ủi, "Không có gì đâu, mưa mùa hè đó mà, tới mau đi cũng mau thôi, nhiều khi chờ 2 cô đến nơi thì mưa đã ngừng."

Tôi chỉ có thể cầu nguyện như thế, xuất môn nhanh quá, quên mang theo ô, nhưng bên cạnh lại có một con quỷ say, có ô cũng vô dụng a.

Trên đường đi, Thư Triển Nhan lại quậy phá, cứ chốc lát lại la lên một tiếng, "Thường Hoan Hi!" Tôi vừa ừ hử, nàng liền nói tiếp, "Cậu là tên đại ngu ngốc!"

Tôi, "= =... ."

Nếu không trả lời, nàng sẽ lại la lớn lên, khiến màng nhĩ tôi đau nhức, chỉ khi trả lời một tiếng, nàng mới cảm thấy thỏa mãn mà im lặng, lâu lâu lại phun ra một câu, "Cậu là tên đại ngu ngốc!"

Tôi, "= =\\... ."

Vòng đi vòng lại mà vẫn không chịu dứt, tôi phát điên, nhưng chẳng còn cách nào khác, ai kêu uống cho lắm vào, người say luôn rất phiền phức.

Nhân viên lái xe dọc đường đi cứ ngạc nhiên không ngừng, chắc vì chưa từng thấy nữ hài tử say khướt như thế.

Khi xuống xe, mưa quả nhiên như hẳn nói đã ngừng, nhưng mây vẫn rất dày, tia chớp và tiếng sấm vẫn tiếp tục, phỏng chừng trong chốc lát nữa rất có thể mưa nữa, tôi chỉ có thể âm thầm cảm thấy mình thật may mắn. Chuyện tốt thứ hai là nhân viên lái xe rất vui vẻ, chỉ lấy tôi ba mươi đồng, ba đồng lẻ hẳn không lấy, nói là dù sao cũng không có tiền lẻ để thối.

Tôi một bên cảm thán, một bên công Thư đại tiểu thư lão đảo vào nhà, lúc này nàng cuối cùng đã an tĩnh lại, nếu không chắc dọa mấy người trong tiểu khu mất, bị người quen thấy, tôi cũng thật chịu không nổi.

Mưa một trận cũng không thể xóa tan đi hết thời tiết nóng bức ban ngày, cơn mưa quá ngắn, nếu đêm nay mưa suốt đêm được thì tốt. Tôi nhìn hơi nước bốc lên từ dưới mặt đất, dưới ánh đèn đường nhuộm chúng thành một làn sương màu cam, cây sồi xanh ướt nước mưa cũng có vẻ xanh tươi hơn, hương cỏ cây rất dễ chịu.

Miệng Thư Triển Nhan bám vào tai tôi, nói nhỏ gì đó mà tôi nghe không rõ, nhưng hơi thở nàng nồng nặc mùi rượu, khiến lỗ tai tôi ngứa không chịu nổi.

Trong lúc nhất thời, tôi hoảng hốt, cảnh tượng, hơi thở quen thuộc quá, mà ngay cả người tôi đang công

đi kia cũng là người ấy. Tôi lại nhớ tới việc xảy ra nhiều năm trước kia, khi đó nàng vẫn còn là thiếu nữ ngây ngô.

Đúng vậy, lần đầu tiên tôi thấy Thư Triển Nhan uống say cũng là vào một đêm sau cơn mưa mùa hè nóng bức. Khi đó chúng tôi bao nhiêu? Ân, lớp 11, nghỉ hè chuẩn bị lên 12, mười bảy tuổi, vẫn chưa tới tuổi hợp pháp có thể uống rượu.

Chương 5.

Nói đó là một phần thu hoạch sau những tháng ngày cực khổ cũng đúng, do may mắn cũng không sai, nhưng khi đó công sức tôi chăm chỉ khắc khổ suốt một năm cuối cùng cũng không uống phí, kỳ thi trung học đã trúng tuyển vào danh sách top 300 trong trường, không hề dựa vào quan hệ của ba tôi, lại càng không cần hẳn phải bỏ ra một khoảng ketch xù đóng học phí cho tôi nữa --- qui luật cũng thật là tàn nhẫn, chọn 300 người trúng tuyển, 200 người dự bị, số điểm ít hơn điểm trúng tuyển càng nhiều bao nhiêu thì đóng học phí càng nhiều bấy nhiêu. Khi chi phí xây dựng trường không đủ thì đúng là phải có những chuyện như vậy! Hơn nữa số người điểm kém cũng nhiều lắm, ngay cả có tiền cũng vô dụng, đương nhiên nếu bạn có ba mẹ có quyền thế thì không nói làm gì.

Tôi ngồi xuống chỗ ngồi, nghe đám bạn qua cửa được giống tôi đặc ý đào dạt khoe khoang. Chủ nhiệm Nhân lão thái thái năm nay cực kỳ đặc ý, lớp không chuyên của nàng cư nhiên lại có 5 học sinh lọt vào nhất trung, thật sự làm đại tăng khí thế của nàng, mặc dù cũng có 3 học sinh rớt, nhưng phải biết rằng toàn bộ khối 11 có thể vào nhất trung chỉ khoảng 20 người.

Kỳ thật chương trình học của chúng tôi cũng tốt lắm, nhưng so với mấy lớp chuyên vẫn còn kém một chút, cho nên trường học vì muốn lưu lại những học sinh giỏi nên mới áp dụng một loạt thi thố như thế, ví dụ như thành viên danh dự của tổ văn nghệ: Thư tiểu cô nương, thì không cần thi, nàng được tuyển thẳng, chuyện đó không có gì lạ. Nhưng Thường Hoan Hỉ tôi đương nhiên chịu không nổi loại hậu đãi như vậy, chỉ có thể chuyên tâm đi thi. May mà vận khí còn chưa hết, từ khi thi đến khi biết điểm, tâm tình của tôi rất tốt, phải biết rằng đoạn thời gian học thi kia rất cực khổ, bây giờ chẳng cần lo lắng nữa, không xem TV thì cũng đọc tiểu thuyết, nghe nhạc. Đối với người như tôi, việc chuẩn bị cho một cuộc thi sút đầu mẻ trán như thế là việc rất lớn.

Nếu bạn dựa vào sự cố gắng của mình để đạt tới mục tiêu thì sẽ có được một cảm giác lâng lâng khó tả, cảm giác thành công đó sợ là Thư tiểu cô nương thiên chi kiêu tử kia không cách nào lãnh hội được.

Nghỉ hè, tôi quả thật thích ý vô cùng, ba đại xá, cho tôi về quê mẹ, nơi đó còn có bà và cậu mợ, tôi vui chơi đến quên cả trời đất, rốt cục khi kỳ nghỉ chấm dứt, tôi phơi nắng đến da ngăm đen, thu dọn hành lý chuẩn bị về trọ ở trường, bắt đầu lại cuộc sống tự lập của mình, lại phát hiện Thư tiểu cô nương tựa hồ có chút ít không vui --- thật là kỳ quái, trong nhà không còn tôi, người ngăm giành đồ với nàng nữa, thì nàng nên cao hứng mới đúng a.

Tôi thậm chí còn hào phóng bảo phòng của tôi có thể làm thư phòng để nàng sử dụng, dù sao tôi chỉ có cuối tuần mới về ở vài ngày. Nhưng Thư tiểu cô nương lại vênh mặt lên, dứt khoát nói "Không cần!" Thiếu chút khiến tôi tức chết. Thái độ gì vậy? Đúng rồi, chó cắn Lã Động Tân, không nhìn thấy được tâm của người tốt!

Hừ, đức hạnh! Tôi cũng lạnh mặt, ngồi trên xe của ba, khó chịu mà bắt đầu thời kỳ trung học của mình.

Trọ ở trường là việc rất xa lạ, nhưng rất nhanh tôi phải thích ứng với nó, công việc thì lu bù cả lên. Bởi vì là năm học trọng điểm nên áp lực học tập là không nhỏ, phòng tôi nhét cả thấy 6 người, mỗi người đều phải dậy sớm đi học, tuy nói tất cả mọi người đều là lần đầu tiên trọ ở trường, thế nhưng cũng không quá kích động.

Tôi thở dài một tiếng, phim truyền hình quả nhiên là gạt người, năm 12 rất nhàm chán, sớm biết thế không bằng ở lại lớp cũ, ít nhất bằng hữu nhiều một chút, nhưng bây giờ áp lực cạnh tranh lớn như thế, tôi cũng chỉ có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, đuổi kịp tốc độ của bạn bè thôi, thành thật mà tiếp tục làm học trò ngoan của thầy cô.

Ngày của tôi rất bình đạm, lại nghĩ Thư tiểu cô nương bên kia chắc vẫn còn có thể vui vẻ, tiếp tục kiếp sống văn nghệ đa màu của nàng, trước nàng là ngôi sao của đội văn nghệ trong trường, tôi cũng hưởng kế được một ít hào quang. Ai ngờ vừa lên trung học, Thư lão sư tỷ tỷ của nàng và cũng là mẹ kế của tôi khuyên nàng không nên hoạt động văn nghệ nữa, chuyên tâm mà học.

Thư tiểu cô nương tựa hồ cũng không có ý phản kháng, bây giờ đàn vi-ô-lông mà nàng đã theo học chính

qui nhiều năm từ nay về sau chỉ là phương tiện giải trí mỗi khi cuối tuần, giúp thể xác và tinh thần được thư giãn, lâu lâu biểu diễn trong hội diễn của trường. Nghe nói những buổi tối luyện cầm hằng ngày đã được thay bằng các bài tập trong trường. Cuối tuần khi tôi về nhà, thấy Thư tiểu cô nương ở trong phòng đôi khi còn học nhiều hơn tôi, tôi chỉ có thể cảm thán, kỳ thi đại học năm tới ngay cả con người vạn ác như Thư tiểu cô nương cũng không thể có ngoại lệ .

Chắc vì tôi trường kỳ không ở nhà, nên thời gian gặp mặt giảm đi, tục ngữ nói, xa mặt cách lòng, quan hệ của tôi với người nhà không thể xem là thân thiết, cuối tuần về nhà ăn cơm, lâu lâu trên bàn cơm kể mấy câu chuyện lý thú trong trường, cùng Thư tiểu cô nương nói chuyện phiếm vài câu. Nhưng tôi cảm giác được có vẻ không khí trong nhà càng ngày càng là lạ.

Con gái luôn hiếu ba nhất, trên cơ bản, tôi còn có khuynh hướng thông cảm cho Thư gia tử tử. Thường Hường Nam làm ba ba tôi miễn cưỡng xem như tốt, nhưng làm chồng tuyệt đối không hề tốt một chút nào. Tuy rằng đã trung niên, nhưng hăn sợ là còn đào hoa hơn cả trai trẻ, sự nghiệp lại thành công, lại phong độ, lại thường xuyên phải tham dự một số buổi tiệc xã giao, việc chơi bời cũng không thiếu được. Theo một cách “ngẫu nhiên”, Thường lão bản cũng phải đụng đến "Gái hồng lâu" một chút, xem như xã giao.

Người mẹ mất sớm của tôi là người hiểu rõ nhất bản chất của hăn, nhưng cũng không thể quản giáo hăn nổi, đành phải buông tay. Nhưng người tuổi còn trẻ xinh đẹp như Thư lão sư làm sao có thể chấp nhận thói phong lưu đa tình đó, nàng cứ phải ở nhà nén giận. Mấy năm đầu mới kết hôn, ba còn đau lòng người vợ mới mất, hơn nữa trong nhà còn có hai tiểu quý, nên hăn tạm bỏ được thói đó.

Nhưng khi tôi ở trọ trong trường , hăn thân hoa xương cốt không ngứa mới là lạ! Không chỉ thế, nửa đêm khi tôi đang ngủ say lại bị một trận cãi nhau mà thanh âm được đề thấp hết mức đánh thức, ban đêm thật im lặng, cho nên nghe thấy rất rõ ràng, không phải là ba cùng Thư lão sư sao?

"Thường Hường Nam, anh không nghĩ anh làm tôi thất vọng sao?"

Ngô, lời này trước đây tôi cũng đã nghe qua, nhưng người nói chính là người mẹ đã qua đời của tôi.

"Tôi chỉ xã giao một chút thôi, em để ý vậy sao?"

Đúng là lão nhân không tiến bộ, còn dùng những lời này gạt người nữa!

"Xã giao? Xã giao kiểu gì mà cổ áo có dấu môi son?"

Trời ạ, ba, người phong lưu nửa đời người, sao còn phạm sai lầm nghiệp dư này chứ? !

Tôi đang mãi nghe, đột nhiên nghe thấy cách vách phòng của Thư tiểu cô nương “âm” một tiếng, giống như có vật gì nặng bị đập bể xuống đất, tiếng cãi nhau lập tức ngừng lại, chỉ trong chốc lát, tôi nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ của ba, rồi đóng lại, sau đó là cửa thư phòng mở ra, lại đóng lại. Không cần nghĩ cũng biết thói ba tối nay bị đuổi vô thư phòng mà ngủ. Tôi bĩu môi, không liên quan đến tôi, ngày mai về trường rồi, tôi trở mình một cái, lại ngủ tiếp.

Nghỉ hè lớp 11 cũng chỉ là danh nghĩa, tôi chỉ được nghỉ 2 ngày, nhưng nói thật, tôi cho rằng trường học không cần phát thiện tâm kiểu như thế, mỗi ngày ở trường làm bài tập như điên, về nhà có mấy ngày cảm thấy thật thừa thãi.

Tôi là con ruột của ba nên hăn thương tôi nhất, nhưng thấy hăn hư hỏng như thế, tôi lại không thể đồng tình với hăn.

Vì thân thể không khỏe, Thư lão sư hàng năm đều uống cả mớ thuốc bổ kỳ quái, tôi biết nàng muốn sinh cho ba tôi một đứa con, nhưng thật tiếc vì nàng không rõ, cho dù có con, nàng cũng sẽ mãi không thuần hóa được một lão nhân hoa tâm như Thường Hường Nam, nếu không sao tôi 8 tuổi liền biến thành trẻ mồ côi mẹ thế chứ. Làm vợ của Thường Hường Nam, nếu muốn sống mà không phiền muộn, buộc phải xua những ý nghĩ trong đầu đi, nhắm một mắt mở một mắt bỏ qua tất cả, chờ hăn mệt mỏi thì sẽ về nhà --- nói tóm lại, thứ Thường Hường Nam cần không phải là vợ, mà hăn chỉ cần một người chăm con cho hăn.

Tôi thật muốn khuyên giải an ủi Thư lão sư, nhưng có vẻ việc này tôi không làm được, huống chi hăn lại là ba tôi, tôi lấy tư cách gì an ủi nàng chứ? Hay tìm Thư tiểu cô nương giúp? Vậy thì càng đừng nói nữa, tôi cùng nàng tán gẫu chuyện khác thì không sao, nói đến chuyện ba với tử nàng thì trước sau gì cũng cãi nhau, có thể nhìn ra được, Thư tiểu cô nương rất không hài lòng với hành vi của ba tôi.

Ba và Thư lão sư thần sắc mặc dù có chút không vui, nhưng cũng không xuất hiện sự xung đột nào nữa, Thư tiểu cô nương lại thường xuyên không thấy tung tích, còn có mình tôi ở nhà, tôi cũng không muốn quan tâm.

Trước khai giảng một ngày, Thư lão sư còn làm riêng cho tôi một bữa tối rất ngon, nếu bình tĩnh mà xem xét, Thư lão sư làm mẹ kế thật đúng là phúc hậu, chưa từng cắt xén tiền tiêu vặt của tôi, đối với tôi luôn ôn hòa, chu đáo. Đương nhiên rồi, tôi cũng là một hảo hời tử mà, vừa không quấy phá, mà còn cực kỳ lễ phép với Thư lão sư --- cho tới bây giờ tôi vẫn không cảm thấy Thư lão sư muốn đoạt ba đi như những gì người con thường cảm thấy về mẹ kế của chúng. Tôi thờ dài, ba tôi như vậy sao ai cũng yêu, ai cũng muốn thế chứ.

Nguyên bản xem như đó là một bữa tối vui vẻ, nhưng đột nhiên lại bị cuộc điện thoại ngắt ngang. Ba nghe điện thoại, không nói hai câu, liền cơm cũng không ăn, thần sắc khẩn trương mà chui vào thư phòng, Thư lão sư sắc mặt cũng trầm xuống --- ngay cả tôi cũng nghe được, điện thoại vừa rồi không phải là công việc.

Ăn qua loa bữa tối cho xong việc, ba cầm chìa khóa xe định xuất môn, lại bị Thư lão sư chặn cửa, tôi thấy tình huống không ổn, lấy cớ thu dọn đồ đạc liền trốn về phòng, khéo mắt nhìn thấy Thư tiểu cô nương sắc mặt âm trầm mà ngồi lì trên ghế sofa xem TV.

Âm thanh khắc khẩu càng lúc càng lớn trong phòng khách: "Mạng người quan trọng, tôi không thể không quan tâm được!"

"Cô ta nói gì anh cũng tin? Lần này cô ta uy hiếp anh đi gặp, lần sau có uy hiếp anh ly hôn không?"

"Dung, em nói phải có đạo lý chứ, tôi chưa từng ..."

"Thường Hướng Nam, anh phải nói cho rõ ràng, anh còn xem đây là nhà mình không..."

Phim truyền hình a phim truyền hình! Tôi một bên thu dọn đồ, một bên khinh thường chỉ số thông minh của ba, cô gái kia rõ ràng đang uy hiếp hần, vậy mà hần vẫn đắm đầu nghe theo, hồng bét, hần đến từng tuổi này đúng là sống uống phí.

"Tôi không nói với cô nữa!"

Ầm một tiếng, ba lại chạy mất, thật sự là lão cứng đầu.

Thư lão sư hình như đang khóc, có nên ra ngoài khuyên một chút không? Ách, dùng thân phận của tôi mà đi khuyên hẳn thật xấu hổ, coi chừng giận chó đánh mèo nữa, vẫn nên ngồi ở trong phòng tốt hơn.

Một lát sau, Thư tiểu cô nương mở miệng, đúng rồi, hai người các người là tỷ muội, khuyên tỷ tỷ người nghĩ thông chút đi.

Ủa? Hình như có gì đó là lạ, hình như càng lúc càng ồn ào.

Tôi nhảy dựng lên, áp tai ngay cửa mà nghe. "Tỷ, đừng ép uống mình nữa, ly hôn đi!"

"Em là tiểu hời tử thì biết cái gì?"

"Hần có cái gì được? Không phải chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn hay sao? Tự chúng ta có tay có chân, chẳng lẽ còn cần nhờ hần nuôi sống? Hần đã như vậy chị còn không chịu buông tay, tỷ, chẳng lẽ chị thật dễ tiền như thế?"

Ai, Thư tiểu cô nương, cậu nói vậy là không đúng, cảm tình của chị cậu đối với ba tôi vẫn là thực chân thành tha thiết, cậu đây không phải là đang sỉ nhục tỷ tỷ của cậu sao?

Quả nhiên, sau một phút im lặng, một tiếng bập tai vang khắp nhà, tôi vội vàng mở cửa chuẩn bị đi khuyên can, tôi không muốn nhà tôi xuất hiện bạo lực gia đình.

Thư tiểu cô nương bụm mặt, vẻ mặt phẫn hận, nước mắt ở hốc mắt trào ra. Vài năm nay, theo tôi biết thì Thư lão sư chưa bao giờ đánh nàng một ngón tay, lần này ra tay mạnh như thế, Thư tiểu cô nương có thể chịu được mới là lạ!

Tôi chạy tới, trước kéo Thư lão sư đến ghế sofa lon ngồi xuống, lại đi qua định dắt Thư tiểu cô nương về phòng để nàng bình tĩnh lại, còn chưa kịp chạm, đã bị nàng hất ra, mở cửa, chạy thẳng ra ngoài. Tôi nghe tiếng dép lê lộp xẹp chạy ra ngoài, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm gì. Từ lâu đầu, đều là do hần gây ra, hậu quả thì tôi phải thu dọn!

Tôi nhìn Thư lão sư ngồi trên ghế sa lon, suy nghĩ một chút rồi lại quay về phòng, chuyện này tôi không nên dính vào !

Nằm ở trên giường, cầm một quyển bài tập vật lý, tôi nhìn mãi mà không đọc được chữ nào, trong lòng còn có chút không nở, từ lâu đầu không bàn đến, Thư tiểu cô nương còn mang dép lê, trên người không biết có tiền hay không, chạy ra ngoài thế trời biết có gặp chuyện không may gì không, bản chất nàng từ khi học sơ trung đã dễ khiến người ta muốn trêu ghẹo rồi.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời rất tối, ầm ầm còn có sấm, đêm hè mưa muốn đến là đến. Ở trên giường lăn lộn mãi không ngủ được, lại có người gõ cửa phòng tôi, trong nhà chỉ còn có Thư lão sư, nàng tìm tôi để làm chi?

Chắc vì trời sắp mưa, trên đường rất ít người, hơn nữa ai nấy đều vội vàng, tôi lại lẫn trong đó, không biết phải làm sao. Vừa rồi Thư lão sư thỉnh cầu tôi giúp nàng tìm Thư Triển Nhan về, tôi không nói hai lời, mang theo ô liền lao ra cửa. Nhưng chạy ra đường, đầu óc mới kịp phản ứng, tôi căn bản là không biết Thư tiểu cô nương chạy đi nơi đâu, biến người mờ mịt này làm sao tìm được a? Tôi lại chưa quen bạn bè nàng, trời biết nàng sẽ chạy đến nhà ai.

Không có cách nào khác, tôi chỉ có thể đi dọc theo đường tới trường mà tìm kiếm. Sơ trung năm ấy, Thư tiểu cô nương thích đi chơi trên con đường này, tỷ của nàng không cho nàng đi chơi nhiều, nàng đều ở thư viện mà đọc sách. Nhưng bây giờ chắc nàng không có tâm tình vào thư viện đâu, tôi đi mãi mà vẫn không tìm thấy nàng.

Một đường đi tới trường học, vì đang trong kỳ nghỉ nên cổng trường bị khóa chặt, tôi mở cửa phòng bảo vệ ra, bảo vệ không biết chạy đi đâu rồi. Tôi run lên một chút, lưỡng lự đi vào vườn trường.

Hai năm chưa ghé lại đây, trường học tựa hồ không có thay đổi nào lớn, ngay cả cây trong sân trường cũng không cao lên được bao nhiêu. A, hay vì chiều cao tôi tăng vậy nhỉ? Khu lớp học hình như được sơn mới lại, thoạt nhìn mới hơn một chút, nhưng thực tế vẫn nhiều đó tuổi. Sắc trời đã tối sầm, trong trường học có một gian phòng học, thoạt nhìn hơi u ám, nghe nói trước kia là bệnh viện.

Chưa chừng nghe câu chuyện ma nào ở đó cả, tôi đang tự dọa mình hay sao a? Khi học sơ trung có nghe qua không ít "truyện ma trong trường". Người tôi run lên một chút, tôi không dám tiếp tục nghĩ nữa, chạy một mạch tới đó.

Chẳng mấy chốc đã đến tầng năm, không ai ở đó!

Đang lo lắng có nên qua thư viện tìm không thì mưa lại trút xuống. Đi đến lầu ba, muốn nhìn thoáng qua dãy phòng học một chút, mới đi đến hàng hiên, đột nhiên ngửi được mùi rượu, sau đó lại thấy Thư tiểu cô nương, tôi thở phào nhẹ nhõm, rốt cục tìm được rồi.

Cửa phòng học có một bóng người đen tuyền, cuộn tròn người lại, ngồi dưới đất, nàng ngay cả đầu cũng không nâng lên một chút, thật không có có cảm giác nguy hiểm đến gần gì cả, không sợ gặp người xấu sao?

Trên mặt đất có chai rượu bị uống hơn phân nửa, tôi cầm lên xem, 56 độ, ôi trời ơi, xem ra từ lượng nàng ghê thật.

"Có thể về được chưa?"

Thư tiểu cô nương áp mặt vào cánh tay, nhìn không rõ mặt, tôi chỉ có thể túm túm ống tay áo của nàng, ôn tồn hỏi. Nói gì thì nói, nàng cũng là vì ba tôi với tỷ tỷ nàng cãi nhau mà ra cớ sự này, người đuổi lý là Thường gia chúng tôi.

Thư tiểu cô nương không để ý tới tôi, tiếp tục cúi đầu. Tôi chỉ có thể tiếp tục lay cánh tay nàng.

Có thể vì tôi thật kiên nhẫn, Thư tiểu cô nương đột nhiên đẩy tôi ra, khiến tôi ngồi xồm xuống đất. Tôi chặt vật ngồi dậy, chỉ có thể âm thầm nghĩ mình may mắn khi nơi này cách thang lầu đủ xa, nếu không tôi đã té lộn cổ xuống lầu chết oan rồi.

Thư tiểu cô nương nhìn tôi, tựa hồ đang do dự có nên đến đỡ tôi không, ánh mắt vừa đỏ lại vừa sưng, xem ra đã khóc rất lâu rồi.

Tôi nhanh chóng đứng lên, nhân thế ngồi trước mặt nàng, "Nè, cậu đừng giận tỷ tỷ, nàng lo lắng cho cậu, bảo tôi tới tìm cậu đấy."

Thư tiểu cô nương lắc đầu, nước mắt lại bắt đầu rơi xuống.

Thật không công bằng, người đã xinh đẹp, khóc cũng đẹp. Tôi nhớ trước đây tôi rất thích khóc, có một lần mẹ thật sự không kiên nhẫn dỗ tôi, kéo tôi lại gương, chỉ vào đó nói, "Mau nhìn, người quái dị!"

Tôi nhìn vào gương, đối diện là khuôn mặt sưng lên y như con khỉ đang lườm tôi, tôi càng khóc lớn hơn, sau đó lại bất hạnh phát hiện, mặt hầu tử trong gương lại càng xấu hơn. Tôi ghen ngào nín khóc, mẹ lấy khăn cẩn thận lau mặt cho tôi, lại chỉ vào gương, "Trông kìa, Hoan Hỉ a, khi cười là xinh đẹp nhất, khóc lên thực khó coi ! Mẹ thích xinh đẹp Hoan Hỉ, không thích Hoan Hỉ xấu xí, vì thế sau này Hoan Hỉ không được khóc a, nếu không mẹ sẽ gọi con là người quái dị."

Từ đó về sau, tôi rất ít rơi lệ, sau khi mẹ qua đời lại càng ít. Nghĩ đến mẹ, tôi lại buồn bã, tử lão đầu tử, đúng là tên hỗn đản!

Thư tiểu cô nương khóc thêm một chút liền an tĩnh lại, sững sờ mà nhìn trời mưa, "Tôi nhớ cuộc sống sơ trung trước kia, nhưng tôi biết, chúng tôi không thể trở về thời gian đó được."

Thần sắc của nàng có vài phần bình tĩnh lại, "Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ xem như quá khứ không tồn tại nữa."

Tôi chỉ chỉ bình rượu, "Ân, cái này là để quên quá khứ sao?"

Thư tiểu cô nương cười rộ lên, "Đúng vậy!"

Nàng cười lên đẹp lê hoa đài vũ, thật sự là xinh đẹp, trách không được bạn tôi ai nấy đều nói nàng là hoa khôi trong trường.

Tôi cầm bình rượu, "Được, tôi và cậu làm một trận đi."

Ngưỡng cổ uống một hớp lớn, chất lỏng nóng rát chảy vào khoang miệng, thực quản, thiêu đốt đến tận dạ dày. Tôi nhìn không được ho khan, trời ạ, sao nàng uống được vậy? Một hơi tôi đã muốn chết rồi!

Mưa tạnh, sắc trời tối đen, tôi đỡ Thư Triển Nhan ra cửa trường, cư nhiên không may đụng phải bảo vệ, may mắn tôi thông minh, khai man chúng tôi là học sinh đã tốt nghiệp, muốn về thăm trường cũ một chút, không may bạn tôi quá xúc động nên uống rượu.

Nhìn Thư tiểu cô nương khóc sưng đỏ đôi mắt, bảo vệ tựa hồ cũng tin, nói thầm "Thối đời ngày sau, nữ sinh sao cũng điên không kém ai!" rồi cho chúng tôi đi.

Thư tiểu cô nương chắc vì tác dụng của rượu, nên mới đi được chục bước đã đứng im tại chỗ, hại tôi phải công nàng, mười bước nghỉ một chút mà từ từ lết về nhà. Mưa tạnh đường rất vắng, cửa hàng cũng đã đóng cửa, cũng may đèn đường được bật, dọc đường đi cũng không sợ lắm. Những trái màu xanh còn chưa chín trên cành bị mưa làm chúng rơi xuống đất, tỏa ra hương vị đặc trưng.

Mùi hương đó khiến tôi bình tĩnh trở lại, tôi nhớ gần nhà tôi trước đây có một vườn trái cây, cây rất thấp, từ nhỏ tôi đã thích đi hái trái nơi đó, bên người luôn tỏa ra một hơi thở thơm ngát, đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của tôi, tuy ngắn ngủi, nhưng là vĩnh hằng.

Đi ngang qua một khách sạn, trên cửa có một biểu ngữ thật lớn, "Sinh viên XXX đại học Bắc Kinh tạ ơn thầy cô".

"Nè, sang năm chúng ta cùng nhau thi vào trường ngoài thành nhé! Chạy xa nơi này, không buồn phiền gì nữa!" Tôi lắc lắc đầu, đánh thức Thư tiểu cô nương dậy, mới nháy mắt thôi mà đã cấp ba rồi đó.

Thư tiểu cô nương miễn cưỡng nâng đầu lên nhìn, lại cúi xuống vai tôi, "Được, chúng ta cùng nhau chạy trốn, cậu đi đâu tôi đi đó! Chạy đi thật xa."

Tình thần tôi bỗng chốc tỉnh táo lại, cứ như hồng vệ binh công Thư tiểu cô nương một thân mùi rượu, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang về nhà. Cứ như chúng tôi sẽ lập tức có thể thu dọn hành lý, chạy đến một nơi xa xôi nào đó, không quan tâm đến chuyện thị phi trong nhà nữa.

Chương 6.

Hồi tưởng lại chuyện này, tôi không khỏi cười rộ lên, khi đó tôi là người có lý tưởng, nhiệt huyết mãnh liệt và ngốc cỡ nào a! Nhưng ước định của chúng tôi khi đó cũng đã được thực hiện, hai người chúng tôi cùng nhau chạy trốn khỏi nơi đó, thậm chí cùng nhau đặt chân tại thành thị xa lạ này. Ba khỏe, Thư lão sư cũng khỏe, đã cách chúng tôi rất xa rồi, nhưng rồi sao chứ? Quan hệ huyết thống ràng buộc, không thể bị cắt đứt bởi khoảng cách địa lý được.

Tôi lão đảo sắp té đi về phía tòa nhà trước mắt, cười khổ một chút, ngay cả phòng ở không phải cũng là do ba mua sao? Nghĩ đến phòng ở, tôi lại có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Thư Triển Nhan là tên tham tiền, lấy phòng tôi cho người khác thuê, đem căn hộ ở lầu sáu của nàng cho tôi "thuê" lại, công khai bóc lột tôi một nửa tiền thuê nhà, văn vẻ nàng gọi mỹ danh này là: "Quản lý tài sản"

Có thể dễ dàng đem một căn hộ cho thuê như thế cũng chỉ có luật sư Thư Triển Nhan chuyên về lĩnh vực kinh tế mới có thể làm được, tôi đây đã soho ^[2] còn kiêm luôn chức quét dọn phòng, mua đồ ăn hằng ngày, sửa chữa các loại đồ điện, thật sự là nghĩ thế nào cũng thấy mình chịu thiệt. Nhưng có lẽ vì Thường gia chúng tôi thiếu nàng nhiều quá, nên xem đây là trả nợ đi.

Lầu sáu, lầu sáu, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, mạng già tôi đây còn phải công Thư đại tiểu thư như con lợn chết trên lưng đến khi nào nữa. Bắp chân tôi run lên, nhưng vẫn cắn răng, đi hết lầu này đến lầu khác, không thể ngừng, nghỉ một chút sẽ không chịu được, thừa dịp còn sức, ráng lê lên thôi!

Ném Thư đại tiểu thư trên ghế sa lon trong phòng khách, tôi thật sự không còn sức về phòng ngủ. Đắp chăn lên người nàng xong, một thân tôi toàn mồ hôi, tôi vọt đi tắm rửa, sau đó nằm ngủ thẳng cẳng, suy nghĩ cuối cùng trong đầu đó là: trời ạ, còn chưa kịp xem bảo thảo, ngày mai, nhất định ngày mai phải có kế hoạch, không thể trì hoãn được nữa.

Khi tôi đang chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, đột nhiên bị ai đó đánh khiến tôi tỉnh cả người, tôi ôm đầu, lăn xuống giường, thần chí không rõ mà nhìn nữ nhân đang phát điên kia. Thư Triển Nhan vẫn còn mặc bộ váy màu trắng hôm qua, nhưng khuôn mặt lại nhẵn lại, xem ra không đem đi ủi thì không lấy lại được độ thẳng như xưa.

Nàng ngồi ở mép giường, tóc tai bù xù, nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn tôi, hơi giống nữ quỷ trong phim kinh dị, đẹp thật, nhưng rất đáng sợ. Tay nàng đang cầm có lẽ là hung khí vừa rồi tập kích tôi --- gối ôm.

Tôi nhất thời phản ứng không kịp xảy ra chuyện gì, chỉ có thể ngơ ngác mà nhìn nữ quỷ, a không, bạn Thư Triển Nhan, đầu óc vẫn còn mơ ngủ, chưa hoàn toàn tỉnh táo.

"Tỷ tỷ của tôi, cứu tỷ tỷ của tôi đi a!" Không hề báo trước, Thư Triển Nhan Thư đại tiểu thư đột nhiên khóc lớn lên, giống như người bị đánh không phải là tôi, mà là nàng vậy.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra chuyện gì đó, cẩn thận mà bò lên giường, nhẹ nhàng ôm nàng, "Ngoan a, không sao đâu, tỷ tỷ của cậu không sao cả, vẫn còn rất khỏe ở nhà đó."

Thực đau đầu, tật xấu này không phải đã nhiều năm rồi không thấy nữa sao? Sao hôm nay lại phát tác thế này, hay tại ngủ trên ghế sa lon không thoải mái nên gặp ác mộng?

Thật vất vả mới dỗ Thư Triển Nhan ngủ lại, người tôi toàn mồ hôi, cơn buồn ngủ chạy biến đi mất. Nhìn đồng hồ, hơn 5h một chút, trời cũng sắp sáng rồi. Dù sao giường cũng bị nàng chiếm cứ nên tôi ngồi dậy, cầm xấp bản thảo đi vào thư phòng, thừa dịp tinh thần minh mẫn thì xem qua bản thảo một chút, sau đó làm bữa sáng cho cả hai.

Đọc bản thảo hơn hai giờ, tôi dụi mắt vào nhà bếp, lại không ngờ Thư đại tiểu thư cũng đã thức dậy, đang hâm sữa trong lò vi ba, sắc mặt không tốt lắm, có cả quầng thâm ngay mắt, dấu hiệu rõ ràng sau khi say rượu. Cửa tủ lạnh phía sau nàng đang mở ra, có thể thấy đầu óc nàng vẫn chưa thực sự thanh tỉnh.

Tôi đi qua, cầm trứng gà, nướng bánh mì, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho cả hai. Nhìn bộ dáng của nàng, tôi đoán nên cho nàng uống một chút sữa sẽ tốt hơn.

Chúng tôi đều không nói gì, phòng bếp thật im lặng, chỉ có tiếng chiên trứng, tiếng lò nướng, và tiếng u u phát ra từ ấm nước sôi. Tôi không hỏi có phải nàng gặp ác mộng không, nàng cũng không hỏi vì sao mình

lại ngủ trong phòng tôi. Chúng tôi cứ ăn ý cùng nhau quên đi chuyện phát sinh hồi sáng.

Ăn xong bữa sáng, sắc mặt Thư đại tiểu thư đã khá nhiều, ít nhất cũng có chút huyết sắc, nàng cố nở nụ cười với tôi, "Tối hôm qua vất vả cho cậu rồi!" xong nàng lấy túi xách đi làm.

Tôi cũng ráng cười, mệt mỏi thu dọn bàn ăn, không được, hôm qua ngủ không đủ, chắc phải đi ngủ thêm một giấc nữa mới được.

Nằm ở trên giường, rõ ràng buồn ngủ muốn chết, lại lặn qua lộn lại ngủ không được, gối đầu và chặn có mùi rượu lẫn mùi nước hoa trong đó, hiển nhiên là do Thư đại tiểu thư lưu lại.

Tôi không có thói quen sử dụng nước hoa. Chuyện sáng nay cho dù cố nhắm mắt xem như nó không tồn tại, nhưng thực chất nó vẫn để lại dấu vết. Tựa như việc khi xưa kia, cho dù chúng tôi đều gắng sức không nhớ đến nó, nhưng lúc nào nó cũng ở trong trí nhớ, ảnh hưởng đến cuộc sống và tâm tình hiện tại của chúng tôi.

Chương 7.

Thi vào đại học rất khắc nghiệt, có thể vì đã có mục tiêu, chúng tôi cứ thông dong ứng phó, nhưng lại phát huy được hiệu quả phi thường. Tôi và Thư tiểu cô nương đều có chung mục tiêu phấn đấu, không phải đại học Hoa Bắc thì cũng phải là một trường đại học nào đó tương tự.

Năm cấp ba kỳ thật chúng tôi rất ít gặp mặt nhau, cũng không nhắc lại ước định kia, nhưng vẫn rất nghĩa khí mà lựa chọn trường học giống nhau, tôi chọn báo chí, nàng chọn luật.

Ba và Thư lão sư tuy rằng không thực vừa lòng với sự lựa chọn của chúng tôi, nhưng cũng không nói gì, bọn họ không hy vọng chúng tôi phải đi học xa như vậy, nhưng mà dù sao chúng tôi cũng có hai người, vẫn có thể chăm sóc lẫn nhau một chút. Hơn nữa bọn họ cũng hiểu rõ, tôi và Thư tiểu cô nương mặc dù là con ngoan trò giỏi, nhưng khi đã quyết chuyện gì, thì đừng mong có ai khuyên được.

Hết thầy cũng đã xong, tôi và Thư tiểu cô nương đều từ chối sự nhiệt tình của ba, tự đi ra ga xe lửa, phần lớn hành lý đã gửi vận chuyển ra trước rồi, vật tùy thân của chúng tôi lại không nhiều.

Có thể vì trung học tôi đã trọ ở trường mà Thư lão sư thực khách khí nhờ tôi chiếu cố Thư tiểu cô nương một chút, ha ha, nàng ở nhà ngay cả giặt quần áo cũng không biết làm, về sau phải dựa vào tôi thôi.

Tới trường học, sắp xếp xong xuôi, chúng tôi lại phát hiện cả hai không ở cùng ký túc xá, nhưng được cái ký túc xá tiện nghi đầy đủ, có cả phòng giặt quần áo.

Khi Thư tiểu cô nương đang bận thở phào thì tôi đã đặc ý vênh váo mà chỉ cho nàng mấy việc vật vãnh hằng ngày, nhưng nàng không thèm nghe. Hừ, để rồi coi cậu không biết gì lại tới tìm tôi cho mà xem!

Những tân sinh viên giống chúng tôi tự mình tới như vậy cũng không nhiều lắm! Chi phiếu một vạn ba đưa tự chúng tôi phải chia nhau dùng, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên tôi phải quan tâm đến vấn đề tiền bạc.

Sau khi báo danh, đóng phí, lo liệu các loại giấy tờ xong thì chúng tôi phải đi mua đồ dùng hằng ngày và vô số việc vật vãnh khác nữa. Tôi mặc dù bận như thế nhưng cũng đỡ hơn các bạn cùng phòng khác, khóc bù lu bù loa với bố mẹ. Nhưng thấy các nàng lưu luyến bố mẹ như thế, lòng tôi cũng có một chút hâm mộ, nếu mẹ còn sống liệu có cần thận mà lo liệu cho cuộc sống của tôi như thế không? Hẳn là không, mẹ luôn luôn thực chú ý rèn luyện sự tự lập của tôi mà. Hừ, Thường Hoan Hỉ, mà có khả năng làm được mọi việc!

Vì chúng tôi không cùng khoa, chương trình học khác nhau, nên thời gian rảnh cũng khác nhau, nhưng Thư Triển Nhan vẫn thường xuyên chạy tới hỏi tôi mọi chuyện, ngay cả ăn cơm cũng rủ tôi ăn chung.

Lúc mới bắt đầu, tôi còn tận tâm tận lực, hận không thể đưa đồ ăn đến trước mặt nàng ngay, nhưng qua một thời gian tôi cũng dần dần mất kiên nhẫn. Dù sao từ nhỏ đến lớn tôi đều tự lo cho mình, làm sao có thể chiếu cố người khác một cách toàn diện được. Hơn nữa tôi cũng đã dần quen với các bạn cùng phòng, bạn cùng lớp, tôi đã có bạn mới, vì thế tôi hy vọng sẽ được thoải mái mà hưởng thụ cuộc sống đại học tự do mà tôi đã hy vọng từ lâu nay. Bây giờ lại có thêm một cái đuôi, thật đúng là không được thoải mái cho lắm.

Có lẽ là cảm giác được thái độ của tôi nên Thư Triển Nhan cũng không tới tìm tôi nữa. Tôi có chút áy náy, nhưng suy nghĩ một chút, mỗi người đều phải tự lập mà lớn lên cả, không bây giờ thì tương lai cũng phải làm. Nghĩ thế tôi liền yên tâm, vui vẻ mà hưởng thụ cuộc sống không ai quan tâm tôi, cũng không cần quan tâm đến ai này.

Tuy rằng không đặc biệt chú ý, nhưng tên Thư tiểu cô nương vẫn thường xuyên xuất hiện bên tai tôi, Thư Triển Nhan khoa luật, biết chơi violon, mặt mũi xinh đẹp, còn làm trong ban cán sự. Tôi cười tủm tỉm, nhìn đi, quyết định buông tay của tôi là anh minh thần võ cỡ nào a! Thư Triển Nhan rất có khả năng, nàng không cần tôi chiếu cố!

Thật ra nàng thích ứng với cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ này còn nhanh hơn tôi. Rốt cuộc thì khi tình cờ gặp nhau trong trường, nhìn thấy Thư Triển Nhan trưởng thành tự tin tôi lại thấy khá lạ. Còn nhớ ngày khai giảng nàng ngây ngô bảo tôi dắt nàng đi đến phòng giặt quần áo, trong lòng tôi không biết nên diễn tả thế nào. A, đây gọi là lớn dần a!

Ai, quan hệ của chúng tôi rất đặc thù, ngay cả với bạn bè thân nhất, tôi cũng chỉ nói chúng tôi là "thân

thích", chắc nàng cũng giống tôi, dù sao giữa chúng tôi vẫn nên giữ một chút khoảng cách thì tốt hơn.

Ngày đầu tiên nghỉ đông, tôi vẫn chưa về nhà mà làm tiếp thị trong siêu thị, đây là kế hoạch tôi đã sớm vạch ra, lên đại học tôi sẽ từ từ rời khỏi nhà. Ba ba đã có gia đình của riêng mình, vậy thì tôi cũng nên có nhân sinh của riêng tôi.

Ba nhận được điện thoại của tôi, thở dài, không nói gì thêm, hắc đại khái cũng hiểu tôi. Từ khi tôi 8 tuổi, hắc đã không còn xem tôi là con nít nữa. Cá tính tôi từ nhỏ đã rất tự lập, ba cũng không có gì phải lo lắng, hắc chỉ nhắc tôi giúp đỡ Thư Triển Nhan một chút, lúc đó tôi mới biết Thư tiểu cô nương cũng chưa về!

Tôi có chút giật mình, theo tôi được biết, Thư tiểu cô nương và tỷ tỷ của nàng sống nương tựa lẫn nhau, Thư lão sư một tay nuôi lớn nàng, cảm tình hắc phải tốt lắm chứ. Nhưng lại nhớ tới cái tát của Thư lão sư năm ấy, chắc vì thế mà nàng vẫn chưa bỏ qua được chuyện cũ.

Ha ha, nói qua nói lại thì chúng tôi cũng phải tự trải qua cái tết âm lịch đầu tiên hồi đại học một mình.

Chương 8.

Nghĩ đến Thư Triển Nhan ở lại mà không báo với tôi tiếng nào, tôi có chút buồn bực, nhưng ngẫm lại mình cũng đâu có báo nàng tiếng nào đâu, trong lòng cũng bình tĩnh lại một chút. Gọi điện thoại về nhà mới biết nàng liên hệ với một khách sạn, mỗi ngày ở trong đại sảnh kéo cầm, công việc thoải mái hơn tôi không nói, vậy mà còn kiếm được tiền nhiều hơn tôi nữa.

Tôi mỗi ngày ở siêu thị cười muốn méo miệng dụ người ta mua sữa và chân giò hun khói, mặt dày mày dạn mà cầu người ta ném thử hàng mẫu, lúc nhàn rồi còn phải khiêng thùng hàng xếp kho, mệt chết khiếp, nhưng lương tháng chỉ bằng một con số lẻ của Thư Triển Nhan kéo cầm trong đại sảnh.

Không công bằng a, nhưng ai kêu tôi không có tài năng nghệ thuật chứ, tôi cũng chỉ có thể cam chịu số phận, làm cu li mà thôi!

Cứ tưởng tết âm lịch người ở lại trường sẽ rất ít, nhưng không ngờ cũng có khá nhiều người ở lại trường, đại bộ phận là sinh viên có gia cảnh khó khăn. Căn tin trường còn làm riêng cho sinh viên phần cơm tất niên miễn phí.

Đêm 30 hôm đó, tôi và Thư Triển Nhan chen nhau trong căn tin mà ăn cơm, tuy rằng hương vị không được tốt lắm, nhưng cũng có thể xem đó là một bữa tối phong phú.

Nhìn bữa liên hoan qua mỗi năm càng ngày càng nhàm chán, trong lòng tôi không thể nói rõ là mùi vị gì. Còn có cả lãnh đạo trường về mặt hiền lành mà khuyên giải, an ủi chúng tôi nào là không cần nhớ nhà, không cần lo lắng học phí và sinh hoạt phí năm sau, các cậu đều là những sinh viên ưu tú, chỉ cần cố gắng học tập, cố gắng làm thêm ngoài giờ, tương lai sẽ rất có tiền đồ và vãn vãn.

Tôi và Thư Triển Nhan hai mặt nhìn nhau, có tính thể nào thì đôi tôi cũng không thể xem là "sinh viên nghèo khó" được. Sang năm mới lão nhân trong nhà còn cho hai chúng tôi không ít tiền mừng tuổi nữa mà. Nghĩ đến việc không duyên cớ ở lý trong trường ăn cơm chùa, tôi không khỏi đỏ mặt.

Thư Triển Nhan không biết là sợ béo hay vì ngại mà không ăn nữa. Vài học trưởng nhiệt tâm đến tiếp đón chúng tôi, nhất là Thư tiểu cô nương. Thư Triển Nhan mặc một thân áo lông màu đỏ, trong mắt của tôi là người nổi bật nhất trong phòng.

Thư Triển Nhan chắc bắt đầu thấy phiền, nàng nhìn thấy tôi cũng không ăn nữa, liền kéo tay tôi chạy trốn chết.

Giường của Thư Triển Nhan so với tôi sạch sẽ chỉnh tề hơn rất nhiều, ngủ xong tôi không xếp chăn lại, hơn nữa còn ném sách, băng đĩa, đồ ăn vặt khắp giường. Mỗi ngày khi đi ngủ, tôi đều có thể lấy không ít đồ lộn xộn từ giường ra. Vì trong ký túc xá không có ai nên cũng không kiêng nể gì, ngay cả vệ sinh cũng lười quét dọn.

Thư Triển Nhan lại hoàn toàn khác, nàng thu dọn giường thật gọn gàng ngăn nắp, trong phòng ngay cả bụi còn không có, xem ra nửa năm nay nàng đã tiến được rất xa, thực có thể tự chăm sóc được mình.

Tôi có cảm giác mình giống như ba mẹ đang đi thị sát sinh hoạt của con cái vậy, hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa thấy lạ, mà lại vừa vui sướng.

Tập tục trong nhà chúng tôi là tiểu bối đêm 30 phải đón giao thừa với gia đình, cho nên tôi buộc phải gọi điện thoại về nhà mà thăm hỏi ba và Thư lão sư. Gọi xong, tôi chui vào ổ chăn, xem chương trình TV từ chiếc TV 14 inch trong phòng, câu được câu không mà tùy ý nói chuyện phiếm với Thư Triển Nhan.

Gần đến nửa đêm, hai người chúng tôi đều buồn ngủ, vừa nói chuyện phiếm, vừa xem TV, không khí thật im ắng. Trong một đêm, chúng tôi nói chuyện với nhau còn nhiều hơn khối lượng 6 năm cộng lại.

Khi ngoài trời le lói ánh sáng, tôi và Thư Triển Nhan rốt cuộc chịu không được, nhắm mắt đi ngủ. Hai người nằm ngủ trên chiếc giường đơn của nàng thật ấm áp.

Đó là lần đầu tiên tôi và Thư Triển Nhan trải qua tết âm lịch với nhau, ngay lúc đó tôi cũng chưa ý thức được đó cũng là cái tết an tĩnh cuối cùng của chúng tôi.

Ngày không bận không nhợt mà trôi qua, tôi vốn cũng không phải là người cuồng học, dồn toàn lực thi đậu để có thể rời nhà xa một chút, hiện giờ mục tiêu này đã thực hiện được, bỗng nhiên tôi lại mất hứng thú

học tập, dồn sức mà đi làm thêm.

Làm tiếp thị ở siêu thị không đủ, tôi ỷ vào Ngữ văn thời trung học học cũng không tồi, nhận chân làm biên tập cho một nhà xuất bản, sửa lỗi chính tả và mấy việc linh tinh đơn giản khác, rồi lại nhận việc trang trí web, vì thế vô học lại tôi lại cực kỳ bận rộn.

Trên cơ bản tôi đã có thể tự trang trải cuộc sống, không cần chi phiếu của ba nữa, điều này khiến tôi rất tự hào. Thư Triển Nhan hình như cũng thế, nàng kéo violon, ngoại hình cũng xinh đẹp, bán nghệ cho khách sạn thu nhập cao hơn tôi nhiều, nhưng vì nàng còn phải thường xuyên tham gia các hoạt động xã hội linh tinh khác nên mỗi lần gặp mặt thì cả hai chỉ có thể vội vàng chào hỏi nhau mấy câu.

Nghỉ hè chúng tôi cũng không về nhà, khoảng thời gian này là thời gian hoàng kim để làm thêm, thỉnh thoảng tôi tận dụng ngày nghỉ chạy đến Đôn Hoàng chơi một vòng, phơi nắng đến ngăm đen rồi mới về. Điều này làm cho tôi có chút nhớ bà ngoại nơi phương xa, khi tôi học lớp 11 bà cũng qua đời, cậu mợ cũng dần đi xa, người thân của tôi hiện giờ chỉ còn lại có ba thôi.

Tôi bắt đầu lo lắng xem sau tết âm lịch có nên về nhà một chút không. Nhưng khi tôi còn chưa kịp quyết định, một việc ngoài ý muốn lại xảy ra phá vỡ hoàn toàn cuộc sống bình thường của tôi.

Mùa thu cuối tháng mười một là mùa đẹp nhất trong trường, lá cây bạch quả chuyển vàng rụng phủ kín sân trường, khiến cho vườn trường đột nhiên trở thành một con đường lớn ngập sắc vàng. Mỗi ngày tôi đều dẫm nát những lá cây dưới chân, nghe chúng phát ra tiếng xào xạc, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp mùa thu. Bất chợt lại muốn mình biết bay, được tự do bay lượn trên không trung rộng lớn kia.

Tôi vẫn còn nhớ, ngày 23/11 là sinh nhật bạn cùng phòng của tôi, chúng tôi chơi âm ỹ đến khuya mới trở lại ký túc xá. Đang ngủ say sưa thì tôi nhận được điện thoại, là Thư lão sư gọi đến, điều này làm cho tôi có chút bất an, Thư lão sư là một người sống rất có quy luật, chưa bao giờ ngủ quá 11h30, nhưng tôi nhìn điện thoại mới phát hiện lúc này đã là 12h40.

Thư lão sư ngữ khí thực bình tĩnh, hỏi thăm việc học tập và cuộc sống của tôi, lại hỏi tình hình của Thư Triển Nhan, nàng giải thích là điện thoại ký túc xá của Thư tiểu cô nương không ai nghe, sau đó dặn tôi hảo hảo học tập, chú ý thân thể, lại nhắc tôi hảo hảo chiều cổ Thư Triển Nhan. Thư lão sư nói nàng từ nhỏ chưa từng chịu khổ nên tính cách hơi yếu ớt, chịu không nổi áp lực vân vân. Tôi nghe mà cảm thấy khó hiểu, tôi là con một, chưa từng chịu khổ, tôi cũng thực yếu ớt a, không chịu nổi áp lực a, không thể vì mẹ tôi sớm qua đời mà lại xem tôi là tiểu cường chứ?

Tôi khi đó còn ngái ngủ, mơ mơ màng màng không nhận ra tính nghiêm trọng trong giọng nói của nàng, vì lo lắng đánh thức bạn cùng phòng nên tôi cố nói nhỏ, chỉ nghe, hạn chế nói thành tiếng.

Cuối cùng Thư lão sư hít một hơi, tựa hồ còn muốn nói điều gì, nhưng rốt cuộc chỉ nói một câu: ngủ ngon nhé, liền cúp điện thoại.

Tôi sửng sốt trong chốc lát, gọi di động cho ba, ba tắt máy, gọi qua ký túc xá cho Thư tiểu cô nương, quả nhiên không ai nghe, không biết có phải có người rút dây điện thoại ra không?

Tuy rằng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng khi đó tôi còn chưa đủ 20 tuổi, căn bản không thêm nghĩ nhiều, chỉ xoa xoa đầu, miên man suy nghĩ một chút lại chìm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm lại bị tiếng chuông điện thoại làm tôi tỉnh giấc, vì trong lòng không yên, nên khi tiếng điện thoại vang lên một khắc đã khiến tôi nhảy dựng lên, vội vàng nghe điện thoại.

Điện thoại là ba gọi đến, ngữ khí rất không ổn khiến trong lòng tôi nhộn nhạo khó chịu, dự cảm bất hảo ập đến khiến ót tôi đau nhói. Thư lão sư ở nhà uống thuốc ngủ, bật khí gas tự sát, tử lão đầu rạng sáng trở về mới phát hiện ra, hiện tại đã đưa đến bệnh viện cấp cứu, sinh tử không biết, nhưng tình hình rất nguy hiểm.

Tôi cảm thấy mình không thở nổi, giống như có sợi dây thường buộc trên cổ. Thư lão sư, ấn tượng sâu sắc nhất của tôi đối với nàng đó là khi tôi học sơ trung, vị giáo viên mắng học trò thôi cũng đỏ mặt, những bữa dạy thêm cho tôi, vẻ mặt hạnh phúc khi hôn ba, mỉm cười hạnh phúc trong tiệc cưới, sau khi kết hôn vẫn cẩn thận chăm sóc chúng tôi, kèm theo ngày qua ngày càng buồn bã hơn.

Tôi có chút chóng mặt, cầm điện thoại không biết nên nói gì, ba vẫn còn lải nhải, nói mãi rằng hãn không

ngờ nàng sẽ làm vậy, chỉ cãi nhau với nàng một trận, rồi ra ngoài ... Tôi không kiên nhẫn mà ngắt lời hẳn, chỉ hỏi hẳn có báo tin cho Thư Triển Nhan chưa, ba nói hẳn gọi không ai nghe máy.

Tôi hung hăng hét lên, "Ba phải chăm sóc Thư lão sư cho tốt, nếu để xảy ra chuyện thì chờ ngày đền mạng đi!" Sau đó cúp điện thoại, liền lao ra cửa.

Cửa ký túc xá mới vừa mở, dì giám thị còn đứng đó kinh ngạc mà nhìn tôi, tôi mới phát hiện ra mình còn mặc áo ngủ. Thôi bỏ đi, dù sao cũng đang mặc quần dài mà, lười thay đồ lắm.

Tôi khẽ cắn môi, tiếp tục đi ra ngoài. Buổi sớm cuối mùa thu tiết trời lạnh lẽo khiến tôi run lên, những bạn học cùng trường chạy bộ buổi sáng cũng nhìn chăm chăm tôi.

Tôi không nói gì, lê dép chạy như điên. Khi vọt vào ký túc xá của Thư Triển Nhan, đa số còn đang ngủ, nhưng Thư Triển Nhan đã thức dậy, đang cầm dây điện thoại ngẩn người.

Tôi chỉ vào điện thoại, hỗn hển hỏi, "Vì sao rút dây điện thoại ra?"

Thư Triển Nhan sững sốt một chút, có chút ngượng ngùng đáp, "Có tên nam sinh mấy ngày hôm trước gọi điện tới quấy rầy, hôm nay chúng tôi có bài thi rất quan trọng, vì để cho mọi người có thể ngủ ngon nên..."

Không cần hỏi, nhân vật chính bị quấy rầy nhất định là nàng.

Chắc vì thấy vẻ mặt và cách ăn mặc của tôi khác lạ nên Thư Triển Nhan giật mình, "Cậu sao lại mặc như thế đến đây?"

Tôi nghe xong mới cảm thấy lạnh, từ ngón tay đến đầu ngón chân đều lạnh đến tê người. Tôi chỉ mặc có một cái áo mỏng, đi chân không, chạy ngoài trời âm mấy độ. Nhưng tôi không biết mình run là vì rét lạnh, hay vì sợ hãi.

Thư Triển Nhan kéo tôi vào giường, chắc nàng cũng mới dậy, còn chưa kịp sửa sang lại giường, ra giường vẫn còn rất ấm.

Tôi bọc chăn lại quanh người, run lên trong chốc lát, lúc này mới bình tĩnh lại. Tôi kéo tay Thư Triển Nhan, hít sâu một hơi nói, "Cậu phải bình tĩnh, tỷ của cậu đã xảy ra chuyện!"

Thư Triển Nhan sững sờ mà nhìn tôi, giống như căn bản không hiểu tôi đang nói gì, nhưng dưới ánh nắng ban mai, tôi nhìn thấy đôi mắt nàng dần đỏ lên.

Chương 9.

Khẩn cấp đặt vé máy bay, tôi xin phép trường cho cả 2 chúng tôi nghỉ, ngày hôm sau, chúng tôi liền trở về. Tôi phát hiện hơn một năm nay, tôi đã lớn hơn rất nhiều, mọi chuyện xử lý rất có trật tự, rất có phong thái của người lớn.

Thư Triển Nhan thì không thể trông cậy, từ khi biết tỷ tỷ xảy ra chuyện, tinh thần của nàng đã rất không ổn định, đến mức có lúc tôi còn định nhờ bạn cùng lớp chăm sóc cho nàng.

Tôi kéo bàn tay lạnh như băng của nàng thẳng ra trường học, bắt taxi, đến sân bay, đến quầy đăng ký, Thư Triển Nhan một câu cũng không nói. Tôi an ủi hai câu xong lại không biết nói gì nữa, chỉ có thể nắm chặt tay nàng, thỉnh thoảng xoa xoa, thổi vào nó, để cho đầu ngón tay nàng không còn cứng nữa.

Thư Triển Nhan cúi đầu, không nhìn tôi, theo góc độ của tôi chỉ có thể nhìn thấy hàng mi thật dài của nàng hơi run, mặt tái nhợt. Tôi tự hỏi mình vì cái gì phải rủ rê Thư Triển Nhan cùng nhau chạy đến thành phố xa như vậy làm gì? Vì sao khi nhận được cú điện thoại kia lại không cảnh giác một ít? Nếu chúng tôi đều ở quê nhà thì hẳn có thể hằng ngày tâm sự với Thư lão sư, để nàng giữ vững tinh thần, để nàng bớt buồn khổ; nếu tôi có thể kiên trì một chút, gọi điện thoại tìm được ba, có lẽ bi kịch này sẽ không phát sinh. Sự việc lần này khiến tôi nghĩ mình phải chịu một ít trách nhiệm, huống chi người gây ra hậu quả này, không phải người khác, mà chính là người ba huyết mạch chí thân của tôi.

Nhìn Thư Triển Nhan mất hồn mất vía, tay lạnh như băng khiến tôi càng thêm đau lòng, áy náy, lo lắng, cơ hồ khiến tôi không thở nổi. Tôi, chưa tròn 20 tuổi, vẫn thật tùy hứng và yêu tự do, lần đầu tiên tôi cảm thấy trách nhiệm trên đôi vai mình thật nặng nề.

Khi tới bệnh viện nhìn thấy ba, tôi cơ hồ nhận không ra hẳn, con người chú trọng dáng vẻ, phong độ Thường Hướng Nam không còn nhìn thấy nữa, khuôn mặt trắng bệch, râu ria xồm xàm, quần áo nhàu nhum, thất hồn lạc phách, cứ như già đi cả 10 tuổi, phong thái lãng tử thường thấy đã hoàn toàn biến mất.

Việc tôi lo lắng Thư Triển Nhan sẽ đại náo bệnh viện lại không xảy ra, nàng nhẹ nhàng giã tay tôi ra, không thèm nhìn ba, lập tức đi đến bên cạnh tỷ tỷ của nàng, yên lặng sửa sang lại tóc cho Thư lão sư, nắm tay nàng, vùi đầu vào lòng nàng, im lặng mà khóc không thành tiếng. Tôi đứng sau lưng chỉ nhìn thấy vai nàng thỉnh thoảng lại run lên.

Tôi chịu không nổi không khí như thế, lôi ba ra phòng bệnh, hỏi thăm tình hình cụ thể. Ba khổ sở kể lại, tình hình so với tôi tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, Thư lão sư vì trường kỳ dùng thuốc ngủ nên đã bị lờn thuốc, hơn nữa tác hại của khí gas là rất đáng ngại, vì phát hiện hơi thở, nên não bộ thiếu dưỡng khí khá nghiêm trọng, cũng may đã cấp cứu kịp thời. Tuy não vẫn còn sống, nhưng sóng điện não lại rất dị thường.

Bác sĩ nói bọn họ cũng không biết nàng khi nào thì mới có thể tỉnh! Mà khi tỉnh lại cũng rất khó xác định là có để lại di chứng gì không!

Ba cúi đầu, hẳn ông đã rất mệt mỏi, tôi nghĩ hẳn ít nhất hai ngày không ngủ. Nếu Thư gia tỷ muội còn có người thân khác thì tôi nghĩ hẳn sẽ càng chật vật hơn thế nhiều. Nhìn hẳn đáng thương như thế, dù tôi có giận cũng không nói gì được.

Kỳ thật chúng tôi trở về cũng không có việc để làm, Thư lão sư ở bệnh viện vốn đã là bệnh viện tốt nhất, bác sĩ giỏi nhất, ba cũng đã giao bớt việc kinh doanh cho người khác, dành thời gian bên cạnh Thư lão sư, nói chuyện với nàng, thậm chí còn hát cho nàng nghe. Tôi nghĩ có lẽ ba yêu Thư lão sư thật? Nhưng một khi đã như vậy, thì vì sao lại khiến nàng thương tâm thế chứ? Đến mức nàng không muốn sống nữa.

Bác sĩ bảo tình hình rất khả quan, việc bệnh nhân tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian.

Tôi thở phào, quay đầu lại phát hiện Thư Triển Nhan không ổn, sau khi trở về nàng không hề nói gì, mỗi ngày không ở cạnh Thư lão sư thì về nhà hầm chút cháo mà căn bản bây giờ Thư lão sư không dùng được, thời gian nghỉ ngơi cực nhỏ.

Khi ngủ chung với nàng mới thấy rõ hơn, Thư Triển Nhan cơ hồ mỗi tối đi ngủ đều kêu tỷ tỷ không ngừng, sau đó khóc lóc thật thương tâm, nàng nói mình không nên đi xa học đại học, không nên rút dây điện thoại ra.

Tôi khuyên nàng đến tận sáng nàng mới ngủ lại được. Đôi mắt nàng càng ngày càng sưng lớn hơn, sắc mặt càng ngày càng kém. Tôi kiên quyết kéo Thư Triễn Nhan đi bác sĩ, quả nhiên, tinh thần bị chấn động, cảm xúc cực độ không ổn định, thân thể suy yếu.

Tôi trước đó còn xem thường thâm tình giữa nàng và Thư lão sư, gần 20 năm a, lên đại học buông ra được sao? Nhưng qua việc này tôi biết, Thư gia không giống Thường gia vô tâm không phể chúng tôi.

Bác sĩ đề nghị là tạm thời cho nàng tránh khỏi hoàn cảnh trước mắt này đi, tốt nhất là nên về trường. Dù sao ở lại đây cũng không có gì có thể làm. Tôi thương lượng với ba xong, nài ép lôi kéo Thư Triễn Nhan người gầy trơ xương về trường, ký túc xá không thể ở, tôi bèn thuê một căn phòng gần trường, mỗi ngày ngoại trừ đi học thì tôi cứ ở đó cẩn thận chăm sóc nàng.

Trở lại trường, Thư Triễn Nhan đúng như bác sĩ nói, khôi phục lại một ít tinh thần, bắt đầu đi học lại, bù cho chương trình học khi nghỉ.

Khi sắp thi cuối kỳ, thỉnh thoảng nàng vẫn tỉnh giấc nửa đêm, vừa khóc lóc ầm ĩ "Tỷ tỷ, hãy cứu lấy tỷ tỷ của tôi!" vừa bấu lấy cánh tay tôi thật chặt.

Tôi chỉ có thể khuyên giải, chậm rãi khiến nàng bớt kích động. Vì tình hình cũng không quá nghiêm trọng, nên thuốc bác sĩ cho nếu có thể tôi cũng hạn chế cho nàng sử dụng. Tôi tra một số tư liệu nói thuốc an thần có tác dụng phụ không tốt, còn thực dễ dàng lờn thuốc. Thường gia chúng tôi đã hủy hoại Thư Triễn Dung, chỉ còn Thư Triễn Nhan, tôi vô luận như thế nào cũng muốn nàng vui vẻ.

Tin tốt rồi cục cũng đến, Thư lão sư rốt cuộc đã tỉnh lại, tuy rằng ba ở trong điện thoại nói rất mập mờ, hình như còn có cái gì đó là lạ, nhưng tin này cũng đủ khiến tôi và cả Thư Triễn Nhan phấn chấn, nhất là Thư Triễn Nhan, cảm xúc của nàng đã khá hơn nhiều. Chúng tôi yên lòng chuẩn bị cho cuộc thi, được nghỉ liền khẩn cấp bay về nhà.

Thư lão sư đúng là đã tỉnh lại, nhưng đối với Thư Triễn Nhan mà nói, có lẽ đây là một sự đả kích lớn hơn nữa. Theo như bác sĩ nói, vì não bộ có một thời gian dài thiếu dưỡng khí, khiến hệ thần kinh bị tổn thương, nên Thư lão sư không còn có khả năng làm lão sư, trí lực và trí nhớ của nàng đều bị tổn hại, nàng không nhớ Thư Triễn Nhan, không nhớ tôi, không nhớ mình từng làm gì. Bây giờ thế giới, trí nhớ của nàng chỉ có một người, chỉ còn lại có duy nhất một người, đó là ba tôi, Thường Hướng Nam.

Khi tôi thấy Thư lão sư giống như đứa nhỏ dựa vào trong lòng ba tôi, thấy tôi và Thư Triễn Nhan lại xuất hiện sự bất an và bài xích cao độ, cho dù Thư Triễn Nhan tới gần cũng làm nàng sợ hãi, mà ba thì vô cùng kiên nhẫn mà dỗ nàng, cẩn thận che chở cho nàng.

Nhìn ánh mắt hần ôn nhu mà chuyên chú nhìn Thư lão sư, tôi lại cảm khái, dù có bi ai nhưng đó là sự thật, nguyện vọng của Thư lão sư rốt cuộc cũng đã được thực hiện, thế giới của riêng nàng và ba tôi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện người thứ 3, nàng đã thật sự buộc chặt được con người hoa tâm lãng tử như ba của tôi rồi.

Chương 10.

Tết âm lịch năm đó thật sự nặng nề, Thư lão sư bị như thế không nói, Thư Triển Nhan lại rầu rĩ không vui, ba thì một lòng chiều cổ Thư lão sư. Chỉ còn có mình tôi chịu trách nhiệm mua đồ tết, chuẩn bị mọi thứ trong nhà. Một ngày hội nhà nhà vui mừng thì đối với nhà của chúng tôi lại lạnh tanh, tâm sự mỗi người đều nặng nề. Tâm tình của tôi lạnh băng như khí trời mùa đông, suốt ngày u ám, không thấy ánh mặt trời.

Đêm 30, tôi đặt bàn tiệc tất niên ở nhà hàng, nhưng một bàn đồ ăn hấp dẫn vẫn không thể khiến không khí trong nhà tốt hơn một chút.

Thư lão sư sớm đã buồn ngủ, ba tôi cũng tùy ý ăn một chút, liền đưa Thư lão sư về phòng nghỉ ngơi, tôi và Thư Triển Nhan ở trong phòng khách trống trải, đối mặt với chiếc bàn đầy thức ăn mà hầu như chưa được đụng đũa kia, không biết nói gì, bối cảnh có hồn nhất là tiết mục tấu hài trong TV. Bỗng dưng tôi lại nhớ đến bữa ăn đơn sơ dịp tết âm lịch năm ngoái trong trường, việc mọi người cãi nhau ầm ĩ năm trước là ầm áp thế nào, và hai người chúng tôi cùng nhau đón giao thừa là bình thản ầm áp ra sao.

Thức ăn nóng hổi sớm đã nguội lạnh, Thư Triển Nhan không hiểu từ đâu lấy ra một chai rượu đế, tự rót uống một mình. Tôi nhìn nàng một ly lại rót một ly, uống nhiều đến kinh người, bèn chạy nhanh lại cản. Nàng ngược lại rót cho tôi một ly, "Nhất say giải ngàn lo!"

Thư Triển Nhan nhướng mày, câu nói đầu tiên đã ép tôi á khẩu không trả lời được. Tôi miễn cưỡng uống ngay hai ly, lại chạy vào phòng rửa mặt.

Nàng lại một màn không say không nghỉ, trong nhà bây giờ chỉ còn có hai người tỉnh để chăm sóc. Thư Triển Nhan không thèm dùng bữa, cầm bình rượu, uống như tửu quý, tôi nhìn vừa buồn cười vừa tức giận, chỉ có thể gấp chút thịt nguội rau trộn, bức nàng ăn hết.

Trong TV đang chiếu một tiểu phẩm, người một nhà quây quần với nhau vào đêm 30, tiết mục đó khiến tôi nổi da gà. Thư Triển Nhan cầm chai rượu, sững sờ xem trong chốc lát, đột nhiên bật khóc.

Tôi hoảng sợ, quay đầu lại nhìn nàng đang khóc ở sô pha, khóc thật thương tâm, "Làm sao bây giờ? Tỷ tỷ không nhớ tôi, tỷ tỷ không cần tôi nữa."

Tôi giựt lấy chai rượu, quơ quơ, chỉ còn một chút, xem ra cô gái nhỏ này tửu lượng cao thật. Nhưng thấy nàng khóc lóc thương tâm, tôi chỉ có thể đau lòng mà ôm lấy nàng, "Không sao đâu, không sao đâu, tỷ tỷ của cậu sẽ khá hơn thôi!"

Có lẽ vì điều hòa trong phòng khách thật sự rất lạnh, nên Thư Triển Nhan ôm lại tôi không chịu buông tay, "Nói dối, bác sĩ nói không thể!"

Tôi không nói gì, rốt cuộc có say không đó? Vẫn còn nhớ a? Nhưng cũng chỉ có thể nói, "Không sao, vậy còn có tôi đây! Tôi cần cậu a!"

Lời vừa ra khỏi miệng, chính tôi cũng phải giật nảy mình, sao lại nói ra câu này chứ? Thư Triển Nhan là ai a? Nàng cần đến tôi à?

Nhưng không ngờ lại rất có hiệu quả, Thư Triển Nhan chậm rãi an tĩnh lại, tiếng nức nở dần chuyển thành nghẹn ngào, lại chuyển thành tiếng hít thở nặng nề, tản ra tửu khí dày đặc. Thư Triển Nhan dựa vào vai tôi mà ngủ.

Tôi lấy chăn đắp cho nàng, tìm tư thế thoải mái tựa vào trên ghế sa lon. Năm nay chỉ có mình tôi đón giao thừa, cho cả nhà, ba ba, Thư lão sư, Thư Triển Nhan, còn có cả mẹ trên thiên đàng, cùng nhau cầu nguyện năm sau sẽ hạnh phúc và bình an.

Tết cuối cùng cũng qua, chúng tôi lại phải trở về trường, ba vẻ mặt nghiêm túc mà tìm tôi nói chuyện, tôi chưa từng thấy ba đứng đắn như thế, tôi cũng không tự giác mà ngồi thẳng lưng lên. Cho tới nay tôi mới phát hiện ra ba vẫn còn giống một nam tử hán, tuy rằng làm sai rất nhiều việc, nhưng lúc này đây, hẳn không trốn tránh trách nhiệm, điều này làm tôi tôn trọng hẳn hơn vài phần.

Nội dung chủ yếu là về Thư Triển Nhan, có thời gian ngắn tinh thần nàng không ổn định khiến ba rất lo lắng, nhưng hẳn phải chăm sóc Thư lão sư, hẳn không thể nào chú ý đến Thư Triển Nhan được nữa, vì thế nhiệm vụ gian khổ kia đương nhiên rơi xuống đầu tôi.

Phụ trái nữ thường^[3], thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa còn có cú điện thoại cuối cùng của Thư lão sư kia, tôi căn bản không thể từ chối. Thường Hoan Hi tôi là người nói một không hai, chuyện đã nhận tuyệt đối không nuốt lời. Tôi cam đoan với ba, chỉ cần Thư Triển Nhan cần, tôi nhất định sẽ ở cạnh nàng, dốc lòng chiếu cố, không một câu oán hận.

Ba giống như nói chuyện với người trưởng thành, bắt tay tôi, khiến tôi thụ sủng nhược kinh, cảm nhận được trách nhiệm gánh trên vai. Thường Hoan Hi tôi mặc kệ có nguyện ý hay không, dù sao cũng ăn cơm của hoa tâm ba nhiều năm như vậy rồi, thì giờ đây gánh trách nhiệm giúp ba là chuyện phải làm. Hơn nữa, tôi không nghĩ nhiệm vụ này sẽ không kéo dài lâu lắm.

Thuê phòng ở cũng rất tiện, dù sao tiện nghi tốt hơn nhiều so với ký túc xá, cũng thuận lợi cho tôi chiếu cố Thư Triển Nhan. Tiền thuê phòng ba nói để hăn gánh, tôi không đồng ý.

Sau khi năn nỉ ông chủ gây lười tôi cũng được đi làm lại, nhưng lương ít hơn một chút. Thư Triển Nhan không còn làm nữa, vì việc đó sẽ làm nàng phân tâm, cũng ảnh hưởng đến tiền đồ của nàng.

Nhờ quan hệ của ba mà nàng được thực tập trong sở luật sư, nhưng nàng cũng chỉ mới là sinh viên năm 2, bất quá cũng chỉ có thể sửa mấy hồ sơ linh tinh, công việc không mệt lắm, nhưng nói tóm lại Thư Triển Nhan lại bận rộn hơn tôi rất nhiều.

Bây giờ nhìn Thư Triển Nhan không ai nghĩ nàng từng có thời gian bị trầm cảm, nhưng tôi phát hiện nàng có một tật xấu, đó là một khi rảnh lại mua say. Khuyến khích nhiều lần nhưng không có hiệu quả, cũng may tật xấu này không ảnh hưởng gì đến việc học và cuộc sống của Thư Triển Nhan. Nàng cũng thực chú ý, chỉ khi có tôi, hoặc khi ở phòng trọ mới chè chén một phen, một tháng chỉ có khoảng 1, 2 lần.

Tôi có hỏi ý kiến bác sĩ, bác sĩ nói đây cũng là một cách để nàng vượt qua áp lực.

Tình hình Thư lão sư cũng có chút tiến triển, hơn hai năm liên tục trị liệu và nhờ ba dốc lòng che chở, khi chúng tôi tốt nghiệp thì Thư lão sư đã có thể tự lo cho mình, thậm chí còn chăm sóc được cho ba.

Tuy vậy nàng vẫn không nhớ tôi và Thư Triển Nhan, mỗi lần về nhà, nàng thậm chí cảnh giác, không cho chúng tôi thân cận ba quá mức. Tuy rằng ba đã thay đổi triệt để, mỗi ngày ra sớm về muộn lúc nào cũng gọi điện thoại báo cáo, trở thành mẫu người chồng tốt tiêu chuẩn. Nhưng tôi cảm thấy trong tiềm thức, nàng vẫn sợ sẽ mất đi hăn. Trong thế giới của Thư lão sư, vẫn chỉ có một Thường Hướng Nam, cũng may, trong lòng Thường Hướng Nam bây giờ cũng chỉ có một Thư Triển Dung.

Khi tốt nghiệp, tôi vốn định bảo nàng nên về đi, trong nhà có người cần nàng chăm sóc, Thư Triển Nhan lại lắc đầu bảo, "Cần gì chứ, tỷ tỷ đã không cần tôi nữa rồi."

Sau đó nàng liền liên hệ với sở luật sư xin việc, tôi ma xui quỷ khiến, không biết là do quán tính hay thói quen, cũng tìm việc ở một nhà xuất bản. Kỳ thật, Thư Triển Nhan đã sớm được tiếp xúc với xã hội, bây giờ bất kể cách nói năng, xử thế nàng đều làm tốt, trưởng thành hơn tôi nhiều lắm. Thoạt nhìn, nàng không hề cần sự chiếu cố của tôi.

Tôi nghĩ tôi đã làm hết chức trách của mình. Nhưng thói quen thực là đáng sợ, từ lúc xảy ra việc đó, mỗi khi không nhìn thấy Thư Triển Nhan, tôi lại lo lắng gần chết. Chắc vì muốn trả nợ thôi, tôi tự nhủ, lại gói ghém hành lý, một lần nữa đi với Thư Triển Nhan tới cái thành phố xa lạ đó. Cũng may, bạn đại học, bạn trung học, bạn tiểu học, cũng có không ít người tới nơi đô thị phồn vinh này. Thậm chí người bạn sơ trung Ngô Hiểu Mai một năm sau cũng đổi nơi công tác tới nhà xuất bản nơi tôi đang làm việc, thành đồng nghiệp của tôi. Trung Quốc kinh tế phát triển làm cho người người đổ dồn vào thành phố mà tìm việc, nhưng đối với tôi thật đúng là chuyện tốt.

Ba chỉ trầm mặc khi nghe quyết định của Thư Triển Nhan và tôi, tôi không biết hăn có thấy hành vi đó của chúng tôi thật ích kỷ hay không, nhưng hăn vẫn mua hai căn hộ cho tôi và Thư Triển Nhan ở nơi này, thanh âm của hăn ở trong điện thoại có vẻ trầm thấp mà buồn bã, "Đây là việc cuối cùng ba có thể cho con, ba cũng muốn bù đắp cho dì con một chút."

Tôi muốn biện giải một phen, nhưng cũng chỉ có thể nói một câu, "Ba chú ý thân thể, chiếu cố Thư lão sư thật tốt."

Tuy rằng ngồi máy bay chỉ 2 giờ, đi xe lửa chỉ hai mươi mấy tiếng là về tới nhà, nhưng kể từ lần xảy ra

chuyện đó với Thư lão sư, Thư Triển Nhan và tôi dường như đã hoàn toàn bị ngăn cách khỏi thế giới của ba và Thư lão sư mất rồi.

Không phải cả hai đều muốn như vậy sao? Kế hoạch là rời khỏi đó sao? Nhưng khi thực sự tới ngày này, tâm tình của tôi vẫn nhịn không được trầm xuống. Tôi tự trách, bất đắc dĩ, còn có cả cảm giác bị vứt bỏ. Nguyên lai, tôi vẫn còn chú ý đến người cha hoa tâm mà không có trách nhiệm kia.

Chương 11.

Bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tôi dụi mắt, cầm di động nhìn thoáng qua, trời ạ, đã đến giữa trưa. Điện thoại là Ngô Hiếu Mai gọi đến, thanh âm thật chói tai, không hiểu nàng lại gặp chuyện gì vui thế, "Hoan Hỉ, Hoan Hỉ, cậu có biết tôi gặp ai không?"

Có thể là ai? Không tiểu minh tinh thì cũng là tiểu ngôi sao thôi!

Tôi bĩu môi, không phải tôi nói nàng giống fangirl, nhưng mỗi khi nàng gặp ngôi sao điện ảnh ca nhạc lớn nhỏ nào cũng kích động đến mức ngay cả mình họ gì cũng quên. Tôi thì không có hứng thú với những người làm tổn hại đến quốc cách, tổn hại đến chủ nghĩa xã hội khoa học hình tượng tân thanh niên kia. Nhưng nàng vẫn như cũ, dạy mãi không sửa, không có tiền đồ điên cuồng đuổi theo mấy ngôi sao gặp trên đường, khi thấy sao lớn sao nhỏ nào đều thần chí không rõ mà gọi điện thoại cho tôi, sợ người khác không biết "Diễm ngộ" của nàng.

Nhưng có vẻ lần này tôi nghĩ oan cho người ta, âm điệu Ngô Hiếu Mai trở nên có chút quý dị, "Tôi đã nói với cậu rồi a, cậu khẳng định không thể tưởng tượng hôm nay tôi gặp được ai đâu, cậu cũng quen đó!"

Nàng dừng một chút, nói ra một cái tên đúng là nghe khá quen, "Tôi đừng phải Khương Hạo Vũ!"

Khương Hạo Vũ? Khương Hạo Vũ là ai a? Nghe cứ như là ngôi sao Hàn Quốc nào đó vậy.

Tôi vuốt cằm, bắt đầu kiểm tra trí nhớ. Thấy tôi nửa ngày không phản ứng, Hiếu Mai cũng nóng nảy, "Trí nhớ gì vậy? Chính là bạn học sơ trung với chúng ta, cùng lớp với cậu Khương Hạo Vũ đó a, lên trung học thì hẳn đi du học mất rồi!"

Ế! Trong đầu tôi chợt sáng lên, là cái tên côn đồ Khương Hạo Vũ đó à! Hẳn cư nhiên về nước, còn chạy đến nơi đây.

"Hắn không phải ở nước ngoài làm xã hội đen à?" Tôi nghiêm trang hỏi, ở trong trí tưởng tượng của tôi, hẳn hẳn đến phố người Hoa ở Mĩ làm bang chủ, một thân hắc tây trang, phía sau dẫn theo một đám tiểu đệ, uy phong lẫm liệt đi trên đường.

Tôi bị sự tưởng tượng của mình làm bật cười. Hiếu Mai cũng cười, "Nói hươu nói vượn cái gì thế! Người ta giờ đã tốt nghiệp tiến sĩ, tiến sĩ thiên văn vật lý, vừa mới nhận lời mời đến XX đại học làm giáo sư đó."

Tôi sửng sốt, thiên văn vật lý? Tiến sĩ? Khương Hạo Vũ? Giáo sư? Là do tôi lạc hậu hay vì thế giới này phát triển quá nhanh thế!

Ngô Hiếu Mai thần bí nói, "Hoan Hỉ, cậu nhất định phải diện đồ xinh một chút lại đây, Khương Hạo Vũ bây giờ là thanh niên tài giỏi, gặp mặt đã hỏi thăm cậu! Thật hấp dẫn a!"

Vừa nghe Ngô tiểu thư nói xong, tôi đang định cự tuyệt thì bỗng có một giọng nam rất êm tai vang lên trong điện thoại Ngô Hiếu Mai, "Này, Hoan Hỉ đó à? Tôi là Khương Hạo Vũ a! Thật trùng hợp, khó được gặp lại cậu, chúng ta đã nhiều năm không gặp, xem như nể mặt tôi, đi ăn một bữa cơm đi!"

Tôi ma ma chít chít muốn rút điện thoại, Khương Hạo Vũ lại nói tiếp, "Hoan Hỉ a, tôi vẫn luôn tìm một cơ hội xin lỗi cậu đấy! Cậu chắc không còn nhớ mối thù hồi xưa chứ?"

Tôi phải bất đắc dĩ mà đáp ứng. Hoan Hỉ, Hoan Hỉ, tôi với cậu quen thân lắm à?

Điện thoại vang lên không ngừng, là Ngô Hiếu Mai liên hoàn call, quý đòi mạng chuyển thế sao? Tôi ngồi trong tắc xi, nhìn ngoài đường đông như nêm cối, cũng chỉ có thể xin lỗi, "Kẹt xe rồi, chút nữa mới tới được." Trong lòng thầm mắng, mời ăn cơm sao lại mời chỗ nào xa nhà tôi vạn dặm thế chứ, lại là cơm Tây nữa, tôi đây ghét nhất cắt miếng bò bí-tết ngu ngốc đó!

Dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi gặp mặt vẫn hoảng sợ, trong trí nhớ của tôi hẳn rõ vẻ mặt lệ khí của Khương Hạo Vũ. Hiện giờ hẳn trở nên hào hoa phong nhã, kính mắt gọng vàng thanh nhã, quần áo thuần trắng không nhiễm một hạt bụi, thực có một chút khí chất học giả về nước, khó trách Ngô tiểu thư lại bị hoa mắt, Khương Hạo Vũ thật sự rất anh tuấn.

Chưa hết, hẳn còn có phong độ thân sĩ, thấy tôi, liền bật người đứng lên, thực chu đáo kéo ghế ra, "Hiếu Mai nói cậu thích ăn cơm Tây, tôi cũng vừa về, không biết nhà hàng nào ngon, đây là do Hiếu Mai đề cử."

Tôi ráng rặn ra nụ cười ngồi xuống, thuận thể đá tiểu nhân nào đó một cước, cư nhiên hãm hại tôi!

Thừa dịp Khương Hạo Vũ đứng dậy nghe điện thoại, tôi hung tợn mà ép hỏi, "Sao lại lừa tôi đến tiệm cơm Tây? Biết rõ tôi ghét ăn cơm Tây mà!"

Ngô Hiếu Mai nháy mắt, "Ngốc quá, đương nhiên là ăn cơm Tây không khí sẽ rất lãng mạn rồi, cậu cũng không thể ăn mặc lôi thôi được. Còn nữa, lát nữa Cầu Cầu sẽ gọi điện thoại lại đây, tôi sẽ lấy cớ để đi, cậu cùng Khương Hạo Vũ hảo hảo tâm sự đi!"

Tôi cắn răng, "Cậu lại lên cơn à?"

Ngô Hiếu Mai bày ra vẻ mặt tiếc nuối, "Đương nhiên là đồ nhà quyết không để rơi vào tay người ngoài rồi! Nếu không vì tôi đã có Cầu Cầu, thì nam nhân tốt như thế còn lâu mới để cho cậu. Nhìn xem, rất có giáo dưỡng, nghe điện thoại đều đi chỗ khác nghe."

Tôi tức đến mức muốn bốc hỏa, vì sao tôi lại quen người bạn vừa nhiều chuyện vừa mê trai này chứ.

Tuy không tình nguyện, cộng bị Ngô tiểu thư hãm hại, nhưng bữa cơm này rất vui vẻ, dưới sự kiên trì của tôi thì Ngô Hiếu Mai cũng không chạy trốn thành công, còn hãm hại bạn Oăng Minh Hàn Oăng Cầu Cầu leo cây.

Chúng tôi ôn lại quá khứ, mặc sức tưởng tượng chuyện tương lai phía trước. Nhưng khi Khương Hạo Vũ thỉnh cầu đưa tôi về nhà tôi lại không đồng ý. Nhìn hắt lái xe đi, tôi và Cầu Cầu liền xoay người chạy vội tới tiệm mì Tân Cương. Ngô Hiếu Mai thở hỗn hển, khập khiễng đi theo phía sau chúng tôi, nhìn chúng tôi vui mặt vào cái tô bự khủng hoảng, không hình tượng mà ăn như hổ đói. Thật là, bữa cơm Tây tốn mấy trăm đồng lại chẳng bỏ dính răng.

Uỡn bụng về đến nhà, hơn nửa ngày tôi mới kịp phản ứng, thật kỳ lạ, Khương Hạo Vũ sao không nhắc tới Thư đại tiểu thư chứ? Sơ trung lúc ấy không phải là vì hắt theo đuổi Thư Triển Nhan không có kết quả, mới gây thù chuốc oán với tôi sao? Chẳng lẽ hắt xem Thư Triển Nhan là "Người quen cũ".

Tôi cảm thấy nhức đầu, thôi bỏ đi, dù sao cũng đã để lại phương thức liên lạc rồi, về sau luôn luôn có cơ hội gặp mặt. Tôi cũng không có tính mê trai như Ngô Hiếu Mai, không cảm thấy sự lãng mạn gì đó Khương Hạo Vũ dành cho mình cả, chắc có lẽ tôi vẫn còn bị ấn tượng sơ trung năm ấy hắt thăm mếu Thư đại tiểu thư.

Tôi thay áo ngắn tay, quần sọt, mang dép lê, đi siêu thị gần đó mua đồ ăn cho bữa tối, giữa trưa không ăn rau xanh có chút không thoải mái, buổi tối ăn nhẹ là được rồi.

Nghe tôi nhắc tới Khương Hạo Vũ, Thư Triển Nhan cũng không có phản ứng đặc biệt nào, tôi hoài nghi nàng có phải vẫn còn ghi hận hắt năm đó áp dụng thủ đoạn "côn đồ" theo đuổi nàng không? Tôi chỉ cần thận miêu tả bạn Khương lớn lên thay đổi ra sao, lại bị nàng không kiên nhẫn ngắt lời, "Ăn nhanh đi, tối còn phải xem bản thảo nữa."

Tôi bĩu môi, cầm cái chén không còn cơm, nhìn Thư Triển Nhan tay chân lưu loát mà thu dọn bát đĩa. Nhà chúng tôi luôn luôn là tôi nấu cơm, nàng rửa chén, cũng tương đối công bằng. Khi Thư Triển Nhan rửa bát, tôi ở bên cạnh nàng lúc ẩn lúc hiện, tiếp tục kể mấy câu chuyện khôi hài giữa trưa.

Đang cao hứng phấn chấn, hoa chân múa tay vui sướng hết sức thì Thư đại tiểu thư khóa vòi nước, lạnh lùng nhìn tôi, "Cậu rảnh lắm đúng không? Rảnh quá thì đi giặt đồ đi, trong phòng còn 2 giỏ kìa, phiền cậu giặt giùm!"

Tôi ai oán mà ngậm miệng, trời chứng giám, hôm nay tôi thấy tâm trạng nàng không tốt, nên mới kể chuyện vui để nàng vui vẻ. Ai mà ngờ lại đụng tới chỗ nổi nóng của nàng a?

Ăn tối xong Thư Triển Nhan liền chui vào thư phòng, tôi ngồi trên ghế sa lon xem TV một lát, xong về phòng đọc bản thảo. Sách này không thú vị chút nào, tôi tựa vào bên giường nhưng lại ngủ quên, trong cơn mơ màng cảm thấy có người sờ đầu tôi, khẽ thở dài. Tỉnh lại lại phát hiện tấm chăn trên giường đang nằm trên người, xấp bản thảo được dọn ngay ngắn nơi tủ đầu giường.

Trong lòng có chút ấm áp, nỗi oan ức tối qua nháy mắt đã tiêu tan.

Thường Hoan Hi tôi đúng là mẫu người tiêu chuẩn của một người đại ngu ngốc.

Chương 12.

Công việc Thư Triển Nhan bề bộn nhiều việc, nàng là luật sư, có thể bởi vì quan hệ gia đình phức tạp của chúng tôi mà nàng chưa bao giờ lo liệu tranh cãi dân sự, quan hệ hôn nhân, chỉ nhận những vụ án kinh tế, vài năm trở lại đây cũng có chút thành tựu, nói đúng ra là có chút danh tiếng. Thành công đều phải trả giá đại giới, tăng ca là cơm bữa, thường xuyên phải cầm một đồng tài liệu về nghiên cứu đến nửa đêm, thư phòng toàn là do nàng chiếm dụng, trên bàn có đầy hồ sơ tư pháp, sách pháp luật. Tôi nhìn thấy mà choáng váng đầu, con người theo khuôn phép như Thường Hoan Hỉ tôi đây cách những việc tranh cãi pháp luật này rất xa. Lần trước vì nàng có giúp nhà xuất bản nơi tôi làm giấy tờ, mà tổng giám đốc của tôi cũng khá khách khí với nàng, tôi mang danh "Thân thích" cũng được hưởng ké hào quang.

Công bằng mà nói, tôi đây cũng không quá kém, công việc tiểu biên tập rất thanh nhàn, chỉ cần hoàn thành công việc theo từng quý, tôi liền cảm thấy mỹ mãn, khi đó trưởng phòng sẽ cho tôi một khoản tiền thưởng kỉnh xù, tôi cũng không có hy vọng gì xa vời. Vì không có chí cầu tiến nên tôi có rất nhiều thời gian rảnh, những lúc đó tôi thích ở nhà, làm một số flash quảng cáo, lâu lâu còn bán được một số.

Thư Triển Nhan bảo tôi là "Tiểu nhân vô chí"^[4], vậy thì sao? Tôi thấy sống nhàn là hạnh phúc rồi, vì nhàn nên tôi hay đi chơi với Khương Hạo Vũ, ha ha ăn cơm miễn phí, mua đồ có người trả tiền cho. Nhưng điều làm tôi có chút buồn bực chính là bây giờ bỗng nhiên hẳn không có hứng thú với Thư Triển Nhan nữa, khi gặp nhau hai người chỉ lạnh lùng mà nhìn nhau.

Thư Triển Nhan như vậy tôi còn miễn cưỡng có thể hiểu được, dù sao ký ức lưu lại trong trí nhớ cũng không quá vui vẻ gì! Nhưng chuyện gì xảy ra với Khương Hạo Vũ? Khi đó hẳn không phải rầm rộ theo đuổi Thư tiểu cô nương sao? Trách không được người ta nói nam nhân hay thay đổi!

Khương Hạo Vũ cũng thành khách quen của Thất Sắc, Tiểu Chiêu tựa hồ nói chuyện với hẳn rất hợp, tôi cũng mới biết Tiểu Chiêu khi xưa cũng học thiên văn vật lý! Đây là thể đạo gì vậy? Tôi nhận ra từ ông chủ quán bar, đến tên tiểu côn đồ năm xưa ai cũng nghiên cứu cái môn cao thâm này!

Tiểu Chiêu thực ngưỡng ngùng nói, "Sớm quên sạch rồi, toàn bộ trả lại cho lão sư cả! Bây giờ phải lãnh giáo Tiểu Khương một chút."

Khương Hạo Vũ không thêm khách khí, cười tùm tùm nói, "Tri vô bất ngôn, tri vô bất ngôn!"

Cũng may tôi và Thư Triển Nhan cuối tuần mới có thời gian thường lui tới "Thất Sắc", nhưng Khương Hạo Vũ hầu như ngày nào cũng tới, hai vị oan gia chạm mặt nhau nhưng hợp rơ khiến tôi cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngô Hiểu Mai giống như paparazzi, thấy tôi liền hỏi thăm tôi và Khương Hạo Vũ "tiến triển" đến đâu, không thấy mặt thì nàng nhắn tin, thỉnh thoảng điện thoại quấy rầy.

Tôi chán nản giải thích, "Không thể nào đâu! Tựa như đốm lửa không thể làm cháy cả địa cầu vậy, tôi và Khương Hạo Vũ cũng thế!"

Thư Triển Nhan nghe được liền móc, "Cậu đúng là biết cách đề cao mình! Hai cậu nhiều nhất là hai cái sao chổi, có đụng nhau cũng tan xác thôi!"

Tôi xông tới bóp cổ nàng, "Dám mắng tôi là sao chổi? Ngày mai cho cậu ăn cơm không!"

Thư đại luật sư nghiêm khắc nói, "Tôi có thể cáo cậu hành hung người a!"

Tôi làm bộ không sợ, "Bắt tôi đi, rồi cậu sẽ đói bụng chết thôi!"

Hai người chúng tôi cứ thế âm ỉ cãi nhau, nhưng quả thật Khương Hạo Vũ cách cuộc sống tôi rất xa!

Cứ mỗi cuối tuần rảnh rồi tôi lại bị Thư đại tiểu thư gọi vào "Thất Sắc" hầu rượu, theo thường lệ là nàng uống rượu, tôi cùng Tiểu Chiêu nói chuyện phiếm. Tiểu Chiêu không hiểu lấy đâu ra, không duyên cớ tặng tôi một cái mâm trái cây thật lớn, tôi nghi hoặc mà nhìn mâm đựng trái cây đủ loại màu sắc, lại nhìn vẻ mặt gian thương của Tiểu Chiêu, nhìn thế nào cũng không đọc được ý nghĩ của hẳn. Con người keo kiệt tính toán tỉ mỉ như Tiểu Chiêu sao đột nhiên lại hào phóng như vậy chứ.

"Vô sự xum xoe, phi gian ký đạo! Nói đi, có chuyện gì muốn nhờ cháu?"

Nhìn thấy mâm trái cây thật tươi, tôi cũng không khách khí cầm lấy mà ăn, chú dấm đưa, chẳng lẽ tôi còn

không dám ăn?

Nụ cười của Tiểu Chiêu không thay đổi, "Vậy sao? Cháu có thể giúp chú cái gì! Hắc, nói thật cho chú biết đi, có người gửi chú mua cho cháu đấy!"

Tôi lập tức cứng miệng, Tiểu Chiêu đưa tôi dám ăn, nhưng người khác nhờ là chuyện khác.

Tiểu Chiêu cười ra tiếng nói, "Cháu yêu, xem mặt cháu kìa! Đừng lo, lo ăn đi, không phải người lạ đâu, là Tiểu Khương! Chú nói cho hắc nghe mỗi lần cháu ở đây đều thích ăn trái cây, hắc nhờ chú mua cho cháu một mâm trái cây, nữ hài tử ăn nhiều trái cây là rất tốt, tiền bạc thì cứ tính cho hắc."

Tôi cầm một miếng thanh long, ăn cũng không được, không ăn cũng không xong, Khương Hạo Vũ làm cái trò gì a!

"Hoan Hỉ tôi ăn gì tôi sẽ tự trả tiền, lão bản chú không cần làm phiền người khác!"

Vừa uống rượu, Thư đại tiểu thư vừa lạnh lùng nghe, nghe xong không có phản ứng gì, tiếp tục mà uống.

Tiểu Chiêu thật cẩn thận mà nhìn nàng một cái, ghé vào quầy bar, nhỏ giọng hỏi, "Thư luật sư và Tiểu Khương có phải có thù với nhau không?"

Tôi gật gật đầu, "Nợ cũ năm xưa."

Ngẫm lại thực giận, Thường Hoan Hỉ tôi thoát nhìn rất giống thích ăn chùa của người khác sao? Tốt xấu tôi cũng là giai cấp tư sản, muốn ăn trái cây cũng cần người khác mua cho sao?

"Tiểu Chiêu, mâm này tôi tự trả, làm cho tôi ly “tuyết sơn tháp”!"

Tôi tức giận, liền gọi món mắc nhất trong Thất Sắc. Tôi có tiền! Tôi có tiền! ! Tôi có tiền mà! ! !

Tiểu Chiêu cười đến ánh mắt眯 thành một đường, hắc khoái hoạt mà phân phó nhân viên. Trong nháy mắt, một đĩa thủy tinh chứa đầy kem đủ màu đã được đặt trước mặt tôi.

Tiểu Chiêu đứng lên, dùng bật lửa châm vào ly rượu ở tầng trên, ngọn lửa màu lam nhạt cháy lên, rất nổi bật giữa quầy bar tối tăm. Nhìn ánh lửa, tôi run run một chút. Khi tỉnh hồn lại, má ới, tôi thật sự là điên rồi, cư nhiên lại gọi món mắc như thế! Kem bình thường đã bị Tiểu Chiêu bán giá trên trời. Mỗi lần thấy có người gọi món này, tôi đều cười nhạo họ ngu ngốc, không ngờ hôm nay, trong cơn tự ái, tôi cũng coi tiền như rác!

Thấy Tiểu Chiêu cười gian như tên trộm, tôi hối hận, thối tắt ngọn lửa, cháy càng lâu thì ăn càng ít.

Tiểu Chiêu nhin không được, nằm dài trên bàn mà cười. Tôi hung tợn mà dùng thìa lấy kem ăn. Meo meo, một chén này đầy tiền trong đó, đủ mua kem dùng trong một tháng đó.

Cười đủ rồi, Tiểu Chiêu mới ngẩng đầu lên, thở gấp, "Đừng đau lòng, cái này chú đãi! Thật sự là chú đãi, không phải người khác nhờ!" Rồi giơ tay xoa đầu tôi.

"Đã lâu không vui như vậy, thực xứng đáng, cháu đừng khách khí!"

Tôi buồn bực đến cực điểm, thật là, đùa giỡn tôi vui lắm sao? Nhưng mà có kem để ăn, tôi rất nhanh lại vui lên, chia "xa xỉ phẩm" này cho Thư Triển Nhan. Mâm trái cây mà tôi từ chối để Khương Hạo Vũ thanh toán kia khiến tôi có chút đau lòng, nhưng nghĩ đến cái "tuyết sơn tháp nhiều màu" tặng không kia, tôi lại vui vẻ thanh toán.

Trên đường về nhà, tôi ghé mua nho và dưa hấu, sẵn cảm thán một chút, hoa quả mua một đồng về nhà vẫn lợi hơn a!

Thư tiểu tư nhìn tôi hiện ra ba chữ: tiểu thị dân!

Hừ ~~ , tiểu phá của, tôi đây phải gọi là người thực dụng!

Tôi vẫn canh cánh trong lòng về cái mâm trái cây kia, về đến nhà, tôi trốn ở trong phòng gọi điện thoại cho Khương Hạo Vũ, rầm rì nói chuyện, nói đông nói tây nửa ngày, rốt cục cũng nhắc tới mâm trái cây. Khương Hạo Vũ thực tự nhiên, thẳng thắn nói, "A, Tiểu Chiêu có kể tôi nghe. Sao? Hắc nói mâm trái cây đó vừa đẹp vừa rẻ, cậu nhất định thích. Tiểu Chiêu không gạt tôi chứ?"

Đẹp và rẻ? Được rồi, đẹp thì tôi miễn cưỡng đồng ý. Rẻ? Đánh chết tôi cũng không đồng ý được! Mỗi lần đi quán bar uống rượu không thôi đã tiêu hết một khoảng tiền không nhỏ rồi!

Tôi dừng một chút, không biết nên trả lời ra sao, "Cũng không tệ lắm! Cảm ơn cậu a, nhưng tôi tự mua được, không nhọc cậu tiêu pha."

Khương Hạo Vũ tựa hồ ngậy ngấn cả người bên đầu dây bên kia. Tôi có chút xấu hổ, nhìn ra sao cũng thấy mình đem lòng tốt của người ta biến thành lòng lang dạ thú, "Khương Hạo Vũ, chúng ta không còn nhỏ nữa, có chuyện tôi muốn nói thẳng a, tôi cảm thấy hai chúng ta làm bằng hữu của nhau là một việc rất tốt, nhưng mà..."

Nói chuyện với người thông minh quả nhiên thoải mái, tôi còn chưa nói dứt câu, Khương Hạo Vũ đã cười ha ha, "Được rồi, tôi hiểu ý cậu."

Hắn cũng dừng lại trong chốc lát, tăng hăng, "Hoan Hi, cậu là một cô gái tốt, tôi cảm thấy được làm bạn với cậu là vận may rất lớn của tôi, như vậy tôi đã thỏa mãn rồi, không có hy vọng nào xa vời hết."

Tôi đỏ mặt, cứ như tự mình đa tình vậy.

"Lúc còn nhỏ không hiểu chuyện, đã làm rất nhiều việc ngốc, nhưng tôi tự vấn lòng, tôi cũng chưa từng làm việc quá sai trái! Duy nhất ngoại lệ chính là cậu, tôi vẫn thực áy náy ngày đó. Đến mức mười năm sau tôi vẫn còn nhớ."

Khương Hạo Vũ ho khan một chút, tôi có thể tưởng tượng hắn đang rất ngượng ngùng, Khương Hạo Vũ từ nhỏ đã rất xem trọng mặt mũi.

"Cậu đang nói đến cái tát đó? Ân, tôi không trách cậu, là tôi bắt buộc cậu làm , hắc hắc, cùng lắm cứ tính là tôi tự đánh mình!"

Tôi cười ha ha, Khương Hạo Vũ cũng cười ồ lên, "Hoan Hi, nói thật, cậu nếu gia nhập xã hội đen, tuyệt đối sẽ có tiền đồ hơn tôi nữa!"

Tôi "hứ ~~~" một tiếng, "Làm giáo sư chẳng lẽ không có tiền đồ sao?"

Khương Hạo Vũ nói, "Tôi đến Mỹ mới phát hiện lá gan mình không đủ để gia nhập xã hội đen, lo học mới có tương lai! Tôi giống Lương Sơn, a, không đúng, chắc phải giống Thiếu Lâm hơn!"

Không sai, không sai, ăn cơm nhà nhiều năm thế, ít ra còn không quên lịch sử dân tộc Trung Hoa, còn nhớ Lương Sơn và Thiếu Lâm.

Tôi nói tiếp, "Tôi cũng là lương dân mà, làm sao có thể làm trái pháp luật được chứ, Thư đại luật sư sẽ tổng tôi vô tù mất!"

Khương Hạo Vũ cảm thán, "Tôi khi đó thật đúng là ngốc, người ta nói rất khó theo đuổi nàng, tôi liền cố gắng đầu theo đuổi, kết quả mũi dính đầy tro, thật đúng là tự chuốc lấy phiền phức! Thư tiểu thư của cậu, từ nhỏ đã khó chịu, lớn lên càng khó hơn, người bình thường làm sao chịu nổi."

Tôi nhảy dựng lên, "Không cho nói xấu người nhà tôi!"

Hừ, Thường Hoan Hi tôi đúng là con người siêu cấp bao che khuyết điểm cho người khác.

Chương 13.

Giải quyết xong vấn đề với Khương Hạo Vũ tôi cảm thấy nhẹ cả người, nói chuyện với hắn đúng là thoải mái. Tuy nói tôi không để ý nhiều chuyện lắm, nhưng chỉ cần gặp đã kích một chút thì tôi lại buồn. Với tôi mà nói, bằng hữu là những người tồn tại một cách thoải mái bên tôi, còn đối với tình yêu, bản năng của tôi lại sợ nó.

Đã biết tôi và Khương Hạo Vũ hoàn toàn không có gì cả, khó nhất là bà tám Ngô Hiếu Mai, nàng kéo tôi lại mắng, "Cậu xem cậu đi, người tốt vậy mà cậu lại buông!"

Tôi chỉ cười, "Biết làm sao giờ, người ta không thích tôi a! Tôi cũng không thể lấy vòng kim cô buộc hắn lại được?"

Ngô Hiếu Mai lại bày ra vẻ mê trai, "Vậy hắn có thích tôi không? Tuy rằng điều kiện hắn tốt lắm, nhưng trong lòng tôi chỉ có Cậu Cậu a. Ai, chỉ sợ làm tổn thương hắn."

Tôi cười đến gập cả người, "Vậy thì đành bó tay, ai bảo hắn không có mắt! Không trách cậu, một chút cũng không thể trách cậu!"

Có lẽ tôi thật sự có khả năng tiên tri, không lâu sau, Ngô Tiểu Mai chạy đến nhà tôi, vẻ mặt phấn khởi thông báo tôi nghe một tin làm cảm tôi muốn rơi xuống đất, người Khương Hạo Vũ thích.

"Hoan Hỉ, đánh chết cậu cậu cũng nghĩ không ra người Khương Hạo Vũ thích là ai đâu!"
Tôi trợn mắt, không duyên cớ mắc gì muốn đánh chết tôi?

"Tôi quan tâm hắn thích ai à? Là ai cũng là người thôi! Ba mẹ hắn quan tâm đúng hơn đấy!"
Tôi đang luống cuống tay chân mà làm cua, cầm tiểu bàn chải chà người nó, chuẩn bị đem con cua thân mình cứng ngắc, giương nanh múa vào nôi. Thư Triển Nhan đúng là tên phá của, toàn thích ăn đồ mắc tiền, trên người lại không có nhiều thịt, ăn xong lại lao lực làm việc. Tôi không chịu mua, nàng liền tự đi mua, mua xong quăng vào bồn rửa chén ra lệnh, "Dù sao tôi đã bỏ tiền ra mua rồi, cậu xem rồi tự lo liệu đi!"

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không thể cứ bỏ mặc con cua trị giá cả trăm đồng tiền như thế, cua chết rồi thì không có giá trị cắc nào cả, thôi thì cứ ngoan ngoãn nghe lời dì, chuẩn bị một bữa tiệc lớn là được rồi.

Tôi chuẩn bị xong con cua cuối cùng, ném nó vào đĩa, bỏ vào trong nôi, nhìn đồng hồ treo tường, bật lửa được rồi! A di đà phật, các vị cua lão huynh, muốn tìm người báo thù thì tìm cái người mua các cậu đi nha, tiểu nhân tôi chỉ nghe lệnh làm việc thôi! Nhưng mà các cậu từ nhỏ sinh ra là để người ta ăn rồi, vậy thì nên chết sớm để sớm siêu thoát, đi đến thế giới cực lạc thôi.

Thấy tôi cầu nguyện cho mấy con cua, Ngô Hiếu Mai cũng tạm thời quên đi chuyện của Khương Hạo Vũ, cười hì hì nói với tôi, "Hoan Hỉ, đã nhiều năm cậu giết gà cá, tạo nghiệt cũng nhiều rồi a, bây giờ xin thần cầu thánh chẳng phải trễ rồi sao?"

Tôi bào chữa, "Tôi không phải xin thần, tôi đang siêu độ cho mấy con cua bị chết thảm!"
Không để ý tới cái người đang cười lẫn ra sô pha kia, tôi rót một ly trà hoa cúc cho mình, mấy vị đại tiểu thư chỉ biết ăn làm sao biết nổi khổ tâm khi phải hạ sát sinh mệnh những con vật chứ! Tôi biết nói câu này lại có chút dối trá, vì dù sao tôi cũng ăn thịt chúng mà? Phật tổ, ngài cứ thu dọn con đi!

Tôi uống ngay một ngụm trà nóng, "Cậu cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói đi, Khương Hạo Vũ, Khương giáo sư của chúng ta thích cô nương nhà ai?"

Ngô Hiếu Mai ngưng cười, hai mắt sáng lên như mắt sói, "Hắc hắc, cô nương? Tôi nói cậu nghe nha, người hắn thích là ..."

Đang nói giữa chừng thì cửa mở, Thư Triển Nhan vào nhà, thấy tôi và Ngô Hiếu Mai ngồi trên ghế salon, mỉm cười giơ chai rượu màu đen trong suốt lên, "Rượu Thiệu Hưng lâu năm, ăn nhắm với cua là hết chê!"

Ngô Hiếu Mai chưa kịp im miệng, cơ hồ đồng thanh nói cùng với Thư Triển Nhan, "Tiểu Chiêu!"
Tôi phun trà ra khắp mặt bàn, Thư Triển Nhan sững sốt một chút, quay đầu nhìn lại, "Tiểu Chiêu? Tiểu Chiêu cũng có đến sao?"

Tôi chậ vật mà ho khan, thở gấp, "Sao có thể? Hẳn không thể thích Tiểu Chiêu! Tiểu Chiêu không phải là người hẳn có thể thích!"

Ngô Hiểu Mai trợn mắt, nhảy dựng lên ghế sa lon, "Cậu, cậu, cậu! Sao cậu bảo thủ thế! Khương Hạo Vũ vì sao không thể thích Tiểu Chiêu?"

Nàng nắm lấy cổ áo tôi, thở hổn hển, "Thân là đồng nghiệp của nhau, thân là tân thanh niên thời đại mới, tôi không cho phép cậu làm bẩn tình yêu vĩ đại của họ!"

Tôi tức giận gỡ móng vuốt sói của nàng ra, lấy khăn lau bàn, "Vĩ đại hay không vĩ đại, thế tục hay không thế tục, tôi không thêm quan tâm, tôi sớm biết Tiểu Chiêu không thích nữ nhân, nhưng chẳng phải tôi cũng làm bằng hữu với hẳn sao? Khương Hạo Vũ thích người khác không nói, cho dù là lão giáo sư râu bạc tôi cũng không có ý kiến, nhưng Tiểu Chiêu thật sự không phải người mà hẳn có thể trêu chọc!"

Ngô Hiểu Mai hít sâu một hơi, "Tử Hoan Hỉ, cậu biết Tiểu Chiêu không thích nữ nhân vì sao không nói tôi nghe? Uống phí tôi có chuyện gì đều kể cho cậu biết trước! Không có nghĩa khí !"

Tôi nhin không được trợn mắt lên, tôi không muốn kể cho người nhiều chuyện như nàng nghe, vì đây là việc riêng của Tiểu Chiêu, không liên quan người ngoài.

Thư Triển Nhan buông văn kiện và chai rượu xuống, đi tới nói, "Hoan Hỉ nói đúng, Khương Hạo Vũ, hy vọng hẳn không lún vào quá sâu, Tiểu Chiêu bối cảnh rất phức tạp, không phải là người hẳn có thể ứng phó."

Chương 14.

A? Tôi nhìn thoáng qua Thư Triển Nhan, tôi còn tưởng rằng nàng không biết gì về ông chủ của Thất Sắc chứ, xem ra nàng còn biết nhiều chuyện hơn tôi, nhưng bây giờ không phải lúc nói về việc này.

Tôi nhìn Ngô Hiếu Mai, "Làm sao có thể! Khương Hạo Vũ sao có thể thích Tiểu Chiêu được? Không hợp lý a, hẳn nói cho cậu biết?"

Ngô Hiếu Mai bị tôi và Thư Triển Nhan thay phiên hù dọa, nàng sững sốt trong chốc lát, mới trả lời, "Đúng vậy, Khương Hạo Vũ chính mồm nói tôi nghe!"

Hắn thật đúng là hào phóng, loại chuyện này cũng có thể tuyên bố cho người người nghe.

Thấy tôi giật mình, Hiếu Mai hơi ngượng ngùng, "Cậu không phải nói không có gì với hắn sao? Tôi liền bố trí vài tỷ muội ăn cơm với hắn, ai, chỉ làm quen thôi, người giống hắn có điều kiện tốt như vậy mà lại còn độc thân, tôi thật sự không còn thấy người thứ hai. Hắn đại khái chịu không nổi, cho nên khai thật cho tôi nghe, còn hỏi tôi có thấy chuyện này phản cảm lắm không? Làm sao có thể chứ! Tôi cũng không phải người bảo thủ."

Tôi ngắt lời nàng, "Đúng, cậu không bảo thủ, cậu là đam mỹ lang!"^[5]

Thư Triển Nhan tò mò nhìn tôi một cái, nàng là người chưa bao giờ lên mạng để giải trí thì làm sao có thể hiểu từ ngữ kỳ quái đó được.

Ngô Hiếu Mai xiết chặt tay lại, "Đúng vậy, tôi là đam mỹ lang, vậy mà không nhìn ra hắn và Tiểu Chiêu, thật là thất trách! Nhớ lại mỗi lần Khương Hạo Vũ ở Thất Sắc bộ dáng liên lúng ta lúng túng, hay cười hì hì nói chuyện với Tiểu Chiêu, hoặc là ngây ngốc nhìn Tiểu Chiêu mà ngẩn người."

Tôi nhin không được lắc đầu, "Tiểu Chiêu thì sao? Hắn phản ứng ra sao?"

Tôi cũng không thường xuyên gặp Khương Hạo Vũ ở Thất Sắc, cho nên không nhìn ra chuyện của hắn với Tiểu Chiêu, nhưng nói đi nói lại, gần đây Tiểu Chiêu cũng có điểm gì là lạ, luôn thất thần.

"Khương Hạo Vũ vì chuyện này cũng thực phiền não, hắn nói Tiểu Chiêu trước đây luôn cười đùa với hắn, nhưng gần đây hình như đang muốn né hắn."

Không phải "hình như", mà là "chính là"! Dựa vào sự hiểu biết của tôi đối với Tiểu Chiêu mà nói, hắn là người thấy gì lạ sẽ tránh xa, hắn không muốn kéo Khương Hạo Vũ vào cuộc sống thị phi của mình.

"Cua được rồi, nấu lâu quá ăn không ngon!"

Nghĩ tới nghĩ lui nghĩ vẫn không ra, tôi đành vứt chuyện này qua một bên, bản thân tôi rất ngại phiền phức, người ngoài cuộc cũng không giúp gì được cả, lại chuốc lấy phiền não, không bằng cứ lo sống cuộc sống của mình thôi.

Tôi đứng dậy, dọn bàn, lấy cua ra đĩa. Thư Triển Nhan cũng tích cực giúp tôi, dù sao cái này cũng do nàng mua về mà.

Con cua nóng hổi đỏ rực, tỏa ra hương thơm mê người. Ngô Hiếu Mai rất nhanh vứt phiền não vừa rồi sau ót, cao hứng cùng Thư đại tiểu thư tranh con cua béo ú kia, nhìn nàng thuần thục gỡ vỏ cua thì biết, nha đầu kia chắc cũng là cao thủ chuyên ăn cua.

Tôi lao lực ăn càng cua, nửa ngày không móc ra được một miếng thịt nào. Trong cơn tức giận tôi bỏ toàn bộ càng cua vào miệng, nhai nhai nhai, nhưng vẫn không ăn được thịt, bèn nhả nó ra.

"Thật là ngốc muốn chết!" Thư Triển Nhan liếc tôi một cái, "Có ai ngốc như cậu phí phạm thức ăn thế không?"

Nàng để chén của mình, trong đó có phân nửa con cua đã được lột vỏ sạch sẽ đến trước mặt tôi, lấy cái chén chứa nửa cái càng cua lại phía mình. Tôi vừa ăn thịt cua, vừa nhấp một ngụm rượu vang, ai, cuộc sống vẫn thực tốt đẹp a.

Trông thấy bộ dáng của tôi, Ngô Hiếu Mai ngắm tôi và Thư Triển Nhan, sau đó bật cười ha hả, "Ây da, hai cậu kỳ thật cũng xứng đôi ghê, sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, tình nghĩa cỡ này tôi và Cầu Cầu còn so không được."

Tay tôi run run, thiếu chút nữa làm rớt cái ly trên tay, trừng mắt nhìn nàng một cái, "Chạy tới ăn không

phải trả tiền còn chưa tính, sao nói nhiều câu vô nghĩa vậy!"

Thư Triển Nhan không hề ngẩng đầu lên, chậm rãi lấy chén của Ngô Hiếu Mai lại phía mình, "Không được ăn! Con này là của tôi!"

Ngô Hiếu Mai nhất thời giống như bị điểm huyết, bay nhanh đoạt lấy một con khác, tôi nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Ăn xong tôi ngồi phịch trên ghế sa lon, vì có uống một chút rượu nên hơi lâng lâng. Tôi lắc lắc đầu, hỏi Thư Triển Nhan đang cầm điều khiển từ xa chuyển kênh, "Khương Hạo Vũ và Tiểu Chiêu sau này sẽ như thế nào nhỉ?"

Từu lượng của Thư Triển Nhan rất tốt, rượu lâu năm nhiều nhất chỉ đủ để nâng lên tinh thần. Nàng nhìn chằm chằm hình ảnh không ngừng biến hóa trong TV, nghiêm túc nói, "Tiểu Chiêu chỉ cần không đáp lại Khương Hạo Vũ thì sẽ không sao cả! Ân, nhưng mà nếu Khương Hạo Vũ lý quá, chỉ sợ sẽ có người muốn dạy bảo hăn một chút. Nếu cậu lo thì có thể nhắc nhở hăn tránh xa ra."

Tôi ôm cái gối, tò mò hỏi, "Làm sao cậu biết bối cảnh của Tiểu Chiêu?"

Thư Triển Nhan không để ý, không thèm nhìn tôi một cái, "Tôi có tra một vụ án, tra tới tra lui, tra ra được hăn. Tuy án tử không tra ra được gì, nhưng tôi cũng không phải chịu thiệt, được hăn đãi một chai rượu ngon!"

Tinh thần tôi tỉnh táo hẳn lên, "Tiểu Chiêu là người quyền cao chức trọng à? Hay là xã hội đen? Hay có người không chế hăn?"

Rốt cục Thư Triển Nhan cũng liếc tôi một cái, nhưng biểu tình có chút ít khinh miệt. Nàng vỗ đầu tôi, "Tiểu hài tử, đừng hỏi nhiều như vậy!"

Tôi bĩu môi, tưởng tôi hiếm lạ à? Bày đặt lấy danh trưởng bối và vỗ đầu tôi, thôi bỏ đi, chẳng thèm quan tâm nữa.

Chương 15.

Vốn đã hạ quyết tâm mặc kệ chuyện người khác, nhưng tôi vẫn lo cho Khương Hạo Vũ, với lại nếu không vì tôi, hẳn cũng sẽ không quen Tiểu Chiêu. Huống chi, tôi vẫn còn chưa hiểu năm đó hẳn tích cực theo đuổi Thư tiểu cô nương, sao lớn lên thì giới tính người hẳn thích lại thay đổi thế chứ?

Gọi điện thoại hẹn hẳn ra, một tháng không gặp, người hẳn gầy đi rất nhiều, nhớ tới câu "Vì yêu mà tiêu tụy" tôi không khỏi cảm thán, tuy đã nghĩ ra lý do khuyên hẳn, nhưng lại nói không nên lời.

Thấy tôi khó xử, Khương Hạo Vũ nói, "Hoan Hỉ, tôi biết cậu muốn nói gì với tôi, Hiếu Mai đã nói rồi." Hẳn cười khổ một chút, "Tôi cũng không ngờ, không ngờ mình lại thích một nam nhân, hơn nữa lại là người tôi không thể đụng vào!"

Tôi á khẩu không trả lời được, người ta hiểu cả rồi, tôi còn nói gì được a. Tôi đang cầm chén trà, nước trà xanh biếc, trông rất đẹp mắt. Tôi không sành trà, nhưng cũng biết chén trà ngọt dịu, thơm ngát tôi đang cầm rất xa xỉ.

Bây giờ Khương Hạo Vũ đã là một nam sĩ thanh nhã, khác hẳn tên tiểu côn đồ mặt mụn năm đó. Nhưng tôi vẫn cảm thấy thấp thoáng con người khi xưa của hẳn ở đây, hẳn vẫn không thể chắc chắn mình thích ai, năm đó là Thư tiểu cô nương, hôm nay là Tiểu Chiêu sao?

Những câu dự định thao thao bất tuyệt nói ra nghẹn chết trong bụng, tôi cùng Khương Hạo Vũ mặt đối mặt, im lặng uống trà, cũng may không khí trong quán rất tốt, không có nhiều người, ai nấy đều nhẹ giọng trò chuyện với nhau, vì thế dù cho tôi và Khương Hạo Vũ đều trầm mặc thì thoát nhìn cũng không lạ lắm. Ngôn ngữ ở một số thời điểm thật sự vô dụng.

Đưa tôi về đến nhà, Khương Hạo Vũ vẫn cúi đầu, khuôn mặt gầy nổi bật dưới ánh đèn đường của tiểu khu, ánh mắt vô thần. Tôi có thể cảm giác được sự cô đơn và bất đắc dĩ của hẳn, đột nhiên tôi cảm thấy mình thực may mắn, không phải buồn rầu đau đớn vì yêu.

Vỗ vai hẳn, tôi xoay người chuẩn bị lên lầu, Khương Hạo Vũ đột nhiên gọi tôi lại, "Hoan Hỉ, tôi không muốn buông!"

Tôi quay đầu lại, hẳn ngẩng đầu nhìn tôi, khóe miệng thể hiện sự kiên quyết mà nói, "Không phải nhất thời, tôi rất nghiêm túc." Khẽ cười một chút, hẳn nói tiếp, "Đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc thích một người, không, chính xác là yêu một người như thế."

Ánh mắt hẳn sáng ngời, tràn ngập hy vọng, "Cậu sẽ ủng hộ tôi chứ, Hoan Hỉ?." Tôi khẽ lắc đầu, "Không thể, Khương Hạo Vũ," lòng tôi rất mâu thuẫn, "Tại sao cậu lại yêu hẳn? Tại sao? Việc này trái tự nhiên a! Huống chi còn nguy hiểm nữa."

Ánh mắt hẳn ảm đạm, "Ngay cả cậu cũng nói như vậy sao? Tự nhiên? Cái gì là tự nhiên? Tôi thương hẳn, không phải vì giới tính, thân phận, tuổi tác của hẳn, mà vì hẳn là hẳn, tôi thương con người hẳn! Thấy hẳn, trong lòng tôi liền vui sướng, hẳn vui tôi cũng vui, hẳn không để ý tới tôi tôi sẽ khổ sở, chỉ cần có thể ở cạnh hẳn, tôi nguyện ý trả giá hết thảy. Nếu tình yêu như thế là trái tự nhiên thì tôi đành chịu. Nguy hiểm? Làm gì mà không gặp nguy hiểm chứ? Đi đường có thể sẽ bị xe đụng, đi du lịch có thể bị rớt máy bay, ngay cả ăn cơm cũng có thể bị chết nghẹn!"

Hẳn càng nói càng kích động, giống như thiếu niên hoạt bát năm đó, nhưng lúc này đây, hẳn sẽ không vì lời khuyên can của tôi mà rút lui nữa, vì hẳn đang rất nghiêm túc.

Tôi xin lỗi, cười cười, "Được rồi, Khương Hạo Vũ, mặc kệ thế nào, tôi đều ủng hộ cậu, nhưng cậu cũng phải tôn trọng ý kiến của Tiểu Chiêu."

Khương Hạo Vũ sững sốt một chút, chắc hẳn không ngờ tôi thỏa hiệp dễ như thế, "Cậu nói rất đúng a, tôi thấy nếu làm bằng hữu của nhau thì tôi phải tôn trọng quyết định của cậu, nhưng Tiểu Chiêu cũng là bằng hữu của tôi, tôi hy vọng cậu không làm khó hẳn."

Ánh mắt Khương Hạo Vũ tràn ngập hy vọng, hẳn đứng ở nơi đó, mỉm cười nhìn tôi, "Tôi nhất định sẽ khiến Tiểu Chiêu tiếp nhận mình."

Khi đó tôi buộc phải đồng ý với ý kiến của Ngô Hiếu Mai: Khương Hạo Vũ khi cười thực sự rất anh

tuấn.

Khuyên bảo không hiệu quả, Thư Triển Nhan nghe tôi kể xong, cũng chỉ hít một hơi, "Chuyện này người khác không thể can thiệp được. Phải xem mạng của hấn có đủ không thôi!"

Câu đó khiến tôi đang không yên tâm lại càng thêm bất ổn, nhưng Thư luật sư đã lên tiếng thì không thể không nghe, một bước không cẩn thận tự rước lấy họa không nói, mà còn có thể khiến Tiểu Chiêu hoặc Khương Hạo Vũ gặp phiền phức.

Tôi cứ thế mà đi làm, sửa bản thảo, ngay cả Thư đại tiểu thư cũng bỏ thói quen cuối tuần đi quán bar uống rượu, mỗi tối ở nhà uống nước trái cây. Tôi luôn phản đối kịch liệt thói quen uống rượu của nàng, nhưng hiệu quả vẫn không cao. Tuy nàng uống nhiều rượu, nhưng vẫn có thể khống chế được, hơn nữa cũng chưa từng bị ngộ độc rượu. Người khác tôi không quan tâm, nhưng đối với Thư Triển Nhan, tôi luôn muốn đem hết thảy những mối nguy hiểm bóp chết trước khi chúng phát sinh.

Những ngày này cảm giác dài đằng đẵng, cứ như một ngày có 48 giờ, nhưng khi mọi việc xong xuôi lại cảm thấy qua rất nhanh. Tối nằm trên giường tôi luôn nghĩ hôm nay ổn, ngày hôm qua cũng ổn, hôm trước cũng ổn, nếu không làm chuyện gì cả, mọi việc sẽ ra sao? Sau đó không kịp nghĩ nhiều liền bị thần ngủ gọi đi, khi tỉnh lại lại qua một ngày mới.

Không thèm nghĩ việc của Khương Hạo Vũ và Tiểu Chiêu nữa, tôi thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi, ngoại trừ việc thích làm đà điểu^[6], không thông minh, tiền lương lại thấp, thì tôi không biết nên đối mặt với việc vượt quá phạm vi năng lực của mình như thế nào.

Hiếu Mai báo tôi hay Tiểu Chiêu không đáp lại Khương Hạo Vũ, nhưng Khương Hạo Vũ chưa từ bỏ ý định, mỗi ngày đi Thất Sắc mà gặp hấn.

Tiểu Chiêu có vẻ bị cảm động chút ít, hôm nay hấn nói chuyện thẳng thắn với Khương Hạo Vũ a ... Khương Hạo Vũ có phải sẽ từ bỏ không? Tôi thấy hấn nói chuyện phiếm với Tiểu Chiêu, khiến tôi cảm thấy không thoải mái, thậm chí có chút bất an, nhưng cũng chỉ có thể dặn Hiếu Mai bớt tới Thất Sắc theo dõi người ta đi, "Lòng hiếu kỳ hại chết cửu mệnh miếu!"

Ngữ khí hung tợn của tôi cũng dọa được Hiếu Mai, con người mà luôn thích cãi nhau với tôi cư nhiên lại đồng ý. Nhưng nếu vậy thì tôi sẽ mù mờ không biết gì về bọn họ cả. Nhĩ không nghe, tâm không phiền, tôi chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, không cầu cho chuyện sẽ thành, mà cầu cho mọi người bình an, thâm tình có thể phai, sự đau khổ rồi sẽ qua, chỉ cần hảo hảo còn sống, cuộc sống sẽ cứ thế mà tiếp tục.

Chương 16.

Nhận được điện thoại của Tiểu Chiêu, tôi lắp bắp kinh hãi, bề ngoài có vẻ chúng tôi thân nhau, nhưng kỳ thật tôi còn không biết cách liên lạc với hắn, cuộc điện thoại này là lần đầu tiên hắn gọi cho tôi.

Một thanh âm xa lạ từ ống nghe truyền đến khiến tôi không thể nhận ra ngay giọng Tiểu Chiêu. Dãy số biểu hiện đây không phải là một số điện thoại cố định. Nghe tạp âm ồn ào xung quanh, cùng với thỉnh thoảng tín hiệu không tốt, tôi đoán Tiểu Chiêu đang ở trong buồng điện thoại gọi cho tôi.

Suy đoán của tôi không sai, chào hỏi xong, câu thứ hai của hắn là, "Hoan Hỉ, chú đang ở buồng điện thoại công cộng cạnh bệnh viện, cháu có thể lại đây được không? Tiểu Vũ, ý chú là Khương Hạo Vũ, đang ở trong bệnh viện."

Tôi nghe xong mà muốn ngất, Tiểu Chiêu gọi Khương Hạo Vũ là Tiểu Vũ? Quan hệ của bọn họ đã thân mật như vậy sao? Chờ một chút, đây không phải trọng điểm! Bệnh viện? Khương Hạo Vũ ở bệnh viện?

Thở hồng hộc mà chạy tới bệnh viện, Tiểu Chiêu đang đứng đợi ngoài hành lang, sắc mặt tái nhợt. Tôi thật sự hoài nghi người sinh bệnh phải là hắn mới đúng.

Hắn cầm di động, vẻ mặt kích động mà nói gì đó, thấy tôi đến mới vội vàng cúp điện thoại. Tôi nhìn điện thoại của hắn, trong lòng nghĩ thầm: việc gì phải thần bí như thế, còn không dùng điện thoại của mình gọi cho tôi. Nhưng lại nhớ đến lời dặn của Thư đại tiểu thư, tuyệt đối không được đại dốt hỏi han hắn gì hết, tôi mới kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình lại, bèn hỏi Khương Hạo Vũ bị gì.

Tiểu Chiêu thấy tôi, tựa hồ cũng thở phào, bảo Khương Hạo Vũ ở phòng 815, hắn có chút chuyện khẩn cấp cần phải xử lý, nhờ tôi chăm sóc Khương Hạo Vũ một chút.

Tôi nghe xong mà cảm thấy buồn cười, khi nào thì quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên thân thiết đến thế?

Đi vào phòng bệnh, điều đầu tiên đập vào mắt tôi là cái đầu quấn đầy băng trắng của Khương Hạo Vũ, hắn ngủ say đến nỗi chảy cả nước miếng.

"Cháu để cậu ấy ngủ thêm một lát đi, bác sĩ nói tình lại sẽ đau."

Câu này là Tiểu Chiêu nói ra sao? Tôi nghĩ người trước khi đi căn dặn tôi đủ điều, giống như gà mẹ chăm con kia hóa ra không phải là người luôn luôn thần bí, lạnh nhạt như tôi vẫn nghĩ.

Thư Triển Nhan cũng rất nhanh chạy đến, cau mày nói nhỏ gì đó với bác sĩ, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn Khương Hạo Vũ, "Thoạt nhìn thì nghiêm trọng, nhưng vết thương không chí mạng, may mà người xuống tay cũng xuống tay đúng mực."

Nghe nói như thế, lòng chính nghĩa tiểu vũ trụ của tôi lập tức bùng nổ, "Còn có vương pháp, thiên lý không a? Người ta bị thương mà cậu còn nói may mà ra tay đúng mực? Thư Triển Nhan, cậu là luật sư sao? Cậu phải bảo vệ pháp luật, kiện bọn chúng đi, đem đám xã hội đen cặn bã đó tống vào tù hết đi!"

Thư đại luật sư mắt liếc thấy tôi, nhìn tôi cứ như nhìn một tên ngốc, "Ngại quá, tôi không làm bên hình sự!"

Thấy tôi ghen tức nói không nên lời, nàng nhẹ nhàng nói, "Hoan Hỉ, đừng làm rộn. Vết dao chém thiếu chút nữa đã trúng phần chí mạng, mặc dù thế lại không có cảnh sát tới hỏi cung, như vậy vẫn chưa rõ sao? Tiểu Chiêu thật vất vả mới làm mọi việc êm xuôi, cậu đừng làm hỏng."

Tôi phần nộ ngậm miệng lại, tôi biết thế giới này không tồn tại cái lý tưởng mà tôi hằng mơ ước, tôi biết vẫn còn tồn tại rất nhiều góc tối mà pháp luật và đạo đức không thể trói buộc, nhưng tôi cảm thấy những điều đó cách tôi rất xa, vì thế khi gặp phải tôi vẫn chưa thể thích ứng.

Kỳ thật chuyện cần chúng tôi làm cũng không nhiều lắm, chỉ cần có tiền là có tất cả, ngay cả đội cấp cứu của bệnh viện cũng không thể thoát khỏi vòng xoay tiền bạc trong xã hội hiện đại. Tiểu Chiêu rất có khí phách ông chủ khi cho Khương Hạo Vũ nằm phòng bệnh và nhóm bác sĩ tốt nhất. Khương Hạo Vũ ngoại trừ lâu lâu cần nhả thức ăn bệnh viện không ngon, thì có vẻ hắn cũng thực hưởng thụ cuộc sống nơi này.

Có lẽ Tiểu Chiêu nhân những lúc chúng tôi không để ý chạy tới thăm hắn, vì trên giường bệnh của Khương Hạo Vũ bỗng dưng xuất hiện một đồng "Thiên thư" thiên văn vật lý mà tôi xem không hiểu nổi, lại

là sách nguyên bản mới nhất.

Mỗi khi nhìn thấy Khương Hạo Vũ cười tủm tỉm mà vuốt phẳng mấy trang của những cuốn sách đó, xem chúng như bảo vật trân quý, tôi liền nhin không được mà nổi da gà, ngọt ngào thì mình cậu hưởng đi, phiền cậu ý tứ chút a!

Vết thương nặng cỡ nào rồi cũng bình phục, bệnh viện thoải mái ra sao cũng không thể vĩnh viễn ở đó mãi, Khương Hạo Vũ rốt cục cũng phải về nhà. Ngô Hiếu Mai vừa nói liên miên cần nhẫn vừa thu dọn đồ cho hắn, phương diện này tôi rất ngốc, chỉ có thể ngồi yên nhìn, chờ một chút làm khuôn vác bù lại.

Tay Khương Hạo Vũ tạm thời vẫn không thể dùng sức. Nhưng sắc mặt hắn thật không tốt, cánh tay còn phải quấn băng vải, mặt không vui, tôi đoán chắc vì Tiểu Chiêu không xuất hiện. Thật là, mãi không lớn a, Tiểu Chiêu không phải đã giải thích rồi sao? Có chuyện trọng yếu phải xử lý.

Dọc đường đi, Hiếu Mai cố gắng an ủi cái tên 'nhóc' thân cao 1m8 kia, tôi ngồi ghế phía trước, nghe thấy mà muốn phì cười, Hiếu Mai rất có khiếu làm giáo viên mầm non a.

Đi vào nhà Khương Hạo Vũ, vào phòng khách sáng ngời mà trống trải của hắn, bỗng dưng tôi lại thấy ngứa ngáy, có mỗi một người mà ở chi nơi xa xỉ thế chứ ~~~ bị tư bản chủ nghĩa truyền nọc độc rồi a!

Đang oán thầm, bỗng nghe thấy tiếng động trên lầu, tôi chạy vào nhà bếp kiểm con dao. Tên khốn Khương Hạo Vũ này, trong nhà chẳng có lấy con dao dài nào.

Tôi cầm trong tay con dao nhỏ, cảm thấy tư thế của mình chẳng dọa nổi ai!

Khương Hạo Vũ xanh mặt, không cho tôi đi lên, cầm điện thoại muốn báo cảnh sát. Lúc này hắn bán tàn phế, sao có thể nhanh nhẹn được. Không đợi hắn lấy điện thoại ra, hai người chúng tôi đã lên lên lầu, thoáng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

"Đừng loạn gọi điện thoại, là Tiểu Chiêu!"

Mặt Khương Hạo Vũ có chút ít ngốc nghếch, hắn còn sừng sờ cầm điện thoại, "Hắn không phải nói hôm nay có chuyện gì sao?"

Tôi thấy Ngô Hiếu Mai mắt trợn trắng đứng kế bên, thật là, già rồi còn chơi trò hù con nít.

Khương Hạo Vũ chẳng mấy chốc đã chạy lên thang lầu, tôi nháy mắt ra hiệu với Ngô Hiếu Mai.

Tiểu Chiêu đứng ở sân phơi, chắc vì vô tình hù chết chúng tôi nên hắn ngại ngùng mà cười. Dưới ánh nắng sáng lạn mùa thu, khuôn mặt hắn trông thật ấm áp. Nhìn hai vị này ngây ngốc mà nhìn nhau, tôi thờ dài, vì toàn thể nữ đồng bào mà bi ai 1 phút, hai nam nhân thật tốt a, cư nhiên lại yêu nhau.

"Oa đẹp quá!" Ngô Hiếu Mai kinh hô làm đứt đoạn ánh mắt tình tứ của hai người. Tôi nhìn theo đầu ngón tay của nàng, trợn tròn mắt, một chiếc kính thiên văn đặt trên sân phơi của Khương Hạo Vũ, khối kim loại màu đen lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Tôi vừa tấm tắc khen vừa đến gần nhìn kỹ hơn, thợ làm ra được nó thật giỏi, chi tiết chỗ nào đều hoàn mỹ không sót mảy, ống kính vừa khớp, chân đỡ bằng thép chắc chắn, trông nó khí thế mười phần a. Nếu tôi không nhìn lầm thì chiếc kính thiên văn này là hàng ngoại nhập từ Mỹ, làm bằng bạc, phát hành với số lượng có hạn. Không biết đã bao nhiêu lần tôi đã chảy nước miếng thèm thường vuốt ve thứ bảo bối xa xỉ này, nhưng vĩnh viễn chẳng bao giờ mua nổi. Xem ra sau này có thể thường thường tới nhà Khương Hạo Vũ mượn chơi rồi.

Lại nói tiếp, khu chung cư X có diện tích rất lớn, đây là chung cư tốt nhất trong khu vực, không khí không quá ô nhiễm như những nơi khác.

Tôi vuốt ve chiếc kính viễn vọng phơi nắng mà có chút ấm áp, trong lòng tự hỏi không biết có nên mượn Khương Hạo Vũ và Tiểu Chiêu nó về nhà mà "nghiên cứu" một chút thiên văn học hay không.

Khương Hạo Vũ cũng đi tới, chỉ nhìn thoáng qua chiếc kính, trong mắt thấy rõ sự "cảm động", hắn quay đầu lại nhìn Tiểu Chiêu đang mỉm cười, "Anh không tới bệnh viện đón tôi chính là vì nó?"

Tiểu Chiêu có chút ngượng ngùng mà xoa xoa tay, "Cậu không phải vẫn nói là rất hối hận vì quên đem kính viễn vọng về nước sao? Ách, tôi không biết cậu thích dạng kính nào, nên cứ mua đại một cái, vốn muốn tạo cho cậu sự ngạc nhiên, không ngờ mọi người lại nhanh như vậy, tôi còn chưa kịp chuẩn bị cho tốt..."

Tôi hoảng hốt nhìn hắn, sự ôn nhu, ngại ngùng, chu đáo đó, đó là Tiểu Chiêu mà tôi quen sao? Tình yêu đến tận cùng là cái gì, mà có thể đem đến cho con người sự thay đổi lớn như thế?

Về đến nhà tôi kể cho Thư Triển Nhan nghe sự tình hôm nay, sẵn tiện thêm mắm thêm muối một chút, tôi còn không quên khoa trương miêu tả chiếc kính thiên văn MEADE từ Mỹ, nước miếng chảy cả ra, ai, ước gì cũng có người mua cho tôi một cái a.

Thư Triển Nhan cũng có chút lộ vẻ xúc động, nhưng hiển nhiên không phải vì chiếc kính viễn vọng, "Tiểu Chiêu, hắn biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì không?"

Tôi nghi hoặc mà nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thư Triển Nhan, lúc này mới nhớ tới bối cảnh phức tạp của Tiểu Chiêu. Xem sự việc hôm nay có lẽ hai người muốn ở cùng nhau, hơn nữa lại hạnh phúc như vậy.

Tôi nắm chặt tay, "Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ, chỉ cần có thể hạnh phúc, đại giới nào cũng đáng để trả cả!"

Thư Triển Nhan nhìn tôi, ánh mắt là lạ, "Cậu thật sự cảm thấy như vậy?"

Tôi bị nàng nhìn mà cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì cường điệu, "Đúng vậy, tình yêu là không có giới hạn ! Tại sao có thể chỉ vì giới tính, thân phận mà làm điều trái với lòng."

Thư Triển Nhan nhìn tôi không nói lời nào, nửa ngày mới hít một hơi, "Tình yêu? Tên ngu ngốc như cậu biết tình yêu là gì?"

Tôi thiếu chút nữa đã ngất xỉu, xem thường người khác quá vậy? Tuy rằng tôi thật sự đúng là không hiểu được, nhưng Thư Triển Nhan cậu thì có hơn gì đâu, cũng không có kinh nghiệm giống tôi thôi.

Tôi không đáp, quay người trở về phòng tiếp tục làm flash, không thêm để ý đến cảm giác rầu rĩ trong lòng.

Chương 17.

Những ngày vui vẻ chỉ kéo dài mấy ngày, phiền não liền lũ lượt nổi gót tới. Đầu tiên là việc dạy học của Khương Hạo Vũ, có người phản ánh tác phong của Khương lão sư có vấn đề. Khi Ngô Hiểu Mai gọi điện thoại tới, tôi đang nằm ngửa mặt trên sofa đắp mặt nạ bùn. Nghe được tin này, hoàn toàn quên đi lớp mặt nạ trên mặt, đứng bật dậy, "Vì cái gì a? Hẳn dụ dỗ sinh viên sao? Hẳn làm ảnh hưởng đến việc dạy học sao? Thời đại gì rồi còn bảo tác phong vấn đề, đám lão già kia bị bệnh à?"

Khi bùn rơi xuống đất tôi mới kịp phản ứng, bây giờ mình không được cử động mặt quá mạnh. Tôi tức giận mà nghiêm mặt lại, cùng bàn với Ngô Hiểu Mai xem có nên an ủi tên kia một chút không.

Nàng có vẻ bình tĩnh hơn tôi, "Không cần an ủi, có gì mà an ủi, ôm được mỹ nhân về thì phải trả giá một chút. Hơn nữa loại chuyện này ở xã hội hiện đại có gì mà lạ, cậu chờ xem, không đầy hai ngày hẳn sẽ có thể lên lớp lại thôi. Ân, còn nếu như có chút tin đồn mà hẳn đã chịu không nổi, thì cứ mang theo Tiểu Chiêu về Mỹ lại đi."

Sự thật lại chứng minh lời tiên đoán Ngô Hiểu không sai chút nào, chưa đầy hai ngày sau Khương Hạo Vũ đã lên lớp lại. Hẳn liền gọi điện thoại đến, nhưng không phải tìm tôi, mà tìm Thư Triển Nhan, còn chết sống không chịu nói tôi nghe có chuyện gì.

Tôi ở một bên, lúc ẩn lúc hiện, căng lỗ tai lên, muốn nghe xem hai người xưa nay chẳng nói gì với nhau đang nói những thứ gì. Đáng tiếc Thư đại luật sư rất nhanh liền phát hiện ra tiểu xảo của tôi, nàng mang theo điện thoại vào thư phòng, không lưu tình chút nào mà đóng sầm cửa lại, đúng là chẳng nể mặt nhau chút nào.

Tôi dựa sát vào cửa, nhưng hoàn toàn không nghe thấy gì, đành phải lủi thủi vào bếp, tiếp tục làm bánh ngọt đậu đỏ của tôi. Tức chết, còn đang định làm cho hẳn và Tiểu Chiêu ăn! Hừ, đã vậy tôi ăn một mình.

Thư Triển Nhan bề bộn rất nhiều việc, đã một tuần tôi không gặp nàng. Khi tôi ngủ nàng còn chưa về, khi tôi dậy nàng đã không thấy bóng dáng. Nếu đĩa lê chưng đường phèn tôi làm riêng cho nàng mỗi ngày trên bàn không bị nàng ăn hết sạch, bồn rửa bát sạch bóng, thì tôi cũng nghĩ nàng không về nhà.

Mùa đông năm ấy khi tỷ tỷ Thư Triển Nhan gặp chuyện không may, nàng lại phát sinh không ít tật xấu, khiến nàng ho khan mãi, đến tận mùa xuân sang năm. Nàng là luật sư, mỗi ngày phải bán mồm mép cho thiên hạ, nếu cứ ho mãi cũng rất phiền. Tôi dù sao cũng nhàn, nên học mấy bài thuốc dân gian hay, chưng lê với nước đường phèn mỗi ngày cho nàng uống, có vẻ rất hữu hiệu.

Nhưng nói thực ra, món đó rất ngọt, lâu lâu dùng không sao, nhưng phải dùng mỗi ngày thì nếu là tôi chắc tôi điên mất. Nhưng không ngờ người kén ăn như Thư đại tiểu thư lại mỗi ngày ăn sạch, còn không có nửa câu oán hận, đúng là một luật sư có chức nghiệp a. Nhưng dù có vậy nàng cũng không phải người sắt, việc gì cứ phải lao đầu làm việc thế chứ.

Tôi lười biếng dựa vào ban công ngắm phong cảnh, buổi tối đọc bản thảo, sáng dậy nghe nhạc, tâm tình của tôi đặc biệt thoải mái, Thường Hoan Hỉ, chưa bao giờ là thanh niên có khát vọng a.

Ánh nắng vào mùa thu rất ấm, trong tiểu khu không biết ai trồng hoa quế, thỉnh thoảng có loáng thoáng mùi hương ngọt ngào lướt qua chóp mũi, không khỏi làm tôi liên tưởng đến bánh hoa quế làm bụng tôi lại kêu ầm ỹ, nước bọt ứa ra. Sáng dậy mới ăn có một cái bánh ngọt, bây giờ lại thấy đói bụng.

Liếc đồng hồ treo tường một cái, hơn 11h rồi. Hôm nay đọc bản thảo tới trưa, bây giờ nên tự khảo mình một chút.

Tôi ưỡn người, không làm cơm, ra ngoài ăn đi, ân, sẵn rủ Thư Triển Nhan đi luôn, làm việc nhiều thế hèn chi càng ngày càng gầy.

Tôi không biết nhiều lắm về công việc của Thư Triển Nhan, chỉ biết nàng làm trong một tòa building nào đó, cho tới bây giờ tôi còn chưa từng tới đó.

Thời tiết rất tốt, tôi lại đang rất cao hứng, bỗng dừng lại muốn làm những việc mình chưa từng làm, ví như chạy đến văn phòng của Thư Triển Nhan, làm nàng bất ngờ, ách, hoặc sợ hãi cũng được.

Khi nhảy xuống khỏi xe bus, tôi nhin không được mà hít một hơi, Trung Quốc sao nhiều người như vậy?

Vừa rồi tên hôi nách kia thiếu chút khiến tôi chết ngộp, tôi bỗng nhiên lại thương cảm cho Thư luật sư mỗi ngày đều phải xuất môn đi làm, tôi thề sẽ không bao giờ nói nàng ngồi taxi đi làm là hoang phí nữa.

Ngẩng đầu nhìn đại lâu, hai năm trước nơi này chói lọi trong suốt, nhưng bây giờ thì vách tường màu trắng bám bụi, ngay cả mặt kính thủy tinh sáng bóng cũng không còn sáng như xưa nữa. Dưới ánh nắng mặt trời, chữ Quý hiện ra thật rõ ràng!

Nhìn đoạn đường này, lại nhìn hàng xe cạnh bãi đỗ xe, tôi biết giá tiền thuê nơi đây không hề ít.

Chắc vì đã đến giờ cơm, tốp năm tốp ba thành phần tri thức bên trong đi ra ngoài, nhìn bọn hăn áo mũ chỉnh tề, vẻ mặt hơi xanh xao, tôi cảm thấy hổ thẹn vì sự nhàn nhã của mình.

Trộm liếc vài lần, mỹ nữ dễ nhìn tỉ lệ không cao lắm. Tôi nhìn bảng hướng dẫn gần thang máy, tìm được tầng của sở luật sư, lại tìm văn phòng của Thư Triển Nhan, nàng cũng giỏi quá a, có cả văn phòng riêng. Nhưng thư ký tỷ tỷ nói Thư luật sư mới vừa ra ngoài, còn nhìn chăm chăm tôi, quả quyết cự tuyệt lời yêu cầu ngồi chờ nàng của tôi, nàng bảo tôi không có hẹn trước. Tôi nói là muốn nàng sợ, a không, muốn nàng bất ngờ, nên đương nhiên không có hẹn trước nhưng vẫn không được.

Tôi cảm giác phía sau lưng mình nàng vẫn đang dùng ánh mắt đề phòng cướp giống nhau mà nhìn tôi, cho đến khi cửa thang máy đóng lại nàng mới dời ánh mắt khinh thường đó qua nơi khác.

Nhìn bóng dáng mình trong cửa kính thang máy, tôi cười khổ một tiếng, trách không được người khác, mấy ngày nay đều ở lý trong nhà, xuất môn cũng không chịu soi gương, tóc rối bời, quần áo cũng tùy tiện mặc đại áo thun quần jean, đeo ba lô, giống y chang một học sinh nghèo, hoàn toàn không hợp với bầu không khí trí thức ở đại lâu này, khó trách người ta nhìn tôi không vừa mắt.

Ra cửa chính, tôi nhìn tòa nhà cao chót vót mà có chút mờ mịt, vùng này đều là những tòa cao tầng cao cấp, vì thế quán ăn cũng toàn quán cao cấp, đi vào ăn một bữa cũng đủ cháy túi, ăn cơm một mình sợ còn không đủ, nói chi mời Thư đại tiểu thư.

Vốn định gọi điện thoại hỏi Thư Triển Nhan đang ở đâu, nhưng lại nghĩ nàng rất bận, nên thôi bỏ đi. Thư ký tỷ tỷ cũng có nói nàng hôm nay rất bận mà.

Tôi lấy tay chống trán, cẩn thận nghiên cứu bản đồ xe bus, trong lòng thầm nghĩ quán thức ăn nhanh nào ngon? Hay ăn mì sợi thịt bò? Ngô Hiếu Mai lần trước có giới thiệu tôi một chỗ cơm sườn rất ngon. Đúng rồi, lần trước có cùng Thư Triển Nhan đi ăn cơm thịt già cũng không tệ lắm, hay đi ăn chỗ đó nữa?

Các loại đồ ăn cứ bay tới bay lui trong đầu khiến dạ dày đói meo của tôi kêu càng dữ dội hơn, mặc kệ cứ lên xe xem tới nơi nào trước thì ăn ở đó.

Khóe mắt đột nhiên thấy một thân ảnh quen thuộc, tôi quay đầu lại nhìn kỹ. Cách đó không xa, mặc dù qua vài ngày không gặp, không biết hôm nay nàng mặc quần áo nào, nhưng liếc mắt một cái tôi đã nhận ra con người ăn mặc sang trọng, đậm chất tri thức, hôm nay bề bộn nhiều việc: Thư Triển Nhan Thư đại luật sư, đang cùng một nam sĩ cao lớn mặc tây trang giày da nói chuyện cười đùa, đi tới một quán cơm gần đó.

Hôm nay tôi vốn muốn mời Thư Triển Nhan đi ăn, nhưng xem ra không cần. Tôi vuốt cằm, nhìn bọn họ thân thiết với nhau, trong lòng tôi có chút rầu rĩ, không biết xuất phát từ cái gì mà lại núp vào trong nhà chờ xe bus, để Thư Triển Nhan không thể phát hiện ra tôi.

Khi tới cửa tiệm cơm, nam sĩ kia rất ga lăng mà đẩy cửa thủy tinh ra, Thư Triển Nhan tựa hồ cười nói cảm ơn. Chắc vì sà nhà hàng rất trơn mà Thư Triển Nhan lại mang giày cao gót, nên chẳng mấy chốc nàng lão đảo sắp té, nam sĩ hiển nhiên nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy eo Thư Triển Nhan, nàng nương cánh tay của hăn mà đứng vững vàng lại.

Tôi xuyt một tiếng, tên ngốc này!

Tay nam sĩ vẫn không rời eo Thư Triển Nhan, Thư đại tiểu thư lại không có ý kháng cự, bọn họ cứ "Thân mật" như vậy mà biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi cắn cắn môi dưới, mùa thu khô ráo sao người tôi nóng thế này? Tôi nhìn bầu trời đã tắt nắng, cảm thấy hình như mình có dấu hiệu bị cảm nắng.

Một chiếc xe dừng lại, tôi không thèm nhìn, lập tức đi lên, không quan tâm nó sẽ đưa tôi đi đâu, miễn nơi đó là quán ăn là được rồi, không phải sao?

Chương 18.

Vì sao lại không vui chứ? Tôi ngồi trong quán thức ăn nhanh, chán nản mà lo lắng vấn đề này. Có vài cuộc gọi nhờ, đều là Thư Triển Nhan gọi đến, vừa rồi trên xe không nghe, còn bây giờ ? Tâm tình không tốt, không tiếp.

Thuận tay để điện thoại ở chế độ rung, không quấy rầy người khác dùng cơm. Căn cứ theo sự chỉ đạo của Ngô Hiểu Mai, qua 23 tuổi không nên ăn thực phẩm rác rưởi này, tránh tích tụ mỡ.

Tôi đã qua tuổi 23 lâu rồi, nhưng khi ngồi trên xe, nhường ghế cho một cụ già xong, tôi lại phát hiện mình lại lại lâm vào tình huống đáng sợ, có người vừa đảo mắt qua chiếc điện thoại trong tay tôi. Tôi không chút do dự mà nhảy xuống xe ở trạm gần nhất, cùng một đám học sinh trung học đi vào quán thức ăn nhanh này.

Gọi rất nhiều món, tôi có chút ngượng ngùng nâng mâm đồ ăn đi xuyên qua đám người, ngồi xuống vị trí bên cửa sổ mà tôi khá vừa ý. Khi còn học đại học, có lần tôi kéo Thư Triển Nhan đến khu vui chơi giải trí, nàng luôn không tình nguyện mà đi, thì thầm nói thật lãng phí, nhưng khi đi ăn lại ăn rất nhiều, khiến người đáng thương như tôi đây phải "cẩn rằng" trả tiền, còn phải chịu trách nhiệm dọn đường về phải kể chuyện cười để nàng tiêu thực.

Hôm nay thì chỉ có mình tôi, phải ăn nhiều mới được, ăn xong rồi sẽ đi tìm một chỗ phơi nắng!

Tôi ngắm nhìn dòng người qua lại bên đường, ai nấy đều vội vã, cứ như mỗi người đều có rất nhiều việc chưa làm xong. Thư Triển Nhan chắc cũng là một trong số đó?

Tôi lấy một thanh khoai tây, chấm một chút sốt cà chua, bỏ vào miệng, nói thực ra, thực phẩm "rác rưởi" vẫn rất ngon.

Rốt cục tôi cũng phát hiện ra một vấn đề đáng sợ, đó là khi tôi đang thất thần, tôi đã ngốn một lượng thức ăn thật lớn! Khi tôi mua đồ ăn này, tôi đã định gói về nhà một phần, đến tối lấy ra ăn, ví dụ như cái hamburger kia. Nhưng nhìn chén đĩa sạch trơn trước mắt, tôi buộc phải thừa nhận, tôi thật đúng là giống siêu cấp heo.

Dạ dày có chút khó chịu, tôi ra khỏi quán, nhìn kỹ chung quanh, không quen! Đây là nơi nào a? Hai năm nay thành phố có rất nhiều con đường mới, nên có rất nhiều nơi tôi không biết, nhưng cũng không sao, dù sao cũng chỉ là nơi chưa từng tới mà thôi, tùy ý ngao du cũng được, mệt thì bắt xe về nhà.

Dưới ánh trời chiều, tôi ở ngoài đường, tùy ý đi chơi, thấy quán nào lạ mắt lại ghé vào.

Có lẽ đã đến giờ tan tầm nên người đi trên đường ngày càng nhiều thêm, nhưng có lẽ vẫn có không ít người giống tôi, rảnh rỗi, lạc lõng nơi ngã tư đường phồn hoa này.

Khi tôi đang trong trạng thái mộng du, bỗng nhiên trên đường có mấy người rượt nhau, tôi theo bản năng mà dựa vào tường, nhưng bả vai vẫn bị một tên chạy rất nhanh đụng phải một chút. Tôi hoàn toàn không phòng bị lập tức ngã xuống đất, tôi chỉ kịp nhìn thấy lưỡi dao sáng bóng hiện lên trước mắt, khi tôi kịp phản ứng thì chiếc ba lô chứa toàn bộ gia sản của mình đã biến mất cùng người thanh niên kia ở góc ngã tư đường.

So sánh tốc độ của đối phương và thành tích chạy trong trường của mình, tôi biết mình không đuổi theo kịp. Tôi chỉ biết ngồi yên ở hiện trường vụ "hung án".

Nơi này là ngay trước cửa một cửa hiệu bánh ngọt, mùi bơ tỏa ra khiến người khác có một cảm giác thật ấm áp. Người đi đường nhìn thấy vụ cướp kia cũng chỉ thán nhiên liếc mắt một cái, sau đó tiếp tục đi qua, ngay cả một khuôn mặt thông cảm đều không có --- đương nhiên tôi cũng không cần.

Một tiểu cô nương từ trong quán chạy ra, ngồi chồm hổm trước mặt ta, "Này, chị không sao chứ?"

Tôi xoa bả vai bị đụng đau, cười khổ một chút, vạt áo lại có một vết rách mới, dài chừng 2 tấc, xem ra con dao cắt dây ba lô của tôi thực bén.

Tôi thở phào, cảm thấy vận khí của mình vẫn còn, nếu vết rách này ở trên bụng tôi, nhất định sẽ rất rất đau.

Nhưng mới vừa đứng lên thì sự may mắn đó lập tức bay đi, chân tôi không may bị trặc.

Có nên báo cảnh sát không? Tuy rằng ví và di động bị mất tôi rất đau lòng, nhưng tôi vẫn do dự, nói thật tôi không tin nhiệm cảnh sát, huống chi loại chuyện này rất phổ biến, cảnh sát chẳng hơi đâu mà quan tâm, tôi không muốn uống phí nước bọt, ân, còn có rất nhiều thời gian nữa!

Thôi bỏ đi, của đi thay người, nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định buông tha cho công cuộc tìm kiếm chính nghĩa của mình.

A, có nên mượn tiểu cô nương trước mặt này ít tiền đi xe về không?

Đang suy nghĩ làm sao để mở miệng thì đã nghe nàng nói "Tỷ, rõ như ban ngày, có người lộ liễu cướp bóc, cảnh sát làm ăn cái gì không biết a?"

Tiểu cô nương thông cảm mà vỗ vai tôi, quay đầu lại lớn tiếng mắng một cô gái mặc cảnh phục đang ngậm bánh mì. Nàng kia về mặt do dự mà đứng trước mặt tôi, "Ồn ào gì chứ? Từ sáng đến giờ tôi mới ăn có ổ bánh mì, mấy người còn mắng gì nữa?"

A? Tôi ngây ngốc mà nhìn vị đồng chí cảnh sát từ trên trời giáng xuống này, lúc này mới nhận thức được vấn đề trước mắt, tôi cư nhiên lại gặp được một vị cảnh sát 'tài năng' đang gặm bánh mì chứng kiến vụ mất trộm của mình! !

Ở cảnh cục, tôi câu nệ uống nước, lớn như vậy rồi đây là lần đầu tiên tôi đến đồn cảnh sát, tuy rằng chưa từng làm chuyện xấu, nhưng không hẳn lúc nào cũng làm việc tốt, nên tôi có chút bất an. Tôi thầm phỉ nhổ mình một chút, xem ra đời này tôi không làm nên đại sự gì rồi.

Chịu trách nhiệm tiếp đãi tôi chính là đồng chí cảnh sát lúc nãy, sắc mặt so với lúc nãy gặm bánh mì khá hơn rất nhiều, ít nhất mặt nàng đã có nụ cười, nhưng tôi không đoán được nụ cười đó xuất phát từ thâm tâm hay vì yêu cầu của công việc.

"Điện thoại nhà, điện thoại cơ quan, điện thoại người thân cô đều không nhớ?"

Tôi thành thật mà gật đầu, "Ân, tất cả đều ở trong danh bạ di động."

Tôi nói dối, tôi nhớ rõ số di động của Thư Triển Nhan, nhưng bây giờ tôi không muốn làm phiền nàng.

Cúi xuống xoa bóp chân, lại đứng đến miếng cao dán được dán lên trên, không còn đau lắm, tôi cảm thấy mình có thể tự về được rồi, nhưng đột nhiên lại nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng, chìa khóa của tôi để trong ba lô.

Choáng váng trong chốc lát, tôi báo cáo với cảnh sát địa chỉ công ty của Thư Triển Nhan, "Quan hệ? Ách, chúng tôi ở chung nhà, nàng là dì tôi!"

Nói xong lời này, mặt tôi hơi đỏ lên, cho tới bây giờ tôi chưa từng ở bên ngoài xưng hô với Thư Triển Nhan như thế, nhưng dựa theo pháp luật thì chúng tôi đúng là có mối quan hệ không hay ho trên.

Cảnh sát tra số điện thoại, gọi tới đó, vừa mới nói chưa được hai câu, liền dờ khóc dờ cười nhìn tôi, "Tiểu di của cô thật đúng là làm luật sư a, tôi mới nói cô đang ở cảnh cục, nàng liền lôi một đồng thuật ngữ pháp luật ra, nói chúng tôi không thể làm cái này cái nọ với cô. Cảnh sát chúng tôi có hình tượng xấu như vậy a?"

Tôi cười, trong lòng không đồng ý, ai kêu người nói, "Thường Hoan Hỉ đồng chí bây giờ đang ở cảnh cục của chúng tôi, phiền cô tới đây một chút." Đây không phải hù dọa người khác sao?

Thư Triển Nhan hiển nhiên không mù đường, hơn nữa rất có hành động lực, chưa tới nửa giờ đã có người dẫn Thư đại luật sư về mặt lo lắng tới trước mặt tôi, thấy tôi hảo hảo ngồi ngay ngắn ở phòng khách uống trà, nàng mới thở phào, "Xảy ra chuyện gì vậy? Đi ra cửa thôi cũng để xảy ra chuyện? Có bị thương không?"

Theo trực giác tôi lắc đầu, lập tức chột dạ nghĩ đến cái chân, lại gật gật đầu, giơ cao cái chân đau lên, "Hơi đau một chút, đừng lo!"

Nữ cảnh sát dẫn tôi về cảnh cục nhìn Thư Triển Nhan, lại nhìn tôi, vẻ mặt không tin được, "Nàng là tiểu di của cô?"

Thấy Thư đại luật sư nín cười, tôi cũng nhếch miệng ngây ngô cười, "Đúng vậy a, con của bà ngoại tôi!"

Đồng chí cảnh sát lộ ra vẻ mặt "Thì ra là thế", tôi lại nhìn Thư Triển Nhan sắc mặt trầm xuống, tôi le lưỡi, giống như một đứa nhỏ đang nói dối.

Đồng chí cảnh sát tiếp tục giáo dục tôi, "Sau này đi đường để ý một chút, Tiểu Nhã nhà tôi nói cô đi đường mà cứ như mộng du, như vậy rất nguy hiểm có biết hay không?"

Tôi giống con gà mổ thóc, gật gật đầu, khoe mắt lại thoáng nhìn Thư Triển Nhan sắc mặt lại càng trầm hơn, trong lòng không khỏi run lên một chút. Thư đại tiểu thư hôm nay tâm tình dường như không tốt a, tôi lại không nghe điện thoại của nàng, trở về chắc lại bị mắng.

Nhưng đồng chí cảnh sát giống như không thấy biểu tình đáng thương của tôi, tiếp tục thuyết giáo, "Còn nữa, tốt nhất nên nhớ một vài số điện thoại, trong nhà, bằng hữu thân thích a, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì cũng biết đường để liên lạc."

Thanh âm lạnh lùng của Thư Triển Nhan vang lên, "Ngay cả số của tôi cậu cũng không nhớ?"

Lông tơ sau lưng tôi hết thấy dựng lên, nhưng trước mặt đồng chí cảnh sát, tôi cũng không dám sửa miệng, "Àn, vì sợ quá nên đầu óc không tốt lắm, bây giờ mới nhớ ra."

Đồng chí cảnh sát cũng có chút ngượng ngùng mà cười rộ lên, "Àn, cũng là do chúng tôi không cẩn thận nên mới có chuyện đáng tiếc như vậy phát sinh, tôi đại diện cho toàn bộ cảnh cục chân thành xin lỗi."

Nói xong, nàng giơ tay chào tôi và Thư Triển Nhan, "Xin yên tâm, án kiện này chúng tôi sẽ tận lực xử lý. Có tiến triển chúng tôi sẽ lập tức báo tin."

Tôi gật đầu, trong lòng cũng không dám tin cậy người này.

Đưa chúng tôi ra cửa cảnh cục, đồng chí cảnh sát cười tủm tỉm, "Àn, chúng ta cũng xem như quen nhau rồi, sau này nhớ ghé chơi a!"

Tôi giật thót, nơi này là nơi để ghé chơi sao?

Nàng vẫn hồn nhiên nói, "Nói lâu như vậy mà tôi quên tự giới thiệu, tôi tên là Âu Dương Cận, Cận không có nghĩa là cảnh sát, mà là Cận trong hoa dâm bụi, sau này có việc cứ gọi tôi!"

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của nàng đúng là rất giống hoa dâm bụi, sáng lạn, làm nổi bật người nào đó vẫn phá lệ âm trầm bên cạnh tôi. Tôi miễn cưỡng cười cười, đóa hoa dâm bụi đáng yêu này thật sự cải thiện ấn tượng của tôi về cảnh sát rất nhiều.

Thư Triển Nhan lái xe, tôi không dám nói lời nào, số tay lái xe an toàn có nói: vì an toàn của lái xe và hành khách, nên hạn chế nói chuyện trong lúc lái xe.

Vì chưa đến giờ cao điểm nên Thư Triển Nhan lái xe rất nhanh. Tôi nắm thật chặt dây an toàn, có chút bị quan mà nghĩ, ít nhất xe nàng mua bảo hiểm rồi, nếu gặp tai nạn mà chết thì cũng có thể đổi được ít bạc, tuy có lẽ ba và Thư lão sư không cần.

Xe phanh lại tạo nên một tiếng két bèn nhọn, dây an toàn thắt chặt vào ngực tôi. Thư Triển Nhan mặt không chút thay đổi mà xuống xe, tôi thấy nàng đi vào một hiệu thuốc ven đường. Việc hôm nay cũng không thể hoàn toàn trách tôi được! Chẳng lẽ nàng chê tôi phiền, muốn mua thạch tín độc chết tôi sao?

Tôi ngồi ở trong xe chột chột ngón tay, suy nghĩ đủ điều.

Sự thật chứng minh, tôi lấy tiểu nhân chi tâm mà độ quân tử chi phúc. Thư Triển Nhan thực mau trở lại, ném cho tôi một bao thuốc. Tôi mở ra xem, băng vải, dầu nóng, băng dán, cái này trong nhà đều có a. Tôi há mồm, đang muốn nói, lại nhìn thấy vẻ mặt của Thư đại tiểu thư, đành buông một câu "Cám ơn!"

Bây giờ chỉ nên nói cảm ơn thôi, không nên đổ dầu vào lửa.

Thư đại tiểu thư trừng mắt nhìn tôi, "Vừa rồi ở cảnh cục cậu nói hươu nói vượn cái gì vậy? Cái gì mà con gái của bà ngoại?"

Tôi ha ha ngây ngô cười hai tiếng, "Chỉ đùa một chút thôi!"

Thư Triển Nhan trừng tôi, "Có ai lấy gia phả ra đùa không?" biểu tình của nàng thực nghiêm túc, "Về sau đừng đùa như thế nữa!"

A? Có nghiêm trọng như thế không? Tôi há hốc mồm, nhưng hôm nay đủ xui rồi, tôi không muốn tranh luận vô vị, chỉ gật đầu như gà mổ thóc.

Thư Triển Nhan vẫn không buông tha, lạnh lùng nhìn tôi, "Cậu hôm nay không phải tới phòng làm việc của tôi sao? Vì sao không gọi điện thoại cho tôi? Tôi gọi cậu lại không nghe, còn nữa, không có việc gì chạy đến khu Đông làm cái gì? Không biết trị an bên này không tốt à?"

Tôi sờ mũi, bị nàng hỏi như pháo nổ, tôi á khẩu không trả lời được, chẳng lẽ tôi nói thấy cậu đi ăn cơm với một tên bánh trai nào đó nên không muốn làm kỳ đà à?

"Ách ~~~~, sợ cậu bận nên không gọi điện thoại. Về phần không nghe thì tại tôi đang đi trên đường không nghe thấy a!" Tôi chột chột ngón tay, giả bộ bình tĩnh.

Nàng như có điều suy nghĩ mà nhìn tôi một cái, "Còn nữa, hôm nay tôi nhìn thấy một người rất giống cậu! Giữa trưa có phải cậu đứng trước nhà chờ xe bus trước công ty tôi không?"

Tôi giả bộ ngạc nhiên, "Vậy sao? Đúng vậy, cậu thấy tôi à? Vậy sao không gọi, làm tôi chạy lên công ty tìm cậu mà không gặp."

Ánh mắt Thư Triển Nhan nghi ngờ nhìn tôi từ đầu đến chân, nàng nhìn một hồi lâu, đột nhiên bật cười khiến tôi hoảng sợ, "Nhiều năm như vậy mà cậu không tiến bộ gì cả".

Đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi, Thư Triển Nhan không nói nữa, khẽ lắc đầu, tựa hồ tâm tình đã tốt hơn, khởi động xe chạy ra đường.

Kỳ quái, tâm trạng của Thư đại tiểu thư tới mau, đi cũng mau, khiến tôi càng lúc càng không hiểu nổi.

"Thường Hoan Hỉ, cậu có biết cậu có một tật xấu không sửa được không?"

Đang lái xe, Thư Triển Nhan không hề nhìn tôi, thỉnh thoảng lại thốt ra một câu khiến tôi run bắn lên, "Tật xấu nào?"

Nghi hoặc mà nhìn người đang lái xe, vành môi nàng khẽ nhếch, xem ra rất vui vẻ, tôi lại tự hỏi có cái gì đáng cười a? !

"Khi cậu nói dối sẽ thực lo lắng, căng thẳng đến mức luôn xoa ngón tay!" Khóe miệng nàng càng lúc càng cong lên, nhưng không nhìn tôi, "Từ khi 14 tuổi đã vậy, cậu không biết sao?"

Tôi cuống quýt tách hai tay ra, đặt trên đầu gối, quả thật là như thế, giống như bản năng vậy, nhưng tôi không để ý đến nó. Xong đời, Thư Triển Nhan nhìn ra tôi đang nói dối, nếu có một bức tranh châm biếm vẽ lại cảnh này, tôi nghĩ mình sẽ xuất hiện trên đó với một khuôn mặt đầm mồ hôi, nhưng đây lại là cuộc sống thật, nên tôi chỉ có thể tiếp tục ra vẻ trấn tĩnh, "Không có a!"

Tôi giơ tay phải lên, "Sáng nay cắt móng tay nên có chút không quen mà thôi."

Thư đại tiểu thư quay đầu lại cười mà như không cười liếc tôi một cái, tiếp tục chuyên tâm lái xe, không thèm so đo, "Tối nay Khương Hạo Vũ và Tiểu Chiêu mời chúng ta ăn cơm, cậu có đi không?"

Rốt cục cũng chuyển đề tài, tôi thở phào, "Có chứ, đương nhiên phải đi!" Có người mời ăn cơm sao không đi được? Đi không được cũng phải bỏ đi a!

Đang yên đang lành sao hai người này lại mời cơm vậy? Thôi bỏ đi, tối tới rồi biết!

Tuy mới trải qua một trận vặn hỏi khiến tinh thần căng thẳng, nhưng ít ra tâm trạng so với giữa trưa tốt hơn nhiều, tuy rằng chân còn hơi đau, nhưng thời tiết lại rất tốt, còn có người mời cơm, cuộc sống hóa ra vẫn rất sáng sủa đó thôi!

Chương 19.

Tiểu Chiêu và Khương Hạo Vũ đúng là những người có tiền, cứ nhiên mời chúng tôi đi nhà hàng ăn hải sản, trên đường đi tôi cứ cười tủm tỉm mà nghĩ đến tôm hùm và cá hồi, bị Thư Triển Nhan la một phen, nhưng hứng thú vẫn không giảm. Mặc dù tôi không nghèo, nhưng nếu phải tự xuất tiền túi chạy đến nhà hàng cỡ bự này ăn thì cũng phải tốn hết ít nhất hai tháng lương của tôi. Bây giờ có người mời ăn, nếu không ăn ít nhất một chén bào ngư, chẳng phải sẽ tiếc lắm sao? Thư Triển Nhan thường xuyên ăn những bữa ăn ở nhà hàng lớn, làm sao hiểu được tâm nguyện nhỏ nhỏ của lớp tiểu thị dân như tôi chứ!

Khương Hạo Vũ và Tiểu Chiêu đã đến sớm ngồi chờ, hai người đều mặc tây trang, Tiểu Chiêu một thân màu xám, thoát nhìn trẻ hơn tuổi rất nhiều, Khương Hạo Vũ lại mặc một bộ tây trang truyền thống màu đen, nhưng rất xứng với khuôn mặt có phần góc gạnh của hắn, hai người này nhìn thật xứng đôi.

Khương Hạo Vũ thấy chúng tôi tới, lập tức phân phó nhân viên mang thức ăn lên. Tôi cười tủm tỉm mà ngồi xuống, "Sao đột nhiên mời cơm vậy? Bí mật kết hôn? Hiểu Mai nếu biết hai người làm chuyện đại sự này mà không mời nàng chứng kiến, chắc nàng sẽ khóc a!"

Khương Hạo Vũ chỉ cười hì hì xoa tay, "Không phải, không phải, kỳ thật là mời Thư Triển Nhan, nói trắng ra là cậu đi theo ăn ké thôi."

Tôi nhin không được bắn cho hắn ánh mắt khinh thường, chẳng biết nể mặt ai cả, nhưng thôi tôi nhin, thực nữ báo thù, năm phút không muộn!

Thư Triển Nhan không để ý đến cuộc đấu tranh gáy gắt của tôi và Khương Hạo Vũ, nàng đưa chìa khóa cho Tiểu Chiêu, "Xong việc rồi, xe trả lại cho chú."

Tôi sửng sốt, hai ngày nay thấy Thư Triển Nhan lái xe, còn tưởng ông chủ nàng có lương tâm cấp cho nàng xe chứ, hóa ra xe là của Tiểu Chiêu a?

Tiểu Chiêu không nhận, "Cháu cứ dùng đi, chú cũng không thể dùng đến nó nữa rồi."

Thư Triển Nhan để chìa khóa lên bàn, "Hay là thôi đi, bằng lái xe của cháu là nhờ người ta lo cả, kỳ thật kỹ thuật lái xe của cháu thật sự không được tốt lắm, lái xe trên đường rất run, dù sao chuyện của chú cơ bản cũng xong rồi, không cần cháu thường xuyên chạy tới chạy lui nữa, bình thường đi làm bắt xe là được rồi, an toàn hơn."

Tôi cứng miệng, mồ hôi túa ra sau lưng, Thư đại tiểu thư không nói tôi cũng quên khuấy đi mất, bằng lái của nàng là hai năm trước nàng nhờ bằng hữu lo liệu mới có, mấy năm nay số lần chạy xe chưa lấp đầy 10 đầu ngón tay, hôm nay nàng cứ nhiên chạy nhanh như vậy, may mà còn toàn mạng ngồi đây.

Tôi cố gắng nuốt một chút nước miếng, âm thầm cảm tạ trời xanh số mình còn may mắn.

Tiểu Chiêu cười cười, "Nguyên bản chú và Tiểu Vũ thương lượng với nhau sẽ để xe cho hai cháu dùng, nhưng nếu cháu ngại phiền thì bỏ đi."

Tôi tiếp tục không hiểu, cái gì gọi là để cho chúng tôi dùng a? Bọn họ càng nói tôi càng nghe không hiểu. Còn nữa, Thư Triển Nhan giúp Khương Hạo Vũ việc gì? Hoàn toàn không có ai nói cho tôi biết gì cả, tôi có một cảm giác mình bị làm lơ rất mãnh liệt.

Thừa dịp đồ ăn còn chưa lên, tôi nhanh chóng đặt câu hỏi, Thư Triển Nhan chỉ nghe, Khương Hạo Vũ thì nhướng mi, bộ dáng "Không nói, không nói, nhất định không nói". Tiểu Chiêu thì nhần nại hơn, ôn hòa mà cười với tôi một cái, "Chú và Tiểu Vũ quyết định di dân, nhưng vì thân phận chú có chút phiền toái nhỏ nên việc thị thực phải nhờ Thư luật sư của cháu giúp đỡ."

Tôi ngây người một lát, đá Khương Hạo Vũ một cước, "Ê, không nghĩa khí gì cả? Đi mà không thèm chào hỏi!"

Khương Hạo Vũ nhe hàm răng trắng bóc của hắn ra, cười tủm tỉm, "Bây giờ không phải còn chưa đi sao? Chúng tôi còn không dám chắc có thể lo liệu được hay không, khi xong mới nói cậu nghe được chứ a." Hắn cười hắc hắc, "Chẳng phải cậu luôn mồm tôi làm việc không tốn sức sao? Bây giờ tôi một lần chứng chạc cho cậu xem!"

Tiểu Chiêu cũng cười gật đầu, "Đúng vậy, chuyện cũng mới xong thôi, tuy rằng có chút phiền phức,

nhưng cũng không có ảnh hưởng quá lớn."

Tôi cười cười, từ khi Khương Hạo Vũ về nước tới nay tôi đã rất vui vì có thêm một người bạn. Mấy ngày hôm nay vì hấn ở cùng với Tiểu Chiêu nên không có liên lạc với nhau nhiều, nhưng tôi vẫn cảm thấy tuy như thế tôi vẫn còn có thể "thấy" hấn, nhưng với Tiểu Chiêu, tuy rằng tôi không hiểu rõ gia cảnh, nhưng ngay từ đầu tôi đã xem hấn là bằng hữu, nên tôi vẫn tin tưởng, sẽ có một ngày Tiểu Chiêu sẽ trút bỏ lớp ngoài thần bí kia đi, cùng Khương Hạo Vũ quang minh chính đại mà sống.

Không ngờ bây giờ bọn họ làm được điều đó rồi, nhưng lại ở một đất nước xa xôi nào đó.

Chắc vì tâm trạng không tốt lắm mà mỹ vị cỡ nào tôi ăn cũng không ngon, Thư Triển Nhan và Tiểu Chiêu liên tiếp chạm cốc với nhau, tôi quên mất, hai người bọn họ tạm xem là có giao tình lâu năm thông qua rượu, đáng tiếc Tiểu Chiêu thân là chủ quán bar mà tửu lượng rất bình thường, mặt hấn lập tức đỏ ửng lên, nói cũng nhiều hơn bình thường, "Triển Nhan, chú gọi cháu vậy được không? Lần này thật sự cảm ơn cháu." Hấn vừa than thở, vừa rót rượu cho Thư Triển Nhan, "Vất vả cho cháu quá khi phải vì chú mà qua lại với đám lãnh sự quán quan liêu kia."

Hấn hít một hơi, uống cạn sạch ly rượu, "Chú không rõ khi mình xuất ngoại liệu có gặp vấn đề gì không. Nhưng bây giờ chú mặc kệ, bọn họ chế giễu, truy cứu chú cũng chẳng sao."

Thư Triển Nhan vẫn thản nhiên, "Kỳ thật sẽ không có người làm khó dễ chú đâu, bằng không sợ là cháu có chạy gãy chân cũng lo không xong." Nàng dừng lại lắc đầu, "Tiểu Chiêu chú cũng ngốc quá, việc gì phải chịu tiếng xấu thay cho người khác như thế! Hy sinh nhiều như vậy mà có được gì đâu."

Tiểu Chiêu chưa xót mà cười, "Khi đó chú không làm cũng không được, vốn tưởng sẽ không sao cả, ai mà ngờ lại chuốc lấy nhiều phiền phức như thế!"

Khương Hạo Vũ vỗ vai Tiểu Chiêu, nắm lấy tay hấn, không nói lời nào. Tôi nghe xong lại càng không hiểu, nhưng tôi biết vấn đề này tôi không nên tò mò, chỉ đành cúi đầu xuống dùng bữa.

Thư Triển Nhan, Tiểu Chiêu và cả Khương Hạo Vũ ai nấy cũng uống rất nhiều, nhưng Khương Hạo Vũ vẫn còn khá tỉnh, hấn gọi phục vụ tính tiền. Tôi cũng uống hai ly, nhưng vẫn chưa có cảm giác gì, lại bị Thư Triển Nhan ngăn cản, Khương Hạo Vũ không ép rượu tôi được nên hấn khá buồn bực. Tâm trạng Tiểu Chiêu rất tốt, tôi chưa từng thấy hấn sang sảng như thế ở Thất Sắc bao giờ.

Tôi rất bội phục Thư Triển Nhan quả quyết cự tuyệt chiếc xe của Tiểu Chiêu, thoát nhìn nó rất mắc tiền. Ngồi chờ Khương Hạo Vũ tỉnh rượu một chút, sau đó tôi nhét hai người nam tử vào tắc xi.

Trăng sáng lên cao, bầu không khí man mát cuối thu khiến Thư Triển Nhan tỉnh rượu lại một chút, nhưng do chân vẫn còn hơi đau, nên tôi kéo nàng ngồi xuống ghế đá trước cửa nhà hàng.

Ngồi bên trong không thấy, nhìn từ bên ngoài mới thấy nhà hàng làm bằng kiếng này rạng rỡ xinh đẹp đến mức khiến người ta chói mắt. Rõ ràng đây là nhà hàng hạng sang, nhưng vẫn có rất đông người lui tới, bãi đỗ xe tựa hồ không còn chỗ trống, ngay cả trước cửa nhà hàng cũng có một hàng xe đỗ ở đó, có thể thấy rõ nhà hàng này buôn bán rất đắt. Ngẫm lại cũng đúng, vì trước sân nhà hàng cư nhiên cho xây một bể phun nước không nhỏ, nhưng càng xa hoa bao nhiêu thì người ta lại càng đổ đến nhiều hơn, chẳng lẽ người trong nước thật sự có nhiều tiền đến thế sao?

Có một tiểu cô nương bán hoa trước cửa nhà hàng, nàng ăn mặc đơn bạc, gió đêm thổi qua nàng khẽ run lên, nhưng vẫn không quá phận, chỉ lẳng lẳng ôm một bó hoa thật lớn, chạy tới chạy lui, mời hết những người có thể mua hoa, nhưng lại chẳng có ai để ý tới nàng.

Có lẽ vì khách phàn nàn, nên bảo vệ chạy đến mắng nàng té tát, tôi chết lặng mà nhìn cảnh này, giữa lòng thành phố, giàu nghèo có sự đối lập thật mãnh liệt.

Hài tử kia ứa lệ không khóc thành tiếng, khuôn mặt thật buồn bã, đột nhiên khiến tôi nhớ đến tiểu cô nương nào đó 10 năm trước căn môi dưới không nói lời nào bước vào nhà, vào thế giới của tôi.

Tôi lắc lắc đầu, xua đi sự liên tưởng không ra đâu đó. Vẫy tay gọi tiểu cô nương lại, nàng lau nước mắt, ôm bó hoa còn lớn hơn đầu của nàng chạy đến trước mặt tôi, trên mặt trộn lẫn sự hy vọng lẫn nghi ngờ, sợ hãi, khiến tôi không khỏi nghĩ tới tiểu bạch thỏ.

Tôi dùng chất giọng hòa ái mà hỏi, "Hoa của em bán thế nào a?"

Vẻ nghi ngờ của tiểu cô nương hoàn toàn biến mất, nàng mỉm cười ngọt ngào, "Tỷ tỷ, hoa đẹp thế chỉ có 5 đồng một bó thôi!"

Tôi gật gật đầu, cố gắng nở một nụ cười thật thân thiện, "Àn, tốt lắm, chị mua toàn bộ! Em tính giá rẻ một chút đi!"

Đưa bó hoa hồng cho Thư Triển Nhan xem, tôi đặc ý dào dạt, "Xem này, bó hoa lớn như vậy mà chỉ có 60!"

Hoa không còn tươi lắm, bó lại cũng khá tầm thường, tôi còn tưởng Thư đại tiểu thư sẽ khinh thường mà cười nhạo tôi, 60 đồng, còn chưa đủ mua một bộ quần áo hay thậm chí một đôi giày nàng thường mua, nhưng không ngờ Thư Triển Nhan lại nhận bó hoa, lại còn rất thích chúng, "Cậu tặng cho tôi?"

Ách? Tôi nào có nói là muốn tặng cho nàng a? Tôi xoa xoa đầu, nhưng nếu nói không chẳng phải tôi là người không hào phóng sao?

Tôi hào sảng mà khoát tay, "Chút lòng thành thôi, đừng khách khí!"

Thư Triển Nhan tặng tôi một ánh mắt xem thường, "Cậu xem cậu đi, làm được chút chuyện tốt làm cũng không đến nơi đến chốn, còn trả giá với tiểu cô nương."

Tôi rung đùi đắc ý, "Không phải! Nàng bán, tôi mua, cò kè mặc cả, thiên kinh địa nghĩa!"

Thương hại, đương nhiên là có một phần, nhưng tôi không muốn tiểu cô nương cảm giác được sự thương hại của tôi. Tiểu cô nương cầm 60 đồng mà vui rạo rức, tíu tít rời đi, tôi nghĩ làm thế hẳn sẽ giữ nguyên vẹn được lòng tự trọng của tiểu cô nương, dù sao giá cả cũng không cao, đây không phải là việc tốt cả đôi đường sao? Thuận mua vừa bán, ai nấy đều vui.

Thư Triển Nhan ôm hoa, hắt hơi một cái, không biết là do trời lạnh hay vì phấn hoa. Tôi nhìn trang phục mỏng manh của nàng, bèn đứng dậy kéo nàng lên, chuẩn bị về nhà, Thư Triển Nhan không chịu đứng lên, nhìn chăm chăm tôi, "Hôm nay giữa trưa cậu có tới tìm tôi không?"

Chương 20.

Khẽ nhú mày, tôi đang nghĩ Thư Triển Nhan có say hay không, sao tự nhiên lại khơi lại đề tài này. Tôi lại gần ngửi mùi, mùi rượu không rõ lắm, chắc vì phải thường xuyên ngửi mùi rượu giùm nàng nên khứu giác tôi rất tốt. Có lẽ cũng vì nàng hay bắt tôi đi Thất Sắc uống rượu, nên tôi phải dùng nó để biết khi nào nàng say để đưa nàng về.

Tiểu Chiêu không chỉ một lần cười nhạo tạt xấu đó của tôi, hẳn nói tôi thật giống chú chó lông vàng nhà hắn, nhưng làm sao tôi lại giống con cầu màu vàng đó chứ, mỗi khi thấy khách uống rượu thì nó lại đi ăn vụng đồ nhắm trên bàn của người ta. Vậy mà lại có rất nhiều khách thích nó, tự nguyện dâng đồ cho nó ăn.

Thối cầu nhà nhà thích mà tôi không thích đó tựa hồ biết tôi không có cảm tình với nó, mỗi khi ở cạnh tôi nó đều nhìn tôi khinh thường. Bây giờ Tiểu Chiêu phải xuất ngoại, không biết con cầu sẽ ra sao? Tiểu Chiêu bảo cứ để nó cho chủ sau nuôi, nó là chi bảo của Thất Sắc, dựa vào cá tính của nó, chắc chắn sẽ tiếp tục làm mưa làm gió ở Thất Sắc thôi.

Vừa ngửi xem Thư Triển Nhan say cỡ nào, vừa miên man suy nghĩ, thỉnh thoảng một bàn tay lạnh băng xoa mặt tôi. Tôi ngây người một chút, nhìn thấy ánh mắt đau thương của Thư Triển Nhan, "Hoan Hỉ, vì sao giả vờ không thấy tôi? Vì sao lại chạy trốn?"

Mặt chúng tôi lúc này rất gần nhau, tôi có thể cảm giác được hơi thở của Thư Triển Nhan thoảng qua gò má mình, thoảng mùi rượu, giọng nói của nàng có chút ưu thương. Tôi nhìn ánh mắt của nàng, trong trẻo, mê loạn, tôi thậm chí có thể nhìn thấy mình trong đó.

Vì sao? Tôi quay đầu đi, muốn tránh ánh mắt của nàng, vì sao chứ? Tôi tựa hồ đã hiểu ra, nhưng điều đó lại càng làm tôi hồ đồ, tôi không phải người thích động não, vì thế tôi không muốn nghĩ nhiều.

Thư Triển Nhan ngả đầu lên vai tôi, chắc nàng đã rất mệt, dừng lại trong chốc lát, nàng lại chậm rãi nói tiếp, "Người giữa trưa ăn cơm với tôi là bạn của một vị trong đại sứ quán, tôi nhờ hắn lo liệu việc của Tiểu Chiêu."

Tôi rầu rĩ "Àn" một tiếng, trong lòng nghĩ thầm, nhờ giúp là có thể ôm eo à? Nếu vậy giúp chuyện lớn hơn nữa là có phải lấy thân báo đáp không?

Thư Triển Nhan ngẩng đầu nhìn tôi một cái, khẽ cười, "Người nọ chỉ đùa một chút thôi, nhưng mà nói tóm lại không phải người xấu, tôi có chừng mực, cậu đừng lo lắng."

Tôi cảm thấy mặt đỏ lựng lên, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, "Tôi. . . Tôi. . . Tôi nào có. . . Nào có lo lắng cho cậu a!"

Thật đấy, tôi không lo, tôi chỉ giận, nhưng vì sao lại giận? Tôi suy nghĩ một chút, chắc giận mình không có lập trường!

Đột nhiên truyền đến tiếng cãi nhau đánh tan không khí xấu hổ của chúng tôi, hình như một vị khách say rượu muốn lái xe, làm vỡ đèn xe xe phía sau. Người giữ xe nhìn thấy nên ngăn vị khách đó lại, tôi sợ đó là xe của Tiểu Chiêu, không để ý chân đau, chạy nhanh qua xem xem, may quá, không phải chiếc xe Toyota của chúng tôi, tôi không khỏi cười trên nỗi đau của người khác, ngày mai phải nhắc nhở Tiểu Chiêu mau lấy xe về, Thư Triển Nhan không cần xe quả là một quyết định anh minh.

Quay lại, Thư Triển Nhan đã đứng lên, ôm hoa nhìn tôi, biểu cảm trên mặt vừa vui mà vừa giận, ách, đang nói đột nhiên tôi chạy đi có phải bất lịch sự lắm không a. Tôi sờ lỗ tai, lo sợ không biết Thư Triển Nhan sẽ mắng tôi ra sao, lí nhí giải thích, "Tôi đi xem có phải xe của Tiểu Chiêu không."

Thư Triển Nhan hít một hơi, "Chân còn chưa lành, yên phận chút được không? Thôi bỏ đi, chúng ta về nhà."

Ngực khí nàng bất đắc dĩ, ngực tôi nhói lên, rất muốn nói gì đó, nhưng lại nói không nên lời, đành phải rầu rĩ đi theo phía sau Thư Triển Nhan, nhìn nàng lấy xe, ngồi xuống ghế phía trước, im lặng, không quay đầu lại nhìn tôi một cái.

Thư Triển Nhan về nhà liền tắm rửa đi ngủ, tôi tắm rửa sạch sẽ xong, vừa định sửa lại mớ bản thảo để mai còn nộp đúng thời hạn, thì lại vô tình đụng trúng kệ CD cạnh TV của nàng, khiến chúng rớt xuống đất.

Tôi le lưỡi, tiếng động lớn như vậy sẽ làm phiền Thư Triển Nhan. Tôi không có nghiên cứu âm nhạc, chỉ nghe radio phát bài nào liền đi theo nghe bài đó, rất ít khi chủ động chủ động tìm nhạc để nghe.

Thư Triển Nhan không giống tôi, nàng thích nghe nhạc giao hưởng, từ trước đến nay rất thường mua những đĩa CD mình thích. Lúc dọn tới đây nàng trang bị cho căn phòng một giàn nhạc thực xa xỉ, nhưng vì bận công việc nên bình thường có rất ít thời gian để sử dụng đến, ngược lại tôi thường ở nhà dùng nó để nghe radio. Những đĩa CD nàng mua cũng chỉ để đó, chẳng bao giờ tôi thấy chúng được bật lên để nghe cả.

Tôi khinh thủ khinh cước nhặt chúng lên, ân, dính bụi rồi, do dự một chút, thôi bỏ đi, không cần lau, dù sao có lau thì cũng sẽ dính bụi tiếp thôi. Tôi tìm cớ để lưỡi biếng, bất thành lỉnh lại nhìn thấy một đĩa CD thực quen mắt, album vi-ô-lông của Lữ Tư, cái này hình như rất nhiều năm trước đây là tôi tặng nàng a. Nhớ không lầm đó là trước khi thi đại học, có một đoạn thời gian tinh thần Thư Triển Nhan không ổn định, tôi nghĩ tới nghĩ lui, bèn mua cho nàng CD của thần tượng của nàng, vốn hy vọng nàng có thể ổn định lại một chút, ai mà ngờ đại tiểu thư lại nói làm sao có thời giờ nghe. Tôi nghe xong mà nổi nóng, hét toáng lên, "Có lòng hảo tâm mà cứ như lòng lang dạ thú", ném CD vào tường, nửa tháng không về nhà. Nhưng sau đó nàng lại giúp tôi xin ba tăng tiền sinh hoạt phí cho tôi, tôi cũng không còn cách nào khác đành làm hòa với nàng, còn dùng số tiền đó mời đại tiểu thư ra ngoài ăn, không hề đề cập đến chiếc đĩa ấy nữa.

Vốn tưởng Thư Triển Nhan đã ném nó vào thùng rác, tối thiểu là mấy năm nay tôi chưa từng thấy nó, không ngờ nàng lại cất nó ở đây.

Có thể thấy rõ vết nứt trên bề mặt CD, tuy có dùng băng dính dán lại, nhưng cũng không có hiệu quả lắm. Mở hộp ra, quả nhiên đã thấy được 4 chữ góc ghech "Trữ tình trí viễn" của tôi, nhìn nét chữ hồi cấp 3 như chữ rồng bới này tôi nhìn không được mà cười khế. Tôi mở hộp đựng CD ra, tuy cũ nhưng rất sạch, xem ra được bảo quản rất tốt, hơn nữa có vẻ nó đã được lấy ra mới gần đây. Hồi tưởng một chút, hai ngày trước Thư Triển Nhan có vụ án không thuận lợi, tâm tình không tốt, nên mở nhạc vi-ô-lông ở phòng khách nghe, có lẽ chính là đĩa này.

Tôi nhìn bút tích của mình mà sửng sờ. Đúng vậy, tôi không muốn nghĩ, hoặc có thể nói tôi không dám nghĩ, nhưng kỳ thật, tôi vẫn rất để ý, cho tới tận bây giờ đều luôn để ý tới Thư Triển Nhan. Ở trong lòng tôi vẫn luôn dành cho nàng một vị trí thật đặc biệt, hi nộ ái ố, nộ cười, cái nháu mày của nàng, tôi giả vờ không thấy, tôi cố gắng mà không chú ý đến nó, nhưng đôi mắt, vành môi của tôi vẫn không chịu sự khống chế của dây thần kinh, vẫn mãi đuổi theo thân ảnh của nàng.

Tôi bỏ CD lại vào hộp, ôm đầu gối ngẩn người, tối cuối thu hơi lạnh một chút, nhưng tôi cứ như bị sốt rét, vừa lạnh vừa nóng. Tôi luôn tưởng rằng mình chỉ yêu sự tự do, nhưng tôi lại cư nhiên đã yêu con người hung dữ như Thư Triển Nhan, đã từ lâu lắm rồi. Mà điều càng không hay ho chính là con người ấy lại có vẻ không thích tôi.

Chương 21.

Ngăn người trong chốc lát, dưới lầu không biết xe ai bấm còi inh ỏi, khiến chó mèo hoang cũng phải giật mình. Tôi hít hơi một cái, mới phát hiện cửa ban công chưa đóng, gió đêm qua đó ùa vào trong nhà, khiến tấm màn cửa tung bay trong gió. Tôi cảm thấy mình có dấu hiệu bị cảm, trong radio nói bị cảm phải uống thuốc ngay để chống bệnh. Tôi sợ nhất cảm mạo, còn sợ lây bệnh cho Thư Triển Nhan, nàng bị cảm sẽ ho khan rất khủng khiếp. Cũng may thể chất tôi tốt, có dấu hiệu uống thuốc vào sẽ hết.

Tôi tìm tới tìm lui trong tủ thuốc trên đầu tủ lạnh, không có một viên thuốc cảm nào cả, không đúng a, cuối tuần trước Thư Triển Nhan bị sổ mũi, tôi mới mua một vỉ thuốc để ở nhà, không phải nàng uống hết rồi chứ?

Tôi nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, 11h30, bây giờ mà xuất môn mua thuốc có vẻ không phải là ý kiến hay. Tôi gãi đầu, quyết định vào phòng Thư Triển Nhan thử thời vận. Nhà chúng tôi chỉ có hai người, nên khi ngủ cả tôi và Thư Triển Nhan đều không có thói quen khóa cửa.

Tôi rón ra rón rén vặn nắm cửa, ân, đèn còn mở, vẫn thấy đường mà đi, không cần bật đèn đánh thức nàng dậy. Chậm rãi đi vào, mục tiêu là tủ đầu giường, ân, thuốc, nước, kính mắt nàng đều để đó. May quá, mắt tôi nhìn thấy ngay vỉ thuốc quen thuộc, tôi nhẹ nhàng qua đó, cầm lên, ân, còn vài viên, đủ dùng rồi, mai phải nhớ mua mới được.

Chắc vì bị chói, Thư Triển Nhan trở mình nằm nghiêng, quay mặt tránh ánh sáng, chặn bị xốc lên, lộ ra hơn phân nửa bả vai. Tôi hít một hơi, mỗi ngày đều mắng tôi xấu ngủ, xem ra tư thế ngủ của nàng cũng có tốt hơn gì!

Kéo chăn lên, tôi ngồi xuống cạnh giường, nhìn khuôn mặt khi ngủ của nàng. Khi Thư Triển Nhan thanh tỉnh, mặt nàng luôn nghiêm túc mà sắc bén, tôi từng thấy nàng biện hộ, miệng lưỡi lưu loát, khí thế phi phàm, tôi vừa thấy quen vừa thấy lạ, tôi ngồi ở ghế phía dưới mà nhìn nàng, trong lòng có hâm mộ, có tự hào, có xấu hổ, còn có một cảm giác thương tiếc không rõ, nhìn nàng lưu loát biện hộ, tự tin mà xinh đẹp như thế, nhưng có ai biết được rằng nàng phải tiêu tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực để đạt được điều đó? Chỉ có tôi nhìn thấy nàng thức đêm sửa sang lại tư liệu, đôi mắt thâm quầng, vừa suy nghĩ, vừa gọi điện thoại, rõ ràng mệt muốn chết.

Tôi chỉ xem duy nhất một lần, vì nhìn thấy Thư Triển Nhan như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy nàng càng lúc càng xa hơn. Nhưng khi nàng ngủ, nàng vẫn giống như một tiểu cô nương khi nàng 14 tuổi, vẫn có thói quen nhú mày, vừa mẫn cảm vừa yếu ớt.

Đột nhiên nhớ tới truyện cổ tích ‘công chúa ngủ trong rừng’, nàng công chúa ngủ say, gặp được hoàng tử, hoàng tử hôn đánh thức nàng dậy. Ai sẽ là hoàng tử của Thư Triển Nhan nhỉ? Một ý niệm không thể ngăn nẩy ra trong đầu tôi, nếu tôi hôn nàng, liệu nàng có thức giấc không?

Giống như bị thôi miên, tôi cúi đầu, chậm rãi tới gần, tôi tự nhủ, nếu tôi hôn có thể làm cho nàng tỉnh lại, như vậy tôi sẽ nói cho nàng nghe, tôi yêu nàng.

Hơi thở Thư Triển Nhan gần mà vững vàng, có mùi rượu thoang thoang, nếu có một loại rượu giống như hơi thở ấm áp và ngọt ngào của nàng, tôi nghĩ tôi sẽ không ngại mà chìm đắm trong đó. Môi của nàng mềm mại giống như tôi nghĩ, một đóa hoa mềm mại nhất, mềm mại đến mức tôi không nỡ dùng sức. Tôi im lặng, nụ hôn đầu tiên của mình, lẳng lặng chờ đợi nàng mở mắt, nhưng truyện cổ tích không hiện hữu, hơi thở nàng vẫn thế, hàng mi thật dài vẫn nhắm, có lẽ vì trong mơ nó nhận ra ánh nhìn chăm chú của tôi nên thỉnh thoảng run lên một chút. Nếu mộng, trong giấc mộng đó của nàng liệu có con người nhỏ nhoi như tôi không?

Tôi im lặng tự hỏi, nhưng không nhận được đáp án. Tôi đứng lên, nhẹ nhàng rời khỏi phòng Thư Triển Nhan, trong nháy mắt khi cánh cửa khép lại, tâm tình của tôi cũng không rõ là thoải mái hay khổ sở, tiếng thở dài đó là tôi phát ra sao?

Tôi không ngờ mình lún sâu như thế. Sự thật chung quy vẫn là sự thật a, đại dương chỉ có cá mà không có nàng tiên cá, bầu trời chỉ có máy bay mà không có Peter Pan, tựa như một con bướm không thể vượt

biển, nụ hôn của tôi cũng không thể đánh thức công chúa.

Có lẽ đây là đáp án ông trời cho tôi, tình yêu tôi dành cho nàng chỉ có thể chôn giấu nó. Nàng, Thư Triển Nhan, một Thư Triển Nhan vĩ đại, đương nhiên phải có một người vĩ đại khác bên cạnh, hưởng hạnh phúc như bao người khác, tôi thì có thể cho nàng cái gì chứ? Mặc cho Khương Hạo Vũ và Tiểu Chiêu có vĩ đại bao nhiêu cũng chỉ có thể rời bỏ chốn thành thị này, tôi có thể cho nàng hạnh phúc sao? Thường gia đã là một trong những nỗi thống khổ của nàng, tôi có tư cách gì mà cho nàng hạnh phúc?

Vì sao bị cảm mà lại có nước mắt chảy ra thế này? Tôi ngẩng đầu lên, cố gắng không chế nước mắt, bệnh cảm mùa thu năm nay độc thật!

Chương 22.

Có lẽ vì uống thuốc cảm nên cả đêm tôi chìm vào đủ giấc mộng mị, nhưng chỉ nhớ giấc mơ cuối, tôi bị lạc trong một đám người, mỗi gương mặt đều quen thuộc một cách kỳ lạ, nhưng lại rất xa lạ, nhưng điều khiến tôi sợ hãi đó chính là những ánh mắt vô cảm, xem tôi như không khí.

Tôi chạy trốn, nghiêng ngả lao đảo, cố gắng phân biệt gương mặt những người bên cạnh, tôi đang tìm một người, người mà có thể làm cho tôi an tâm. Nhưng chạy lâu đến mấy vẫn tìm không thấy, tôi hoảng loạn, nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện bóng dáng Thư Triển Nhan đang đi xa xa phía trước. Tôi liều mạng đuổi theo, nhưng đuổi không kịp, tôi muốn gọi nàng nhưng không thốt lên được câu nào.

Chạy mãi khiến tôi thở không nổi, tôi định thở bằng miệng nhưng không tài nào mở miệng ra được, tôi giãy dụa, cố gắng giãy dụa, tiếp tục giãy dụa, bất hạnh giãy dụa mà tỉnh lại, đầu vùi vào chăn làm nó rối nùi, vì trời lạnh nên tôi mới đắp chăn lớn, tôi kéo chăn đắp nửa người, khiến đôi chân phơi trần ra không khí lạnh lẽo bên ngoài, may có mặc áo ngủ, không biết có phải vừa rồi lo "chạy trốn" trong mộng nên biến thành bộ dạng này không.

Tôi có chút buồn cười mà đứng lên, lại hắt hơi một cái, không tốt, xem ra bị cảm thật rồi. Ngủ dậy sự buồn bực cũng tan biến đi, tôi cảm thấy mình giống như tiểu cường, tiểu mà cường đại. Trong cuộc sống còn có rất nhiều việc khác để làm, không chỉ có một mình tình yêu, ví như hôm nay tôi phải nộp bản thảo, Ngô Hiểu Mai nói lần này tòa soạn gần đây đổi loại trà mới, hương vị rất thơm! Ân, còn phải mua điện thoại mới nữa. Điểm chết người chính là giấy tờ tùy thân, có nên nhờ Cận đồng chí giúp không, sẽ nhanh hơn?

Lao đảo ra khỏi phòng, tôi định chuẩn bị bữa sáng, lại kinh ngạc phát hiện Thư Triển Nhan đang ở trong phòng bếp! Hơn nữa hình như nàng đang nấu ăn? Tôi không thể tin mà lại gần, nàng quả nhiên đang chiên trứng và xúc xích, thấy tôi còn rất vui vẻ, "Đã dậy rồi à, nhanh đi tắm rửa rồi ra ăn điểm tâm!"

Tôi tiếp tục tỉnh tỉnh mê mê, cứ như mộng du mà vào toilet, khi đánh răng gần xong một nửa mới hoàn toàn tỉnh táo lại, xoay người nhìn ánh mặt trời nơi cửa sổ, tuy rằng tôi không phân biệt được đông tây nam bắc, nhưng mặt trời mọc hướng nào tôi vẫn biết, đúng là vẫn ở hướng tôi thường thấy, làm hại tôi không cẩn thận mà nuốt bọt kem đánh răng vào miệng, khiến tôi ghê tởm nửa ngày.

Rửa mặt xong, tôi thật cẩn thận đến phòng ăn, cảnh tôi mới vừa thấy không phải ảo giác, trên bàn có 2 đĩa trứng chiên, tuy không đẹp lắm nhưng mùi hương cũng khá ổn. Tôi đang do dự có nên ăn không thì dạ dày đã réo inh ỏi, Thư Triển Nhan thực vui vẻ, rất nhanh bưng hai ly sữa ra, tôi cam chịu số phận mà ngồi xuống, kỹ thuật nấu ăn của Thư Triển Nhan thành thật mà nói là tôi không tin tưởng lắm.

Vì công việc bận rộn nên Thư Triển Nhan rất ít xuống bếp, nấu ăn đôi khi cũng cần phải có năng khiếu, nhưng đối với đại đa số người thì chỉ cần làm nhiều sẽ quen thôi, ách, đương nhiên cũng cần chút khéo tay mới làm ra được những món ăn ngon. Nhưng giờ phút này đây tôi khó khăn lắm mới nuốt miếng trứng chiên hơi khét xuống bụng, Thư Triển Nhan hiển nhiên không có tay nghề làm bếp tốt rồi, khi nào vui nàng mới xuống bếp, tuy số lần không nhiều lắm, ví như khi thắng một vụ kiện khó, hoặc bức được một công ty nào đó ký hiệp ước, nàng sẽ rất có hứng trí vào bếp "trổ tay nghề", điều đáng nói là người làm ra món ăn khi ăn nó sẽ ít khi thấy nó dở, hơn nữa sẽ cực tuyệt ý kiến của người khác. Nhưng mới sáng sớm có thấy ai cho nàng tiền đâu mà lại vui như thế? Huống chi, nếu tôi nhớ không lầm thì tối qua nàng còn giận mà.

Tôi nghi hoặc mà nhìn Thư Triển Nhan cười tùm tùm ăn cơm, không hiểu được vì sao tâm trạng nàng chuyển biến ghê thế.

Chắc vì nhận thấy ánh mắt chăm chú của tôi, Thư Triển Nhan ngẩng lên, khó hiểu mà nhìn tôi, "Cậu sao vậy? Sáng dậy cứ như mất hồn, ngủ được không ngon?"

Tôi gật gật đầu, nhớ tới cơn ác mộng vừa rồi, "Gặp ác mộng!"

Thư Triển Nhan quan tâm, "Ác mộng gì a?"

Tôi nói dối: "Tôi bị ông chủ mắng, hẳn muốn tôi một tuần phải chỉnh sửa 3 xấp bản thảo."

Thư Triển Nhan cười cười lắc đầu, "Cậu rốt cuộc là ghét hay thích công việc của mình vậy? Năm mơ

cũng mơ thấy bản thảo!"

Tôi cũng cười, không giải thích, thích hay không thích thì nó cũng là một phần của công việc, "Hôm nay tâm trạng cậu tốt vậy! Có chuyện gì vui à?"

Thư Triển Nhan nhún vai, "Khác hẳn cậu, tôi có giấc mộng rất đẹp! Lại rất thật nữa."

Yết hầu tôi rung lên, miếng xúc xích kẹt ngay cổ họng, tôi cầm ly sữa uống một hơi, "Mộng ra sao a?" Tôi ho khan che giấu sự bối rối trong lòng, bàn tay cầm ly sữa run run, không chế, cố gắng không chế, không được mắc cỡ! Tôi dận lòng.

"Tôi mơ thấy mình trúng 500 vạn." Thư Triển Nhan cười tùm tùm nói.

Tôi bình tĩnh trở lại, chẳng biết tại sao lại thất vọng, quả nhiên là tự mình đa tình. Tôi nuốt miếng trứng cuối cùng xuống bụng, uống hết sữa, "Hôm nay tôi phải đi giao bản thảo, xong rồi phải qua cảnh cục lo liệu tìm giấy tờ và điện thoại về."

Mặc kệ ra sao tôi vẫn phải làm việc, vì cuộc sống vẫn luôn tiếp tục.

Đang muốn xuất môn điện thoại lại reng, một giọng vui vẻ, vừa quen mà vừa lạ vang lên, "Xin hỏi là nhà của Thường Hoan Hi sao?"

Tôi xác nhận, trong đầu còn đang suy nghĩ xem thần thánh phương nào, đối phương đã mau chóng tự giới thiệu, "Tôi là Âu Dương Cận, chiếc ba lô hôm vừa rồi cô bị mất chúng tôi đã tìm được rồi!"

A, tôi từng sốt một chút, hiệu suất làm việc cao quá! Ngoài giấy tờ tùy thân ra thì trong đó còn có một xấp bản thảo tôi đang sửa, không có giá trị.

Đang thầm cảm kích khả năng làm việc của cảnh sát thì Âu Dương cảnh quan đã dội cho tôi một gáo nước lạnh, "Àn, ba lô của cô được một ông cụ đi tập thể dục buổi sáng nhặt được."

Tôi gật gật đầu, cái này dù sao cũng có lý hơn. "Nhưng mà cũng may giấy tờ vẫn còn nguyên! Àn, còn SIM nữa, bọn chúng chỉ lấy tiền và di động thôi."

Tôi muốn bật cười thật lớn, "Àn, tìm được ba lô về đã may rồi! Cảm ơn rất nhiều a."

Tuy đau lòng nhưng tôi biết không thể oán vị tiểu cảnh sát này, mặc dù tôi bị cướp ngay trước mắt nàng, chiếc ba lô đáng thương tôi mới mua không đầy hai tháng a, đã bị người ta cắt đứt quai, nhưng cũng may giấy tờ còn đủ, trong ví chỉ có chứng minh thư, thẻ thư viện và thẻ siêu thị thôi.

Tôi nhin không được khề cấn môi một chút, vì muốn mời Thư Triển Nhan dùng cơm nên tôi cũng bỏ tiền thưởng tháng này vào đó, bây giờ thì không biết nó đã chạy vào túi người nào rồi, một cuốn sổ tay, một cây bút lông, một cuốn tiểu thuyết, một bịch khăn giấy. Ngoại trừ tiền và di động đều bị lấy thì trong đó không có món nào đáng giá cả.

Tôi lắc cái ví trống trơn "Không cần lấy vôn tay sao?"

Âu Dương Cận cười rộ lên, tôi hiểu mình đã hỏi một câu rất ngốc, không phải vụ án giết người thì làm sao người ta có thể quan tâm nhiều đến như thế?

Có lẽ vì thấy tôi không vui, Âu Dương Cận an ủi, "Cô đừng buồn, chúng tôi đang truy đuổi, đảm vô lại kia nhất định sống không yên đâu."

Tôi rầu rĩ "Àn" một tiếng, dù sao tiền không tìm lại được, điện thoại cũng thế, giờ phút này đây chắc nó đã rơi vào cửa tiệm bán đồ second hand nào rồi.

"Còn cái kia ..."

Tôi ngẩng đầu lên, vẻ mặt Âu Dương Cận bát quái, vẻ mặt này quen quá, giống y như Ngô Hiểu Mai. Tôi có dự cảm bất hảo, sau lưng lạnh tê cả người, văn phòng không lớn, tuy rằng thỉnh thoảng có người đến người đi, nhưng cơ bản cũng chỉ có tôi và Âu Dương Cận ngồi đây tán gẫu bát quái với nhau. Đúng thế, chính là bát quái đó. "Đồ vật lấy về được, tôi đều kiểm tra hết rồi!"

Tôi ngây ngốc gật đầu, không hiểu biểu tình quỷ dị này biểu trưng cho cái gì.

"Àn, vị luật sư Thư Triển Nhan kia có thật là tiểu di của cô không?"

Tôi do dự không biết có nên gật đầu hay không, không hiểu sao từ khi hôn nàng xong, đột nhiên tôi lại không thích cách xưng hô đó.

Âu Dương Cận đưa tay chỉ quyển sổ tay trong ba lô, "Trong sổ tay của cô viết tên của nàng rất nhiều

lần!"

A? Có sao? Tôi lấy sổ ra, đây là cuốn sổ tay tùy thân của tôi, vì trí nhớ không tốt nên khi muốn ghi nhớ việc gì đó tôi đều ghi vào, tôi đã dùng nó hơn một năm nay.

Tôi lật ra xem, địa chỉ nhà ai đó, nhà 51, điện thoại 3344XXX, còn dính kèm một bản đồ nhỏ trong đó; lật thêm nữa, có bức vẽ châm biếm của tên nhóc nào đó, vì hằn vẽ khuôn mặt nhỏ nhắn béo tút tút rất dễ thương nên tôi lấy về lấy nguyên hình về làm flash; tiếp tục giở nữa, là công thức làm món bánh ngọt tôi thích nhất, cái này là do tôi học trộm được ở cửa tiệm bánh ngọt; lại giở thêm vài trang, có một bức tranh mà tôi nghĩ đó là một con miêu; lại giở, mắt tôi chạm vào một bức tranh không nhìn rõ đó là gì, nhưng ở góc giấy quả nhiên viết vài dòng tên của Thư Triển Nhan, đúng, là bút tích của tôi. Tôi có cái tật xấu là khi ngắm người lại thích lấy bút vẽ tranh, đó cũng là lý do tôi không muốn ai xem quyển sổ tay này cả, rất dễ làm bại lộ bí mật riêng tư của mình.

Tôi liếc mắt nhìn vị tiểu cảnh quan vẫn còn tò mò nhìn mình, giống như bị nàng phát hiện cái gì. Tôi đóng sổ lại, nhìn cảnh quan, "Có vấn đề gì sao?"

Vị tiểu cảnh quan cười cười, "Không có, chỉ hỏi một chút thôi!"

Lông trên lưng tôi dựng đứng lên, có thể cảm nhận được cảm giác xấu hổ mà Tiểu Chiêu và Khương Hạo Vũ có khi nhìn thấy Ngô Hiểu Mai, cảm giác giống như người khác đã nhìn thấy được chuyện tình cảm bí mật của mình.

Tôi tiếp tục không lên tiếng, nghe Cận tiểu thư giải thích, "Tôi có đếm qua, tổng cộng cô viết 151 lần tên Thư Triển Nhan, ăn, dựa theo số lượng thì số lần đó là rất nhiều. Lần đầu tiên viết là ở trang 6, cô vẽ một con chim."

Nàng còn đếm rất cẩn thận a, tôi cảm thấy mồ hôi đang túa ra, vị tiểu cảnh sát này không lo phá án, lo nghiên cứu mấy thứ vô dụng này làm chi vậy?

Liếc mắt một cái, ăn, nhưng rốt cuộc là khi nào mà mình lại viết nhiều thế a? Tôi không biết mình ngắm người bao nhiêu lần, cũng không chú ý đến nó.

"151 lần, từng cái tên đều nắn nót mà viết!" Nàng còn ở đằng kia cảm thán nêu ý kiến.

Tôi vẩy vẩy tay, "Chuyện đó có quan hệ gì với vụ án không?"

Cận tiểu thư chắc thấy tôi không vui, biểu tình rất cục trở nên bình thường một ít, "Ăn, không có quan hệ gì, tôi chỉ hỏi cho có lệ một chút mà thôi."

Tôi âm thầm nhìn nàng một cái xem thường, có lệ là đi hỏi mấy thứ này sao? Người này thực khả nghi, không chừng là cùng phái Bách Hợp với Ngô Hiểu Mai quá. Nhớ tới cái khóa xoá nạn mù chữ trên internet của Ngô Hiểu Mai mà tôi ngán ngược, gặp một mình Ngô Hiểu Mai là đủ rồi, bây giờ lại lòi ra thêm một người nữa.

Tôi quyết định tốc chiến tốc thắng, đi khỏi cảnh cục sớm một chút, tạm biệt đóa hoa dâm bụt, ách, hoặc cũng có thể gọi là hoa bách hợp kỳ quái này.

Đứng trên đường, tôi thầm than, lòng hiếu kỳ của Âu Dương Cận lớn quá, vì không có di động mà nàng cư nhiên lại bức tôi ghi số di động của nàng lại, nói là muốn kết giao bằng hữu. Được rồi, dù sao nàng cũng là một tiểu cảnh sát thực đáng yêu. Sau này có gặp người xấu thì móc điện thoại ra gọi một đám cảnh sát đến, cũng thực uy phong a. Ha ha, nhìn mấy vị trong cảnh cục nhìn hoa dâm bụt tiểu muội muội thì đã biết nàng chính là hoa trên sa mạc, chỉ cần gọi nàng tới thì chẳng khác nào gọi một đám cảnh sát theo!

Nửa ngày không thấy chiếc xe taxi nào trống cả, tôi đứng chéo chân, trong tay cầm chiếc ba lô đứt quai, cầm chiếc ba lô bần như thế đứng trên đường cũng thật thê lương.

Nắng tháng 10 không nóng lắm, còn có chút lạnh, gió thổi qua người khiến tôi run lên một chút. Có chút ít hối hận vừa rồi cự tuyệt Âu Dương Cận đề nghị đưa về nhà, nhưng cứ nhớ đến ánh mắt của nàng thì tôi lại nản, ăn, thôi quên đi, ở trong cảnh cục nàng còn có thể rụt rè, trên đường trời biết nàng còn muốn hỏi cái gì nữa! Tôi thật không biết nên trả lời nàng thế nào a. Cầm quyển sổ tay lên, ăn, về nhà sẽ đem nó đốt, quá nguy hiểm!

Tôi vẫn không hiểu khi nào thì mình viết nhiều như thế? Tôi không thể nhớ ra, 151 lần viết tên Thư Triển

Nhan, 5587 bức vẽ, tôi viết tên nàng trong góc giấy, không để ý kỹ sẽ không thấy được, nhưng tôi biết cái tên ấy đã khắc sâu trong lòng. Nếu quyết định buông tay tôi biết mình sẽ tổn sức rất nhiều.

Chương 23.

Có lẽ vì gió lớn quá nên khi về nhà tôi hơi đau đầu, nấu một chén cháo, ăn xong liền bò lại lên giường tiếp tục ngủ. Khi tôi mơ mơ màng màng chìm trong giấc ngủ, còn nghe loáng thoáng thấy tiếng điện thoại reng trong phòng khách, nhưng tôi lười đi nghe máy, vùi đầu vào chăn, địa cầu không có tôi cũng chẳng ngừng quay đâu.

Chạng vạng Thư Triển Nhan vào phòng tôi, chất vấn tôi vì sao không nghe điện thoại, tôi miễn cưỡng mở mắt nhìn nàng một chút, nói, "Tôi bị cảm!" xong lại quay người, tiếp tục nhắm hai mắt ngủ. Không phải tôi không muốn nhìn thấy nàng, mà vì tôi không thể nhìn. Giờ này khắc này, tôi không có biện pháp nhìn thẳng vào mặt tâm của chính mình, càng không thể nhìn thẳng vào nàng, cho dù làm đả điều cũng được. Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ, không muốn, không quan tâm gì hết, cứ xem như mình chết rồi cũng được.

Thư Triển Nhan chắc cũng bị tôi dọa không ít, nhiều năm như vậy tôi chưa bao giờ bị cảm cả. Nàng thật cẩn thận sờ trán tôi, "Hơi sốt một tí, có muốn đi bệnh viện không?"

Tôi quay đầu lại, vùi đầu vào gối, nói thầm một câu, "Không cần, ngủ một giấc là được rồi." Không phải tôi lỳ lợm, nhưng cơ thể của mình mình hiểu rõ, đa phần tôi không khỏe là vì người trước mắt này, tôi cứ nghĩ mình chỉ yêu tự do, nhưng có vẻ sự tồn tại của nàng đã làm hạn chế lòng yêu tự do đó của tôi.

Thư Triển Nhan vỗ ót tôi, thở dài, xuất môn. Nghe tiếng đóng cửa, tôi mới bỏ gối ra, thiếu chút nữa bị chết ngạt rồi. Tôi bĩu môi, cảm thấy ủy khuất, hỏi có một chút đã đi rồi, không có thành ý chút nào cả.

Từ từ nhắm hai mắt, mới ngủ lại không được bao lâu, tôi lại bị lay dậy. Thư Triển Nhan bưng một chén cháo nóng, vẻ mặt có chút sầu lo mà nhìn tôi. Đèn đầu giường được vặn sáng, khi đó tôi mới kịp phản ứng, trời đã tối rồi. Lần đầu nàng vào lúc đó vẫn còn nắng chiều. Liếc tiểu đồng hồ báo thức trên bàn một cái mới phát hiện đã 8h tối, khi này chắc mới hơn 6h thôi, tôi ngủ cũng hơn 2 tiếng rồi a.

Thư Triển Nhan cầm chén đưa dưới lỗ mũi tôi, một luồng khí nóng ập đến, ân, đây chắc là món cháo đậu đỏ gia truyền của Thư gia các nàng. Đầu tháng ba năm đó khi tôi cảm mạo cũng được Thư lão sư nấu cho ăn, mùi vị không tệ. Nhưng tôi không biết Thư Triển Nhan có làm được loại cháo phức tạp này không.

Tôi ngồi xuống, cầm chén, khò khè mà ăn hết, thật ấm áp a!
Nhìn tôi ăn, Thư Triển Nhan cũng rất vui vẻ, "Lần đầu tôi làm đấy, may mà còn nhớ cách làm, ngon không?"

Tôi quệt miệng, "Hơi ngọt một chút, nhưng cũng không tệ lắm!"
Thấy Thư Triển Nhan ôn nhu mỉm cười, tôi xúc động muốn ôm nàng vào lòng, nhưng chỉ vươn tay, đưa chén lại cho nàng, "Lão bản nương, một chén nữa!"

Ăn xong cháo, lại bị Thư Triển Nhan nhìn chăm chăm tôi uống thuốc. Khi nàng cầm lấy vĩ thuốc mà tôi lấy từ phòng nàng ra, thần kinh tôi run lên nửa ngày, nhưng ngay cả lông mi nàng cũng không động, khiến tôi không biết mình may mắn hay xui xẻo nữa.

Nhét mình vào chăn, xoay đèn bàn lại, tôi hít một hơi, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ, nhưng Thư Triển Nhan tiểu thư tựa hồ chưa có dấu hiệu rời đi. Khi tôi còn đang nghi hoặc, định mở mắt ra xem có chuyện gì, thì trên trán đột nhiên truyền đến một hơi thở ấm áp, nàng hôn tôi sao?

Không đợi tôi kịp phản ứng, Thư Triển Nhan cúi đầu nói một câu, "Hào hảo nghỉ ngơi." Liền chạy trốn ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Tôi cười trộm, Thư Triển Nhan mà cũng biết bền lên? Cười xong lại cảm thấy mơ hồ, nụ hôn đó là sao a? Hôn lên trán? Khi tôi là con nít, nàng là mẹ a? Tôi còn nhớ khi mẹ còn sống, thân thể còn khỏe mạnh, mẹ rất thích hôn tôi trước khi ngủ, ôn nhu nói, "Hoan Hỉ, hảo hảo ngủ a." Khi đó tôi vẫn còn là tiểu quý, tuy rằng trong lòng cao hứng, nhưng ngoài mặt lại than thở, "Con không phải tiểu hài tử, mẹ đừng hôn." Sau đó chui vào chăn, không chịu để cho mẹ hôn nữa, nếu để đầu lộ ra ngoài, mẹ sẽ không chịu ngừng, không chịu rời khỏi phòng tôi.

Nhưng sau khi mẹ mất, không còn ai ôn nhu hôn trán, nói tôi hảo hảo ngủ nữa. Có lẽ tôi sẽ mãi nhớ

những kỷ niệm hạnh phúc đó, mặc dù trí nhớ tôi không tốt.

Ánh đèn đường xuyên qua bức màn chiếu vào phòng, đồng hồ báo thức kêu tí tách tí tách, ý thức của tôi lại bắt đầu mơ hồ. Nguyên lai, càng nhớ lại những niềm hạnh phúc lại càng bi thương a.

Nửa đêm đột nhiên chân tôi bị chuột rút, tôi nhe răng trợn mắt tỉnh lại, mở đèn, nhìn đồng hồ, hơn 3h. Không tốt rồi, mỗi lần nhắm mắt lại ngủ lâu như vậy, từ giữa trưa đến giờ cũng hơn 15 tiếng.

Tôi vươn người, ân, ăn hai chén cháo nóng, uống thuốc, ngủ một giấc thật đã xong thì tinh thần bây giờ rất sáng khoái.

Nhìn chiếc ba lô trên giường, tôi đột nhiên nhớ mình còn chưa giải quyết một sự phiền hà mới phát sinh. Cầm cuốn sổ tay trên tay, tôi không biết có nên hủy nó đi không. Tôi là người luôn luôn yêu quý đồ của mình đã dùng qua, ngay cả khi lên đại học tôi cũng giữ lại sách giáo khoa trong rương, không nỡ bán.

Tôi cúi xuống dưới giường, kéo chiếc rương ra, rương đầy bụi khiến tôi hắt hơi một cái, ân, rãnh nên thu dọn nó lại một chút.

Mở rương ra, quả nhiên có hai ba quyển sổ nhét ở góc, tôi trùm chăn, ngồi trên giường, lật bút ký của mình ra xem. Đây là một cảm giác rất kỳ diệu, dưới không khí yên tĩnh ban đêm, lật xem lưu bút của mình, điều đó khiến tôi nhớ lại những điều mình đã quên. Kỳ thật tôi cũng không thích việc này lắm, vì nó gợi lại những cảm giác tiếc nuối với tôi.

Thình thoảng nghe thấy tiếng ô tô chạy đằng xa xa, loáng thoảng còn nghe thấy tiếng chó sủa, không biết là cầu bảo bối nhà ai không chịu an phận nằm ngủ, còn có cả tiếng gió vi vu lướt trên lá. Tôi nằm trong chăn, đọc quyển nhật ký thỉnh thoảng lại hiện lên tên của Thư Triển Nhan.

Thư Triển Nhan, Thư Triển Nhan, tên này đã xuất hiện trong cuộc đời tôi khi tôi còn bé, đến tận bây giờ vẫn có ảnh hưởng không nhỏ đến cuộc sống của tôi.

Khoan thai đứng lên, tôi biết mình đang nổi điên, nhưng bây giờ đã khuya, lý trí của tôi không thể khống chế hành vi của mình, cứ xem như tôi đang mộng du đi, nhưng tôi biết tôi chỉ đang an ủi chính mình thôi.

Tiếng mở cửa rất nhỏ, dép lê chất lượng rất tốt, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không phát ra động tĩnh nào. Đứng trong phòng khách vài giây để thích ứng với bóng tối một chút, với lại ở nơi đô thị thế này trời không hoàn toàn tối đen được. Vài giây sau tôi đã thấy được mờ mờ cảnh vật trong phòng khách, tốt lắm, tôi tiếp tục đi, cửa phòng Thư Triển Nhan chỉ khép lại, tôi xoay nắm cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, căn phòng tràn ngập hơi thở của nàng, còn có cả mùi hoa hồng, vừa ấm áp vừa lạnh lùng.

Người này sao lại quên kéo màn thế này? Ánh đèn đường hắt vào khiến căn phòng không chìm hẳn vào bóng tối, thậm chí khi đến gần tôi có thể thấy nàng cau mày mà ngủ. Vì sao khi ngủ còn không vui thế chứ?

Tôi ngồi xuống cạnh giường, định giúp nàng vuốt chân mày, nhưng rốt cuộc lại không dám. Tôi lẳng lẳng nhìn trong chốc lát, cúi xuống hôn trán nàng, đang định chuẩn bị về phòng ngủ, khi đứng dậy tôi lại cảm thấy không cam lòng, bèn cúi xuống hôn môi nàng một chút, tự lẩm nhẩm: Thường Hoan Hỉ tôi sao có thể chịu thiệt được chứ, đây là phần lãi việc nàng hôn trán tôi.

Nhẹ nhàng đứng dậy, cánh tay đang chống mép giường của tôi đột nhiên bị một bàn tay ấm áp nào đó nắm lấy, tôi cố gắng khắc chế lắm mới không la lên. Cúi đầu nhìn lại, Thư Triển Nhan đang mỉm cười nắm tay tôi, nhìn chăm chú vào tôi, ánh mắt nàng long lanh, điều này làm tôi không thể xác định nàng rốt cuộc có biết vừa rồi tôi làm cái gì cái gì hay không? Tôi chỉ có thể giả vờ bình tĩnh, "Cậu tỉnh rồi à? Tôi ngủ không được nên qua phòng cậu tìm mấy quyển sách để đọc."

Nói xong tôi lại muốn tát mình một cái, sách của Thư Triển Nhan tôi đọc hiểu được sao? Nhưng càng nói càng sai nhiều, nên cứ tiếp tục giả vờ bình tĩnh đi.

Thư Triển Nhan quả nhiên cười rộ lên, "Sách chuyên ngành của tôi? Không ngờ đột nhiên cậu lại trở nên ham học như thế."

Tôi không đáp, kiên quyết giả chết đến phút cuối cùng.

"Cậu bị cảm sao còn chạy loạn khắp nơi?" Nàng nói chưa dứt lời đã kéo tôi lên giường, "Người bị bệnh nên ngoan ngoãn một chút."

Kỳ lạ thật, tôi còn tưởng mình sẽ hoảng loạn, nhưng không có, hoàn toàn không có, tôi bình tĩnh mà nằm

trên giường, mặc cho nàng đắp chăn cho tôi, nằm xuống cạnh tôi, hai người trầm mặc không nói gì. Tôi giả vờ ngủ, giả vờ luôn nàng cũng đang ngủ. Này có được xem là lộn chết không sợ nước sôi không nhỉ? Giả bộ ngủ tôi còn có tâm tư lo lắng vấn đề này, xem ra tôi cũng đánh giá thấp năng lực của mình rồi.

Tôi chưa từng nằm chung giường với Thư Triển Nhan, tôi vẫn cảm thấy nàng rất giống con mèo, rất có ý thức lãnh địa. Kỳ thật tôi cũng vậy, chẳng qua ít hơn đại tiểu thư nàng một chút thôi. Khi có người chạm vào mình, tôi sẽ thấy không thoải mái, sau đó lịch sự mà tránh đi. Nhưng hai người chúng tôi lại có thể ở cùng một chỗ lâu như vậy.

Tôi trộm mở mắt ra, ngấn người nhìn bóng đèn trên trần nhà. Tôi thật sự không biết nên xem nàng là gì? Thói quen? Thích? Hay là yêu? Tôi phân không rõ, hoặc có thể nói, tôi không muốn phân rõ. Chân thật đối diện với lòng cần dùng khí rất lớn, mà tôi lại không có. Quyết định duy nhất tôi có thể làm chính là chờ đợi, đợi đến ngày nàng rời xa tôi mới thôi. Chia lìa? Từ này làm cho lòng tôi đau đớn, tôi thở phào một hơi, nguyên lai, con người vô tâm như tôi vẫn còn có tâm a!

Chương 24.

Quay đầu lại, ánh đèn hắt vào mặt Thư Triển Nhan, người này thật sự đã ở cùng tôi nhiều năm như vậy sao? Nếu có một ngày chia lìa, không, sẽ không bao giờ chia lìa, nàng vẫn còn ở cạnh tôi. Giờ phút này tôi vẫn còn có thể nghe thấy hơi thở, cảm thụ sự ấm áp của nàng.

Tôi vươn tay, trộm nắm lấy tay Thư Triển Nhan, cảm thấy thực an tâm. Nàng, Thư Triển Nhan, từ khi 14 tuổi đã bắt đầu ở cạnh tôi, và tôi hi vọng nàng cũng sẽ làm thế đến suốt đời. Nghĩ mãi tôi ngủ thiếp đi.

Buổi sáng khi tôi tỉnh lại, Thư Triển Nhan đang sửa sang lại văn kiện của mình. "Thường Hoan Hỉ, hôm nay tôi phải lên tòa, trên bàn có bữa sáng, ăn xong đi làm a, tôi đi đây." Nàng nói xong đóng cửa lại, vội vàng đi làm.

Tôi chạy vội về phòng, thay quần áo, bắt đầu nghĩ đến chuyện tối qua, không đúng, phải là rạng sáng hôm nay. Hô, Thư Triển Nhan nàng cái gì cũng biết, có gì nàng không biết không nhỉ?

Ngoan ngoãn ngồi ăn bữa sáng Thư Triển Nhan mua, tay nghề nấu ăn của nàng rất bình thường, nhưng lại hay mua đủ loại đồ ăn, ví như "bread talk", theo như nàng nói thì một lần đi dạo phố, nàng bị mùi của nó hấp dẫn, liền mua một đồng về. Thư tiểu thư là mẫu điển hình của việc xài tiền như nước, hoàn toàn không lo lắng việc nhà chúng tôi chỉ có hai người, không thể ăn hết đồng bánh mì đó được, rất lãng phí a.

Nhưng bánh mì có tên cũng rất thú vị, bánh mì biết nói. Thư đại tiểu thư lần đầu tiên thấy tên của nó liền ngăn người ra, đến nỗi tôi quơ tay trước mặt nàng vẫn chưa hồi thần. Sau đó nàng thì thầm nói gì đó tôi không nghe rõ, cửa tiệm rất ồn ào mà thanh âm của nàng lại quá thấp, tôi chỉ mơ hồ nghe thấy tên của mình.

Nàng nói gì nhỉ? Tuy tôi rất tò mò, nhưng tôi lại không hỏi, rốt cuộc nàng muốn nói gì, muốn làm gì? Tôi chỉ nghĩ, ai cũng có cuộc sống riêng cả, phải tôn trọng sự riêng tư của nhau, nhưng sự tôn trọng đó có phải lúc nào cũng tốt hay không?

Chẳng lẽ tôi cũng như thế? Tôn trọng chờ nàng rời đi, chẳng lẽ tôi chỉ có thể như vậy thôi sao? Tôi thật muốn chạy đến hỏi nàng rằng: chúng ta có thể vĩnh viễn ở cạnh nhau, chẳng bao giờ chia lìa hay không?

Vĩnh viễn không chia lìa, ý nghĩ này khiến tôi giật cả mình, Thư Triển Nhan hẳn sẽ có hạnh phúc của riêng mình, nàng là nàng công chúa nổi bật nhất, xinh đẹp nhất. Tôi chỉ có thể là vị hoàng tử giấu mặt, lặng lẽ ở cạnh bảo hộ nàng, cho đến khi có một ngày nàng không cần tôi nữa.

Tôi không thể lấy danh nghĩa tình yêu mà tước mất hạnh phúc đó của nàng, cho dù tôi có động tâm thì cũng như gió thoảng mây bay thôi.

Nhưng việc đó cũng không quan trọng, quan trọng là Thư Triển Nhan sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc của riêng mình, vĩnh viễn hạnh phúc. Hô, mới nghĩ thế thôi mà lòng đau quá, mặc kệ, tôi nhất định phải cố hết sức thôi miên mình thôi.

Hít thật sâu, không có Thư Triển Nhan, tôi vẫn còn là Thường Hoan Hỉ, nhưng lòng tôi sẽ vô cùng trống trải, không còn là một Thường Hoan Hỉ luôn luôn vui vẻ nữa.

Cười một cái xem Thường Hoan Hỉ, không có gì mà mày không vượt qua được cả, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, không phải sao?

Cố gắng kéo ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, tôi chuẩn bị đi làm, bản thảo không thể chậm trễ nữa, giao xong bản thảo thì đã có thể hoàn công nhiệm vụ tháng này. Có nghĩ mãi cũng không giải quyết gì được, cứ để thời gian giải quyết chúng.

Nhớ tới những cái trừng mắt của Thư Triển Nhan mà khóe miệng tôi cong lên, cứ như có một luồng ánh sáng mặt trời thấm vào lòng tôi, từng chút mà sáng lên, thật ấm áp và dễ chịu.

Giao bản thảo cho chủ biên, vừa định mở miệng xin hẩn nghỉ phép, hẩn đã ôm ra một tập bản thảo mới, nói, "Hoan Hỉ a, tôi biết cô đã hoàn thành chỉ tiêu quý này rồi, nhưng mà quyển sách này không có cô là không thể được, đành làm phiền cô thôi".

Tôi nhìn tập bản thảo trên bàn một chút, bìa viết: ** học viện đại học luật *** giáo sư XXX. Chậm đã, sách luật, sao lại nhờ tôi chứ?

"Tổng biên, chú có làm không? Tôi chưa từng thẩm tra qua sách luật a." Trong lòng tôi tự nhủ phải ráng

giữ quyền lợi cho mình, dạng thuật ngữ chuyên nghiệp này tôi không hề biết một chút gì cả.

Tuy chủ biên rất coi trọng Thư Triển Nhan, nhưng xét về công việc, từ trước đến nay tôi và Thư Triển Nhan không hề can thiệp vào công việc của nhau, chúng tôi luôn là hai đường thẳng song song.

Chủ biên cầm ly trà lên, uống một hớp, ngẩng đầu nhìn tôi. Hắn đẩy kính mắt, đôi mắt nhú lại, thoạt nhìn có vẻ giảo hoạt, chậm rãi nói: "Cô không cần từ chối vội thế, vị giáo sư viết cuốn này là giáo viên trước đây của Thư Triển Nhan, hơn nữa Thư luật sư cũng có liên hệ sâu xa đến cuốn này."

Chương 25.

Nói dứt câu, hắt lại tiếp tục nhìn chăm chăm tôi, nhìn khuôn mặt quý dị của hắt khiến tôi không khỏi chột dạ, hết tổng biên lại đến Ngô Hiếu Mai, ai nấy đều không bình thường cả sao? Sao đang nói chuyện công việc tự dừng lại lôi Thư Triển Nhan vào?

Liên hệ sâu xa? Mùa hè năm 17 tuổi, tôi đã nói muốn rời xa chốn thị phi này, và quả thật chúng tôi đã đi rất xa. Mùa đông năm 20 tuổi, tôi đã hứa tôi sẽ bảo hộ nàng, cho đến khi nàng không cần nữa, và chúng tôi quả thật đã chăm sóc giúp đỡ nhau nhiều năm như vậy. Nhưng Thư Triển Nhan tựa hồ vẫn còn có rất nhiều chuyện của riêng nàng mà tôi không biết rõ. Hô, chuyện người khác tôi còn có thể mặc kệ không quan tâm, nhưng Thư Triển Nhan là người có sự tồn tại rất đặc biệt trong lòng tôi a.

"Tổng biên, tôi chưa từng nghe Thư Triển Nhan nói qua a, liên hệ gì sâu xa?" Tôi cố gắng giữ vẻ lịch sự của mình mà hỏi. Chủ biên thừa nước đục thả câu thành công, hai mắt tỏa sáng, lập tức đứng lên, kéo ghế dựa cho tôi, nói, "Ngồi đi rồi tôi kể cho cô nghe".

Chủ biên kể suốt cả buổi sáng, từ khi vị giáo sư kia vào trường, bắt đầu có chút thành tựu, đủ thứ địa vị ba hoa chích chòe. Khi vị giáo sư đó liên hệ nhà xuất bản để xuất bản cuốn sách này thì đã nhận được rất nhiều lời khen, khen hắt là tàng long ngọc hổ trong trường, hơn nữa cũng đã dạy dỗ thành công tiểu sinh viên Thư Triển Nhan xử lý thành công bản án rất khó khi nàng mới chỉ là sinh viên.

Nhờ thế mà vị giáo sư đó nhớ rất rõ Thư Triển Nhan, nhưng tiếc là tuy Thư Triển Nhan là sinh viên của hắt, cũng là sinh viên mà hắt tâm đắc nhất, luận văn tốt nghiệp của nàng cho đến bây giờ vẫn còn là luận văn tốt nhất. Vốn nàng có thể vào thẳng sở luật sư, hắt luôn hy vọng sau này nàng có thể vượt qua thành tựu của hắt, nhưng lại ngoài sở liệu của mọi người, khi Thư Triển Nhan tốt nghiệp, nàng mặc kệ công danh sự nghiệp, không hề nói câu nào, bỏ chạy đến một nơi nào đó rất xa, ngay cả cách liên lạc cũng không để lại.

Đúng là phong cách của Thư Triển Nhan, không nói một lời, nhận định vấn đề không giống bất cứ ai, thậm chí không cần nghe ý kiến của người khác. Nhìn có vẻ như là một cô mèo ôn hòa, nhưng lại có ý thức lãnh địa rất mãnh liệt, Thư đại tiểu luôn có quan niệm "địa bàn của tôi tôi làm chủ", vị giáo sư kia nhất định sẽ rất buồn bực, một lòng muốn hảo hảo bồi dưỡng sinh viên cưng của mình, lại bị nàng lạnh lùng từ chối.

Nhưng tôi lại chưa từng nghe Thư Triển Nhan đề cập đến vấn đề này, người vùng tiền như nước đó vậy mà thiếu chút nữa đã là chủ tòa hình pháp quyền uy, ách, không thể tưởng tượng nổi. Thư Triển Nhan, vì sao cậu lại từ bỏ tiền đồ tốt như thế chứ?

Ôm tập bản thảo về nhà, trời đã tối đen, Thư Triển Nhan vẫn chưa về, tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra, hoàn toàn không có lý do gì để từ bỏ sự nghiệp lớn như thế cả. Tôi thở dài, cảnh giới của Thư Triển Nhan tôi mãi không thể đạt tới được.

Uể oải, tôi ném mình vào chiếc ghế sofa mềm mại, tùy ý để những câu hỏi bay tới bay lui trong đầu.

Cửa sổ phòng khách đang mở, luồng gió mát cuối thu lùa vào, hơi lạnh một chút. Tôi ôm lấy một cái gối ôm hình xương chó, cả người cuộn mình trên sofa, không muốn nghĩ, không muốn thấy nữa.

Tôi muốn thế giới vẫn như khi xưa, Thư Triển Nhan vẫn là một Thư Triển Nhan hung dữ, cố gắng kiếm tiền, lâu lâu đi uống rượu, lâu lâu lại say rượu. Hô, thực ra chẳng cần muốn, vì thế giới vẫn như xưa mà, Thư Triển Nhan vẫn là Thư Triển Nhan, mà tôi, Thường Hoan Hỉ, cư nhiên lại yêu Thư Triển Nhan, và vì thế cũng cư nhiên, không còn nhận ra Thư Triển Nhan ngày xưa nữa.

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, tôi cả kinh giật mình, bản thảo rơi đầy xuống sàn. Tôi phải đối mặt với Thư Triển Nhan ra sao đây? Rất muốn chạy trốn, tôi chính hiệu là con đà điểu, tôi chỉ muốn trốn, lừa mình dối người, tôi không biết phải làm sao để có thể đối mặt với nàng cả. Nhưng bản thảo còn đầy trên sàn phòng khách, làm sao bây giờ?

Cửa mở ra, tôi liền ngơ ngác nhìn Thư Triển Nhan vào nhà, khuôn mặt nàng mỗi một, hiển nhiên không ngờ tôi ở đó, ánh mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc, lại nhìn thấy bản thảo rơi đầy nhà. Nàng nhú mày, thật cẩn thận vòng qua chúng nó, buông túi văn kiện ra, ngồi xuống, nhìn tôi, ánh mắt bình tĩnh lại tràn ngập

ý muốn hỏi.

Tôi cảm thấy càng ngày càng bối rối, trốn tránh ánh mắt của nàng.

Ai, rõ ràng người không chịu nói gì cả là nàng, vì sao khi đối mặt với nàng tôi lại lo lắng như thế chứ?

"Cậu thật không có gì muốn hỏi tôi sao?" Giọng Thư Triển Nhan rất nhẹ, nhưng không kém phần do dự.

"Ách..., tôi... Tôi..." Thư Triển Nhan dường như đang chờ tôi hỏi, hỏi nàng cái gì? Tôi dường như không thật sự muốn biết vì sao năm đó nàng vì sao lại đột nhiên bỏ đi, chuyện đó kỳ thật không trọng yếu. Nàng không rời khỏi thế giới của tôi, cái đó mới là tối trọng yếu. Tôi chỉ muốn hỏi Thư Triển Nhan xem chúng tôi có thể ở cạnh nhau mãi không, nhưng vẫn không mở miệng hỏi được.

Tôi cúi đầu, thì thào tự hỏi, "Chúng ta sẽ mãi mãi không xa rời nhau phải không?"

"Ân? Cậu đang nói cái gì? Ha ha" Thư Triển Nhan mỉm cười, "Ai, tôi sao lại luôn cảm thấy cậu sợ tôi thế nhỉ? Hỏi tôi thôi cũng khó khăn vậy sao?"

Nói cái gì a, nàng sao không tự ngẫm lại tôi thành như vậy đại tiểu thư nàng chiếm nguyên nhân lớn nhất đấy. Trước đây mới mở miệng hỏi một chút đã nói: chuyện người lớn tiểu hài tử đừng nhiều chuyện, bây giờ lại nói như vậy, đúng là đại luật sư, luôn luôn chuyên chế với tôi.

Tôi ngẩng đầu, có chút ít oán hận mà nhìn nàng, nhớ lại ánh mắt lãnh khốc hay thấy trong phim. Ân, tôi đang dùng ánh mắt 'có thể giết người' đó mà nhìn nàng, khí thế, phải có khí thế.

Ý cười trong mắt Thư Triển Nhan càng ngày càng đậm, nàng đứng lên, đi đến trước mặt tôi, vuốt tóc mái tôi qua một bên, lấy tập bản thảo trong tay tôi, nhìn nhìn, đặt nó lên bàn trà, nói, "Hôm nay tôi có nhận được điện thoại của thầy giáo hồi đại học của tôi, nói có một quyển sách gửi ở nhà xuất bản của cậu, hẳn hỏi tôi vì sao lúc ấy lại bỏ đi? Tôi không biết cậu có biết nguyên nhân không? Nếu không biết thì lại không rõ cậu có dám hỏi không? Bây giờ cậu muốn nghe không?"

Nét mặt Thư Triển Nhan tựa như ảo mộng, mang theo nét ôn nhu hiếm thấy, ngữ điệu mê hoặc lòng người, khiến tôi trầm luân trong đó, cho dù phải xuống địa ngục tầng thứ mười tám, tôi cũng nguyện ý mãi trầm luân như thế.

Tôi gật gật đầu, ha ha, có vẻ như nàng rất muốn nói ra a.

Thư Triển Nhan nhìn tập bản thảo trên bàn, nói, "Khi học đại học, vị giáo sư ấy rất tốt với tôi, tôi cũng thích hình pháp học, rất muốn cứ tiếp tục nghiên cứu về nó, giải quyết vụ án, làm giảng viên, sau đó làm quan tòa. Dựa vào quan hệ của lão sư, tôi hoàn toàn có thể thuận buồm xuôi gió, thành công là việc một sớm một chiều thôi. Khi sắp tốt nghiệp, lão sư đề cử tôi tới trung viện hình thực tập, một tháng đầu chỉ phải nhai thẩm, thỉnh thoảng sẽ được cất nhắc lên nguyên phán."

"Công việc khá giống khi còn trên giảng đường đại học, nhưng sẽ được thường xuyên tiếp xúc với một ít văn bản, sửa sang lại hồ sơ. Tôi thậm chí nghĩ nếu thực tập tốt mình sẽ được thuận lợi tốt nghiệp, thuận lợi tiếp tục nghiên cứu, sau đó bước một bước nữa trên con đường thành công của mình. Nhưng khi đó trung viện có thẩm tra xử lý một vụ án, người tình nghi phạm tội kia là một nhân tài mới 25 tuổi, bị nghi ngờ đục khoét ngân quỹ cơ quan, số tiền nghe đồn rất lớn, hơn 70 vạn. Nhưng kỳ thật cái hản cướp chỉ là mật mã tài khoản chứng khoán của công ty, sau đó chuyển tiền vào tài khoản của mình, tiền chưa kịp chuyển qua sự việc đã bại lộ."

"Vì trước đây chưa từng xảy ra vụ án cướp mật mã liên quan đến cơ quan tài chính lớn như thế, nên khi đưa ra tòa, tòa đã phán quyết áp dụng bản án nặng nhất là tử hình, nhưng cuối cùng bản án được hoãn lại. Hẳn là con trai độc nhất, mẹ hẳn đã hơn 60 tuổi, tóc trắng xoá, mỗi một lần mở phiên toà đều đến xem toà án thẩm vấn. Người mẹ đó gây ấn tượng rất sâu với tôi, khi nghe được phán quyết, mặt mẹ hẳn chỉ tuyệt vọng mà không hề tức giận, cho đến tận bây giờ tôi vẫn không quên được. Nhưng khi xe chở tù chạy tới trại giam, tôi đứng ở cửa toà án nhìn bà, bà vừa khóc vừa đuổi theo xe, khi đó trời rất ẩm, nhưng tôi lại cảm thấy rất lạnh."

Thư Triển Nhan dừng một chút, vẻ mặt hoảng hốt, giống như đang rơi vào dòng ký ức khi đó, nàng như thể lại có vẻ yếu đuối mà tôi chưa từng thấy, tôi dường như nhìn thấy được hình ảnh Thư Triển Nhan đứng ngay cửa tòa án khi đó.

Tôi rất muốn ôm nàng vào lòng, và tôi làm thật, chiều cao Thư Triển Nhan xấp xỉ tôi, khi ôm nàng vào lòng tôi mới cảm thấy nàng rất gầy, người toàn xương, ai, người này, sao lại khiến mình gầy yếu thế chứ? Trong lòng tôi nhói lên, đây gọi là đau lòng vì một người sao?

Chương 26.

Tôi vẫn luôn luôn thương cảm cho nàng, từ khi mới gặp đến tận bây giờ. Từ khi còn nhỏ nàng đã mồ côi cha mẹ, lớn lên một chút thì mất đi cả tỷ tỷ theo một nghĩa nào đó. Tôi cứ thế, từng ngày một mà quan sát nàng lớn lên. Thư Triển Nhan nằm trong lòng tôi im lặng như con cô mèo nhỏ, vĩnh viễn như thế.

Ánh trăng như nước, trong trẻo rơi vào người chúng tôi, hắt lại vệt bóng trên vách tường liên tục đổi hình đổi dạng, hai chiếc bóng quấn quanh nhau, dường như không thể chia lìa. Cảm giác lúc này vừa ôn nhu ngọt ngào, vừa chua xót khiến tôi muốn rơi lệ.

Thư Triển Nhan vẫn luôn muốn có được một gia đình mà tôi không thể cho nàng được. Nàng còn tự do của riêng mình, tôi phải rời khỏi thế giới của nàng, để nàng tìm được hạnh phúc của chính mình, một gia đình thật ấm áp và vững chãi, sau đó con cháu đầy đàn, tận hưởng niềm hạnh phúc bình dị nhất.

Nhất định nàng có thể làm được, chỉ cần tôi rời đi, chỉ cần tôi bước ra khỏi thế giới đó thì mọi việc nhất định sẽ như tôi mong muốn, đó còn là nguyện vọng của tôi nữa, chỉ cần nàng hạnh phúc, còn tôi thì ra sao cũng được.

Hạ quyết tâm xong, tôi hôn má nàng một cái, ngay lúc đó xuất hiện kỳ quan thứ 8 của thế giới, mặt Thư Triển Nhan cư nhiên đỏ lên, từ cổ lan đến tận bên tai.

Tôi ngây ra một lúc, Thư Triển Nhan vùng ra khỏi vòng tay của tôi, không thèm nhìn, liền chạy bay vào phòng mình, xa xa truyền đến tiếng đóng cửa thật mạnh. Ha, người này kỳ thật rất dễ mắc cỡ. Tôi đây làm vậy có tính là khinh bạc nàng không? Khi nàng tỉnh mà còn khinh bạc nàng a, ha ha, tâm trạng bỗng dưng tốt hẳn lên.

Nếu không phải đã quyết định như thế, tôi nghĩ tôi sẽ không có dũng khí như vậy đâu, rời xa cuộc sống hiện tại, khắc sâu nàng vào trong trí nhớ, nụ cười, sự kiên định, thông dong, hơi ấm của nàng. Sau đó sẽ dùng cả đời để hoài niệm về nó. Thư Triển Nhan sẽ luôn tồn tại trong trí nhớ của tôi, cũng không có gì không tốt, không phải sao? Có câu nói như thế này: chỉ cầu từng có được, như vậy có lẽ là đủ rồi.

Thường Hoan Hỉ tôi là một thanh niên có trách nhiệm của xã hội, làm việc phải đến nơi đến chốn, đọc hết mớ bản thảo kia, làm xong tôi sẽ đi, không mang theo gánh nặng công việc nào theo cả.

Quyển sách kia có Thư Triển Nhan trợ giúp tiến độ thực lý tưởng, hoàn thành thật sự thuận lợi, nàng không tăng ca nữa, mỗi ngày đều đúng giờ mà về, dường như án tử cũng giảm bớt rất nhiều. Tôi hỏi nàng có phải cũng sắp thất nghiệp hay không? Nàng liếc mắt nhìn tôi một cái khiến tôi không dám hỏi lại nữa.

Chúng tôi rất có ăn ý mà không đề cập tới chuyện ngày đó, mỗi ngày ăn cơm chiều xong, liền an vị dưới sàn nhà phòng nàng, kiểm tra lại mớ bản thảo thật dày kia, trên mặt đất để đầy sách chuyên ngành của nàng, nhạc giao hưởng được mở ra, len lỏi khắp ngõ ngách trong căn phòng, tuy cổ nhưng bất hủ.

Tôi bắt đầu hòa nhập được vào thế giới của nàng, trước đây tôi ở trong đó, nhưng chưa từng ở gần với nó như mấy ngày nay. Tôi sẽ nhớ kỹ mỗi một cái nháy mắt, trầm tư, mỉm cười, nhíu mày, thông dong mà nghiêm túc, rất nhiều rất nhiều. Tôi sẽ luôn cẩn thận quan sát nàng, một người sao có thể có nhiều mặt khác nhau như thế chứ?

Ngày qua ngày, cùng nhau ăn cơm, chia sẻ cuộc sống cho nhau, cùng nhau đi dạo phố. Đi qua tiệm bánh ngọt đó, tôi do dự mãi, nếu hỏi nàng, nàng có còn nhớ ngày đó nàng nói gì không? Nhưng nếu nàng đáp, thì tôi biết trả lời thế nào.

Chết tiệt quả nhiên vẫn không quá quyết được, tôi vừa đá hòn đá nhỏ, vừa trách cứ mình, không phải quyết định rồi sao, có gì đáng sợ chứ.

"Ách, lần trước, cậu nói cái gì vậy?"

Thật vất vả nói xong câu đó, tôi bắt buộc mình nhìn nàng, ánh mắt của nàng cười mà như không cười, vươn tay, xoa đầu tôi, thở dài, "Kỳ thật, cậu chỉ là không muốn biết mà thôi, cậu thật không biết sao?"

Tôi không biết thật sao?

Hương thơm của những chiếc bánh mì nóng quanh quẩn nơi chóp mũi tôi, người trên đường dần đông lên, âm nhạc phát ra từ những cửa hàng gần đó. Tôi nhìn sâu vào mắt Thư Triển Nhan, toàn bộ thế giới đột

nhiên vắng lặng không tiếng động, ánh mắt của nàng trong veo như nước. Có lẽ nàng nói đúng, tôi, Thường Hoan Hỉ, là một tên đại ngu ngốc. Bên cạnh tôi chỉ có nàng, bên cạnh nàng làm sao chỉ có mình tôi được?

Đáp án đã rất rõ ràng, tôi lại mất dũng khí, khi còn trẻ có thể dễ dàng ưng thuận lời hứa hẹn làm bạn cả đời của nhau, nhưng bây giờ tôi có thể hứa với nàng một tương lai tốt đẹp nào sao? Tôi không thể, Thư Triển Nhan tốt như vậy, gian nan như thế mới có được ngày hôm nay, hẳn phải có cả một tương lai sáng ngời phía trước, luôn sẽ có ít nhất một người, có thể nắm tay nàng, trải qua quãng đời còn lại với nàng. Tôi sẽ đứng xa xa mà nhìn, bảo hộ niềm hạnh phúc đó, vậy đã tốt lắm rồi. Thật sự phải đi, tôi phải trốn khỏi đây, tôi muốn nàng luôn giữ được nụ cười hạnh phúc ấm áp như ánh nắng mặt trời đó.

Tôi gãi gãi đầu, dùng ngữ khí bình thường nhất có thể hỏi: "Cậu muốn nói cái gì a? Cậu muốn tôi về học làm bánh mì, kiếm được ít tiền sao?"

Sự hy vọng trong mắt nàng phai nhạt dần, lòng tôi đau xót, mắt lưng tròng, nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống. Tôi cố mỉm cười, nàng cũng cười cười, nói: "Thường Hoan Hỉ, cậu thật là một tên đại tham tiền." Ngữ điệu bình thản, không một chút cảm xúc.

Ngày đó, Thư Triển Nhan vô cùng thuần thực phát huy bản chất phá của của nàng, tôi đi sau làm xe đẩy hình người, nàng một đường mua, một đường ném vào xe đẩy, nhưng không nói với tôi câu nào cả, không hề mỉm cười. Thậm chí ngay cả nàng nhìn người bán hàng cứ như người ta thiếu nàng mấy trăm vạn vậy.

Tối tôi chạy lên sân thượng nằm phơi ánh trăng, ngắm sao trời, tôi luôn cảm thấy mình thật nhỏ bé, vũ trụ lớn như thế nhưng sao nhìn thấy chúng nhỏ như vậy. Chúng lớn hơn địa cầu nơi chúng tôi sinh sống rất nhiều lần, rất xa, chỉ có thể phát ra ánh sáng yếu ớt lọt vào mắt tôi, để tới được đó cần mấy ngàn, mấy vạn năm ánh sáng.

Địa cầu là một hạt cát nho nhỏ trong vũ trụ, nhân loại chính là những con người nhỏ bé sống trong địa cầu. Thành phố bị ô nhiễm rất nặng, sao cũng không còn thấy sáng như trước đây nữa, ăn, có lẽ nên đến nơi nào trong lành một chút, ngắm nhìn bầu trời không ô nhiễm.

Nhớ tới chiếc kính viễn vọng ở nhà Khương Hạo Vũ, liệu bây giờ bọn họ có đang ngắm sao cùng nhau? Được rồi, đi thì đi đi, vì sao trời trong sáng, vì Thư Triển Nhan, vì để nữ tử vĩ đại đó có thể có được hạnh phúc, nếu tôi không cho nàng được, vậy thì ít nhất tôi cũng có thể rời đi, nhường lại vị trí mà nó vốn thuộc về người khác cho họ.

Xa xa có sao chổi xẹt qua, ánh sáng thật dài lóng lánh trong đêm tối, nổi bật dưới bầu trời đêm. Tôi cho tới bây giờ vẫn không tin sao chổi có thể thực hiện một nguyện vọng nào đó, nhưng tôi nguyện ý ghi nhớ giây phút đẹp dễ này. Có vài thứ, nếu giữ không được thì có thể nhớ được là tốt rồi, nhớ mãi không quên, khắc vào tận sâu trong linh hồn, mỗi khi lạnh trong lòng, thì luồng sáng trong trí nhớ này cũng đủ sưởi ấm cho tôi.

Chương 27.

Từ chức, từ này khá là tàn bạo! Tôi không chỉ một lần ảo tưởng gắn bó với nơi này lâu như thế, nhưng khi ra đi chỉ gói gọn trong một phong thư đề hai chữ: *ông chủ* bên ngoài. Tôi cũng mặc kệ! ! ! Nếu chủ biên muốn giữ tôi lại, hẳn sẽ không thể ngăn cản tôi đem thư từ chức vấy trước mặt hẳn. Người tự xưng "trẻ trung khoẻ mạnh" như tôi, kì thực rất bảo thủ.

Tôi hung tợn mà dẫn phong thư lên bàn phím, mặt hần trắng bệch nhìn tôi, từ đáy lòng lại tràn dâng nỗi chua xót bị ai, tôi là một tên đào binh, từ sự nghiệp, đến cả tình yêu.

Người luôn thích ở lý trong nhà như tôi đây, bây giờ lại gương mẫu đi làm tới 5h tan tầm như những người khác. Tôi không muốn, hoặc có thể nói là không dám, ở lâu trong căn nhà mang đầy hơi thở của Thư Triển Nhan, nó sẽ làm dao động quyết tâm của tôi, vì thế thà chấp nhận ngủ không đủ giấc mà bán mạng cho nhà xuất bản.

Chủ biên kinh ngạc nhìn tôi, tôi thấy hẳn như thế cũng rất thú vị.

Mỗi ngày ngồi giao thông công cộng, tôi sẽ ngáp liên tục không ngừng nghỉ, nhìn mọi người nhìn chăm chăm mình. Mỗi lần tới văn phòng, Ngô Hiếu Mai đều nhăn nhu: nhìn mặt cậu rất giống một tên nghiện ma túy. Tôi cũng chỉ có thể cười khổ pha ly trà đặc để lên tinh thần.

Có lẽ là đã nhận ra cái gì đó nên Thư Triển Nhan cũng đi sớm về trễ giống tôi, một ngày có khi không thấy mặt nhau. Nhưng dù vậy, khi về đến nhà tìm tôi vẫn không khỏi đập nhanh lên, sô pha, bàn trà, tủ lạnh, bàn ăn, đồ làm bếp, tất cả đều lưu dấu vết sống chung suốt mấy năm của chúng tôi, chúng nó không biết nói, nhưng đó là những vật chứng kiến những năm tháng gắn bó đó.

Sáng sớm thức dậy đi giặt quần áo cũng lưu lại hương khí, làm tôi nhớ đến mùi hương khi ôm người nọ, cảm giác này khiến một người ngủ không đủ như tôi thức trắng đêm trằn trọc. Tôi biết, phải chạy thôi, nếu không tôi sẽ điên mất. Nếu đã quyết định thì đi sớm một chút, hoàn toàn vứt bỏ mọi thứ lại sau lưng.

"Hoan Hỉ, cô làm gì ở đây vào giờ này vậy?" Một thanh âm kinh ngạc vang lên bên tai tôi như tiếng sấm rền vang, khiến tôi sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Không ngờ trễ thế này mà văn phòng còn có người, vì không muốn về quá sớm, nên tôi ở lý trong văn phòng làm bộ tăng ca, kỳ thật là đang giết thời gian. Khi thấy các đồng nghiệp lần lượt ra về, tôi mở word ra, đánh thư từ chức.

Vuốt ve tờ giấy mới vừa được in, vẫn còn hơi ấm, tôi khẽ cắn môi, ký ba chữ "Thường Hoan Hỉ" vào phía cuối bức thư. Ngày mai sẽ đưa cho xã trưởng, chắc còn đợi chuyển giao công việc, nên phải đợi hai tuần mới đi được. Không ngờ chủ biên hôm nay cũng tăng ca, còn bắt được tôi đang tiến hành kế hoạch đào binh.

Chủ biên, người luôn luôn cười tủm tỉm, giờ đây sắc mặt nhất thời trầm xuống: "Đang làm tốt vì sao phải từ chức?"

Tôi nhìn đôi mắt đằng sau cặp kính của hẳn, chỉ có một ít phần nộ, kèm thêm sự lo lắng không tên. Từ khi tôi tốt nghiệp đại học, đến khi lên trợ lý biên tập, tôi vẫn làm ở nơi đây cho tới hôm nay. Tuy rằng lương không quá cao, nhưng đây cũng là nơi tôi lớn dần lên. Hơn nữa nơi đây còn có Ngô Hiếu Mai, bình thường tôi và nàng quần quít lấy nhau, vì thế càng có thêm thiện cảm với nơi này. Bây giờ tôi đi mà không nói trước câu gì nên cũng khó trách chủ biên không vui.

Tôi nằm lấy góc áo, ê a nửa ngày nói không nên lời, chẳng lẽ khai thật cho hẳn nghe là tôi đây thích luật sư Thư Triển Nhan tiểu di của mình, nhưng đây là chuyện đại nghịch bất đạo, vì tránh cho lún vào quá sâu nên cuốn gói ra đi?

Tôi có chút lo lắng mà nhìn chủ biên giận đến đỏ mặt, chỉ có thể âm thầm lắc lắc đầu, tôi mà nói thế, sợ là phải gọi 120 cấp cứu đến đây a!

Nhìn dòng người rộn ràng nhốn nháo lui tới trên đường, tôi không biết nên cười hay nên khóc.

Chủ biên bỗng nhiên bỏ bức thư qua một bên, "Tôi cho cô một tháng nghỉ phép, lo ổn định tâm trí lại đi. Nếu về vẫn quyết tâm muốn đi, tôi sẽ không ép nữa!"

Tôi chán nản ngồi ở cạnh bồn hoa, lười quan tâm xem tư thế ngồi của mình có thanh nhã hay không. Tôi

không cần nghỉ phép, tôi muốn biến mất hoàn toàn khỏi thành phố này! Trong lòng tôi hò hét như thế, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp, một tháng thì một tháng, nghỉ mà vẫn được hưởng lương, tôi chưa ngốc đến mức không cần. Nhưng đi rồi có về không, chuyện đó tôi không chắc.

Thời tiết tháng 6 khá oi bức, người qua đường càng lúc càng nhiều hơn, đèn neon sáng lên. Nhìn thành thị đầy sắc màu này, nhìn đám người bận rộn quanh năm suốt tháng kia, tôi không khỏi tự hỏi nhiều năm như vậy tôi đến đây để làm gì? Và đã làm được gì?

Trong thoáng chốc, ở rất xa, tôi bắt gặp một thân ảnh quen thuộc không thể quen hơn: Thư Triển Nhan. Nàng hòa vào dòng người qua lại, nhúu mày, lăm bắm gì đó. Tôi biết, đối với người bận rộn như Thư Triển Nhan thì nhất định là đang thảo luận vụ án gì đó qua điện thoại với khách hàng hoặc đồng sự.

Sắc trời đã tối, dòng xe cộ không ngừng qua lại, người qua đường cũng thưa dần đi, Thư Triển Nhan không phát hiện ra tôi đang ngồi đối diện, tôi chỉ lẳng lặng mà nhìn nàng đến gần, lại đi xa, tôi không đứng dậy, càng không lên tiếng gọi nàng.

Ra là vậy, đáp án của tôi: tôi đến đây là vì nàng. Nhưng chung quy, tôi cũng chỉ là một trong những người khách qua đường trong cuộc đời nàng mà thôi, chỉ có thể nhìn, đến gần, sau đó, lại đi xa.

Tôi cố gắng nhếch miệng ra mà cười, lại có dòng nước ấm từ khóe mắt chảy xuống. Thời tiết đúng là quá nóng, xem này, nóng đến mức mắt tôi cũng phải chảy mồ hôi.

Chương 28.

Tuy danh nghĩa là tôi đi nghỉ thật nhưng vẫn thấy chột dạ. Tôi đặt vé máy bay, đặt phòng khách sạn, chuẩn bị hành lý, cứ như tiểu chuột, lén lút, nơm nớp lo sợ mà thu dọn đồ đạc. Đúng là không có tiền đồ, tôi vờn người, nhe răng trợn mắt với mình trong gương.

"Triển Nhan a, tớ được nghỉ dài hạn, định đi du lịch một chút, cậu ở nhà hảo hảo chiếu cố chính mình a!"

Chỉ một câu vô cùng đơn giản mà tôi tập đến tận tối, nhưng vẫn lặp ba lặp bảy, vạn phần mất tự nhiên. Việc này khiến tôi uể oải không thôi, nhưng cũng chỉ có thể càu nhàu với tên ngốc trong gương. Xong chạy ra phòng khách vòng vo hai vòng, Thư Triển Nhan còn chưa về. Tôi ngồi xuống sofa, tiếp tục niệm câu "chú ngữ" của mình.

Không biết qua bao lâu, tôi cảm thấy có người vỗ mặt mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra lại thấy Thư Triển Nhan. Tôi ngồi thẳng dậy, nhìn đồng hồ trong phòng khách, hơn 11h30, tên ngốc này không muốn sống sao mà trẻ như thế mới về, không biết bây giờ xã hội trị an không tốt sao?

Tuy rất muốn mắng nàng, nhưng thấy Thư Triển Nhan sắc mặt tái nhợt và mệt mỏi, đột nhiên tôi cảm thấy thực đau lòng, chúng tôi không thiếu tiền, vì sao phải liều chết liều sống vì công việc như thế chứ?

"Sao lại ngủ ở phòng khách?" Thư Triển Nhan tựa hồ có chút giật mình, còn có một chút khẩn trương và mất tự nhiên.

Tôi cúi đầu, cấn cấn môi, nàng không muốn gặp tôi nên mới về trẻ như thế ? Được rồi, nếu đã như thế thì chấm dứt ở đây.

Tôi vờn người, "Chờ cậu a! Nhà xuất bản cho tôi nghỉ dài hạn một tháng, tôi đặt vé máy bay tới Tây Tạng rồi. Sáng mai sẽ bay, tôi sợ sáng sớm không gặp cậu! Cậu ở nhà phải hảo hảo chiếu cố chính mình a!"

Tôi nghĩ chắc mình rất có khiếu làm diễn viên, diễn xuất sắc như vậy, câu văn lưu loát, ngữ khí vui vẻ, hoàn toàn không lặp ba lặp bảy như khi luyện tập.

Tôi mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt Thư Triển Nhan, biểu tình của nàng cứng ngắc một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, "Được, cậu cũng lâu rồi không có nghỉ ngơi, bây giờ đi Tây Tạng là đúng mùa đấy. Chơi vui nhé!" nụ cười của nàng so với tôi còn bình thản hơn.

Tuy rằng tôi biết câu này, nụ cười này không phải thực sự xuất phát từ đáy lòng nàng, nhưng lòng vẫn khó ức chế được một cơn đau đớn. Tôi, và cả Thư Triển Nhan, hai người cứ như hai diễn viên trên sân khấu, đeo mặt nạ, nghĩ một đằng nói một nẻo, dùng vẻ mặt bình tĩnh và nụ cười tươi tắn thương lẫn nhau. Tôi biết mình là người nhất gan, sắp thua liền chạy trốn chết, "Ách, ngày mai phải bay sớm, tôi ngủ trước nhé! Ngủ ngon, tạm biệt!"

Cố rặn ra nụ cười cuối cùng trên khuôn mặt, tôi vào phòng, cánh cửa vừa đóng lại, tôi liền khụy xuống sàn, chuyện này diễn đúng là không phải lao lực bình thường a. Cũng may, ngày mai là có thể đi rồi.

Tôi nói đi Tây Tạng du lịch không phải nói dối, chẳng qua tôi chỉ đặt vé một chiều, tiếp theo sẽ làm gì, chính tôi cũng không biết. Đem theo số tiền tiết kiệm suốt mấy năm nay, tôi nghĩ có lẽ tôi đã làm phụ hảo ý của chủ biên. Trời cao đất rộng, chỗ nào tôi cũng có thể đi được, nhưng sẽ không thể ở lại thành phố này, bởi vì nơi này, có một người mà tôi yêu, nhưng cũng không thể yêu, Thư Triển Nhan!

Tôi nghĩ tôi thật là một người trời sinh vô tâm không phế giống ba ba. Tâm sự nặng nề, kèm theo sự áy náy không chịu nổi, tôi mơ màng trong giấc ngủ không sâu đến tận khi đồng hồ báo thức reng. Vì đã thu dọn xong hành lý, nên tôi rất nhanh đã ra khỏi nhà. Khi đi ngang qua hòm thư trên lầu, tôi suy nghĩ một chút, nhét chìa khóa phụ vào, nếu nàng thấy có lẽ nàng sẽ hiểu, thà đau một lần rồi thôi, còn hơn cứ đau dài dài.

Nhét tai nghe vào lỗ tai, ngày hôm qua tôi chép vào máy MP3 một loạt bài hát rock, đây không phải dòng nhạc yêu thích của tôi vì nó rất ồn ào, nhưng bây giờ nghe nó khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn.

Sáng sớm đường cao tốc ra sân bay vẫn còn vắng tanh. Tôi ngồi trong xe taxi, cau mày, nghe mãi dòng nhạc mình không thích, những bài Ngô Hiểu Mai đề cử cho tôi đúng là không tệ, hoàn toàn đạt tới tiêu chuẩn của tôi, không hiểu vì sao suốt ngày nàng nghe nó suốt được, lỗ tai chưa điếc cũng hay quá nhỉ?

Nhân viên lái xe nhìn tôi qua kính chiếu hậu, vẻ mặt có chút ngại ngùng, có vẻ muốn nói gì đó nhưng không dám nói. Tôi cũng không quan tâm, giả như đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cho đến khi đến sân bay, nhân viên lái xe mập mạp thu tiền, đưa phiếu xong, rốt cục nhìn không được chỉ lỗi tai tôi. Khi tôi lấy tai nghe ra, hẳn mới hít một hơi mà nói, "Cô nương, sao nghe nhạc lớn quá vậy? Trên đường đi di động reng không ngừng nhưng cô không biết!"

Tôi lấy điện thoại ra, hơn 20 cuộc gọi nhờ, toàn bộ đều là của một người. Tôi lắc đầu, cảm ơn hẳn, nhưng không muốn gọi lại. Ngày hôm qua tôi đã gượng cười mà nói với nàng: ngủ ngon, tạm biệt! Nếu đã như thế thì cứ để câu nói đó là câu nói cuối cùng của tôi đi.

Di động vẫn kiên trì không ngừng reng lên, khiến bầu không khí yên tĩnh nơi đây bị nhiễu loạn! Nhưng tôi là một người nhát gan, tôi không có dũng khí đối mặt. Để điện thoại ở chế độ rung, tôi tiếp tục nghe dòng nhạc khiến màng nhĩ mình rung lên.

Thời gian trôi qua khá nhanh, tôi làm xong thủ tục đăng ký, gấp rút kéo vali đi tới cửa an kiểm mà xếp hàng. Chỉ 30 phút nữa thôi là tôi đã có thể bay khỏi thành phố này, những nỗi buồn và niềm vui sẽ theo đó mà biến mất. Thư Triển Nhan nhất định sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc, và tôi có lẽ cũng sẽ ở một nơi nào đó vĩnh viễn chúc phúc cho nàng. Đây là tương lai tốt nhất, tôi nắm chặt tay, gặt đầu thật mạnh, đúng vậy, đúng là như vậy.

Qua cửa an kiểm, khi tôi đang tiếp tục cố gắng củng cố quyết tâm thì có người vỗ vai tôi. Tôi có chút cảm tức mà quay đầu lại, trông thấy một vị đại thúc rất có dáng của phần tử trí thức, cười tủm tỉm mà nhìn tôi.

Tôi không hiểu, tháo xuống một bên tai nghe, "Tiểu cô nương, không nên nghe nhạc bằng tai nghe lớn như thế, sẽ làm tổn thương nhĩ thần kinh, thính giác thần kinh rất yếu, một khi bị tổn thương sẽ không thể lành được đâu a!"

Tôi gượng cười, vị đại thúc lại nói tiếp, "Lỗi tai là để dùng cả đời, phải hảo hảo bảo vệ nó, đừng ý vào tuổi trẻ mà có thể không kiêng nể gì làm tổn thương thân thể của chính mình!"

Nụ cười của tôi sắp kéo ra hết nổi, đại thúc đúng là có khí chất Đường Tăng, không phải chú cũng đang vội lên máy bay sao?

"Người phía sau là gọi cháu à? Cô ấy gọi cháu mấy tiếng rồi, cháu xem cháu nghe nhạc lớn quá nên không nghe thấy đấy."

Tôi thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ, đại thúc, chú có thể nói chuyện trọng yếu trước được không a!

Trong lòng lại có dự cảm bất hảo, tôi quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Thư Triển Nhan, khuôn mặt tươi cười của tôi hoàn toàn cứng đờ, nàng chạy tới đây làm gì?

Thư Triển Nhan bị ngăn ở cửa khẩu phía Bắc, tuy thở gấp, nhưng thần sắc rất bình tĩnh. Nàng im lặng nhìn tôi, rất khó tưởng tượng một người không bao giờ nói chuyện lớn tiếng như nàng lại có thể ở sân bay gọi lớn tên của tôi.

Thư Triển Nhan lấy điện thoại ra, giơ lên cho tôi xem, tôi cũng ngoan ngoãn lấy điện thoại ra, quả nhiên nàng gọi tới. Đặt ống nghe bên tai, tôi thầm cảm ơn công nghệ cao thời nay, cách nhau 50-60m giữa một đám người ồn ào, nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở dồn dập của nàng.

Tôi chần chờ "Uy ——" một tiếng, nàng không đợi tôi mở miệng nói chuyện đã nói, "Thường Hoan Hi, có chuyện tôi phải nói cho cậu nghe," giọng nàng vẫn bình thản, giống như nhắc nhở tôi xuất môn phải mang theo ô, "Tôi đã nghĩ thông một việc."

Tim tôi đập gia tốc, "Chuyện gì?" Nàng lại dừng lại không nói lời nào, một lúc sau mới nói tiếp, "Mặc kệ cậu đi nơi quý quái nào du lịch, khi cậu về, tôi nhất định vẫn chờ cậu ở nhà!"

Tôi há hốc, không kịp phản ứng, đầu dây bên kia đã cúp. Nàng nhìn tôi, đột nhiên mỉm cười, sau đó há mồm nói, "Ngốc!"

Tuy rằng không nghe thấy, nhưng khẩu hình khi phát âm lại rất rõ ràng. Nàng vẫy vẫy tay, xoay người nghênh ngang mà đi. Tôi trợn mắt há hốc mồm, cái này là gì vậy? Tôi thật vất vả mới quyết tâm rời đi, sao cậu lại đến trêu chọc tôi? Tôi mặc kệ cơn đau trong lòng mà mỉm cười nói tạm biệt cậu! Đối với tôi là

chuyện lớn cỡ nào a! Cậu như vậy bảo tôi làm sao bỏ đi được? Càng quá trớn hơn nữa là cậu biết rất rõ là tôi ngốc, vậy sao không nói rõ ràng ra, câu vừa rồi của cậu rốt cuộc có ý gì a?

Tôi ngồi trong cabin, liều mạng gọi điện thoại cho nàng, nhưng hình như nàng trả thù tôi hồi nãy không nghe điện thoại của nàng, nên Thư Triển Nhan cũng bắt chước tôi không thèm nghe máy.

"Tiểu thư, máy bay sắp cất cánh rồi, xin cô vui lòng tắt nguồn!" Cô tiếp viên hàng không cười tươi nhìn tôi. Tôi hậm hực tắt nguồn, cho đến khi máy bay cất cánh, tôi mới kịp phản ứng, tôi đúng là tên ngốc chính hiệu, vậy mà còn ngồi lên máy bay làm gì? Về nhà hỏi cho rõ ràng là được rồi.

Nhưng hiện tại, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhìn máy bay bay xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây, tôi muốn đứng lên nói mình muốn xuống máy bay, nhưng sợ sẽ bị xem là bị bệnh thần kinh hay tệ hơn là phần tử khủng bố. Quả thật, tôi không thể phủ nhận một việc, đó là tôi rất ngốc.

Chương 29.

Bầu trời Tây Tạng giống như trong tưởng tượng của tôi, rất trong xanh, trời xanh mây trắng, nhưng tôi lại mất đi hưng trí ngắm cảnh, Thư Triển Nhan nói sẽ luôn chờ tôi về, nàng nói, mặc kệ tôi đi tới địa phương quý quái nào du lịch, khi tôi về, nàng nhất định vẫn đợi tôi ở nhà, câu này là có ý gì, chẳng lẽ nàng chắc chắn bất kể tôi chạy xa đến đâu, cuối cùng nhất định cũng sẽ về cạnh nàng sao?

Tôi còn không biết đáp án, nàng liền khẳng định như thế. Thật vất vả để quyết định, tôi không thể chỉ vì một câu đó của Thư Triển Nhan mà thay đổi được, tôi muốn hảo hảo chơi, tôi muốn nàng hạnh phúc. Nhưng tôi biết bất kể ở nơi nào, chỉ cần có nàng thì cuộc sống của tôi đều bình thản cả.

Cung điện Potala thực đồ sộ, nhưng vì sao mặt pho tượng lại giống Thư Triển Nhan đến thế? Hướng dẫn viên du lịch nói mãi không ngừng, nhưng vì sao tôi vẫn nghe thấy tiếng Thư Triển Nhan? Ngồi xe ngựa lên núi, nhưng vì sao một chút cảm giác vui sướng đều không có. Vì sao chung quanh rõ ràng có nhiều người như vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy cô đơn lạnh lẽo. Vì sao tới bất cứ chỗ nào, tôi đều thấy Thư Triển Nhan? Thậm chí ngay cả nằm mơ cũng không buông tha tôi nữa, Thư Triển Nhan từ khi nào đã khắc sâu vào cuộc sống của tôi như thế. Tôi, Thường Hoan Hi, không có nàng, tôi cũng không còn đầy đủ nữa.

Mặc kệ rào cản xã hội, mặc kệ luân thường đạo đức, chúng tôi chỉ im lặng sống cùng nhau, giống như trước đây, tôi vì sao nhất định phải rời xa nàng, nhân sinh là của chúng tôi, không cần người khác nói cho chúng tôi biết cái gì mới gọi là hạnh phúc. Hô, tôi nguyên lai là không thể mất đi Thư Triển Nhan, nơi không có nàng, thiên đường cũng chỉ là thiên đường của người khác, không quan hệ gì đến tôi cả.

Tây Tạng không phải thiên đường của tôi, mà là nơi có Thư Triển Nhan. Tôi đúng là một đứa ngốc. Thư Triển Nhan, tôi đã quyết định sẽ trở về.

Chương 30.

Thư Triển Nhan thiên.

Tôi chưa từng nghĩ trong cuộc đời mình sẽ xuất hiện một người như vậy, một người mà ngay cả cười cũng lười biếng, nhưng khi ở cạnh tôi, người đó luôn nở một nụ cười.

Đã thật lâu trước kia, tôi cầu mong cuộc sống của mình cứ mãi như thế, tử tử chăm sóc, giám sát tôi luyện cầm, đốc thúc tôi học hành, cuộc sống chỉ có hai người thực bình thản, cũng thật ấm áp. Kỳ thật tôi là người rất sợ cô đơn, nhưng không ai biết cả, vì tôi cảm thấy đó là một khuyết điểm, nếu đã là khuyết điểm thì mình nên che giấu nó.

Tôi thích tử tử, tuy rằng nàng rất nghiêm khắc, nhưng tôi biết, nàng là người yêu tôi nhất trên thế giới này, nếu nàng hy vọng tôi vĩ đại, tôi đây sẽ trở thành người khiến nàng tự hào, một người không có khuyết điểm. Đối với tôi việc đó không khó, chỉ cần cố gắng một chút là được, rất may là tử tử luôn ở bên cạnh tôi, nên tôi không bao giờ cô đơn cả.

Nhưng tên nam nhân kia lại cướp tử tử tôi đi mất. Tôi không rõ hẳn có cái gì hay ho, tuy rằng khi hẳn cười ôn hòa hơn cả tử tử, nhưng tôi vẫn không thích hẳn! Sự phản đối của tôi vẫn không thể ngăn cản tử tử lấy hẳn, tôi không cam lòng đi vào căn nhà rộng lớn đó, nhưng ở đó, tôi gặp nàng.

Hoan Hỉ rất lười biếng, đây là ấn tượng đầu tiên của nàng với tôi. Kỳ thật tôi rất bất an, tôi chưa từng thân mật với người khác, nếu như trước mặt là một tiểu tử tràn ngập địch ý, tôi nghĩ tôi sẽ rất lo lắng. Nhưng rất may nàng chỉ khề cười, ánh mắt trầm tĩnh, bộ dáng thực không sao cả, lúc ấy tôi mới có thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Không ngờ người đó lại là một người rất thực dụng! Điều này khiến tôi có chút giật mình. Nàng không cố ý lảng tránh chúng tôi, không riêng gì tôi và tử tử, thậm chí ngay cả ba ba của nàng. Mỗi ngày nàng chỉ lãnh đạm học bài, đến trường, khi ăn cơm cũng rất lễ phép. Những lời đồn trong trường, tôi không tin nàng không nghe thấy, nhưng nàng vẫn luôn tỏ vẻ không quan tâm. Điều này khiến tôi cảm thấy khó hiểu, vì sao nàng có thể không đếm xỉa gì đến những chuyện đó được chứ?

Không biết mấy tên nam sinh trong trường nghĩ gì mà cứ bám lấy tôi, viết mấy bức thư tình nhảm nhí, thậm chí tối còn chạy đến nhà tôi huyết sáo, kỳ thật cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt trêu chọc, nụ cười nơi khóe miệng của nàng, tôi liền nóng giận. Hơn nữa tử tử cũng đã ngầm nhắc nhở tôi phải giải quyết triệt để vấn đề này.

Tôi biết tôi rất vụng về trong chuyện này nên mới nhờ tên tiểu côn đồ kia. Thực chất tôi rất sợ, nhưng khi hẳn dám si nhục tử tử của tôi, cơn phẫn nộ ở một khắc kia đã chiến thắng nỗi sợ hãi, tôi cư nhiên đánh hẳn. Khi thấy hẳn giơ nắm đấm lên, tôi nhắm hai mắt lại, không ngờ lại nghe thấy tiếng nàng có chút phát run. Rất lạ, ở thời khắc đó, đột nhiên tôi lại thấy an tâm.

Lúc đó tôi rất kinh ngạc, con người ở nhà luôn im lặng như Thường Hoan Hỉ lại rất có khí thế mà đuổi đám côn đồ kia đi, tôi không biết nàng cũng có bộ mặt anh dũng như thế.

Tôi vẫn mạnh miệng không chịu nói lời cảm ơn, nhưng từ đó về sau, quan hệ của chúng tôi đã dịu đi rất nhiều. Thường Hoan Hỉ vẫn trước sau như một muốn tiếp tục kế hoạch đào thoát của mình, thậm chí ở trước mặt tôi luôn mơ mộng đến cái gọi là "Tự do" trong tương lai. Đúng vậy, từ nhỏ nàng đã nuôi dưỡng ý nghĩ vô cùng ngu ngốc là muốn chạy trốn khỏi chính gia đình của mình.

Có lẽ thật không công bằng khi mà nhìn nàng ngốc thế lại thi đậu vào một trường trung học trọng điểm. Nói thực ra, khi tôi biết nàng muốn ở trọ trong trường tôi đã không vui, vì sao nàng có thể mặc kệ gia đình đang lộn xộn để chạy trốn một mình như thế? Khi nghĩ tôi phải một mình đối mặt với tử tử và người cha anh tuấn của Thường Hoan Hỉ kia tôi đã cảm thấy mất hứng. Nhớ đến người nào đó mừng rỡ như điên khi được thoát khỏi nhà, tôi lại tức giận, dù sao, một ngày nào đó, tôi cũng sẽ rời khỏi nơi này, nơi mà chung quy cũng không phải là nhà tôi.

Không thể không thừa nhận, quyết định chạy trốn của Thường Hoan Hỉ thật anh minh, ít nhất, nàng không phải nửa đêm nghe cãi nhau. Tôi vẫn không rõ, cha Thường Hoan Hỉ có yêu tử tử của tôi không? Vì sao cứ

làm tỷ tỷ thương tâm chứ?

Khi tôi rút cục nhẫn không nổi, yêu cầu tỷ tỷ từ bỏ cuộc hôn nhân sai lầm này đi, câu trả lời của nàng là một cái tát thật mạnh. Tôi choáng váng, từ nhỏ đến lớn, tuy tỷ tỷ rất nghiêm khắc, nhưng chưa từng đánh tôi dù chỉ một ngón tay, lần này nàng vì hoa tâm nam nhân kia mà đánh tôi.

Trong lòng tràn ngập ủy khuất và phần nộ khiến tôi không tự chủ mà run rẩy, khi nước mắt tôi chảy ra, tôi liền tông cửa chạy ra ngoài. Kỳ thật tôi không có chỗ để đi, chỉ có thể lấy 10 đồng trên đường mua chai rượu nặng nhất, tôi trộm chạy vào trường, đây là nơi tôi nghĩ an toàn nhất.

Khi dòng chất lỏng cay nóng đó từ thực quản chảy vào dạ dày, trong đầu tôi muốn nổ tung lên, tôi cảm giác được một sự giải thoát kỳ lạ. Điều tiếp theo tôi nhớ là mình đang nằm trên bờ lưng khá nhỏ của một ai đó, bầu không khí sau cơn mưa mùa hè có một hương vị thật đặc biệt, trong lòng tôi lại có nỗi buồn không thể diễn tả bằng lời. Tôi bật ra một đề nghị cùng nhau trốn đi. Nàng im lặng một chút, sau đó trả lời một tiếng, "Được!"

Đột nhiên lúc đó nỗi buồn phiền trong lòng tôi hoàn toàn tan biến.

Sau đó chúng tôi thực sự rời khỏi căn nhà kia. Vừa vào đại học, tôi không biết gì cả, lúc đầu Thường Hoan Hỉ còn nhẫn nại chỉ tôi, nhưng không bao lâu, tôi cảm thấy nàng không còn kiên nhẫn. Dù sao chúng tôi cũng không có huyết thống gì cả, chăm sóc tôi không phải nhiệm vụ của nàng.

Tôi thử tự lập một chút, tôi nghĩ tôi làm cũng không tồi, tuy rằng trong lòng luôn luôn không hiểu vì sao lại rất buồn bực, nhưng bình tĩnh mà xem xét lại thì thời gian đó là khoảng thời gian mà quan hệ giữa chúng tôi "bình thường" nhất. Tôi nghĩ nếu như không có những việc ngoài ý muốn xảy ra, quan hệ giữa chúng tôi sẽ thực sự giống như những gì Thường Hoan Hỉ hy vọng, mỗi người có con đường riêng, hai con đường song song không có điểm giao nhau.

Nhưng thật tiếc, nhân sinh luôn không thuận nhân ý. Tôi vĩnh viễn không thể tha thứ cho mình, khi tỷ tỷ cần tôi nhất tôi lại không thể bảo hộ nàng, người luôn ôn nhu mà nghiêm khắc, ngoại trừ tình yêu ra, những việc khác luôn rất sáng suốt, giáo dục tôi như cha mẹ, lại không báo trước mà không trở lại. Vô cùng may mắn lão thiên gia còn thương tiếc cho nữ tử đáng thương đó, không hoàn toàn mang nàng đi, nhưng tỷ tỷ của tôi cũng không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại một người yếu đuối si tình chỉ nhớ mỗi trượng phu của mình.

Trong thế giới của nàng tôi đã biến mất không còn dấu vết. Mỗi khi nhìn cha của Thường Hoan Hỉ chuyên tâm chiếu cố tỷ tỷ, thấy tỷ tỷ như đứa nhỏ đơn thuần mà hạnh phúc, khuôn mặt tươi cười nhìn hân, tôi cũng không biết có nên hận người nam nhân này không. Tôi thật sự không biết, có phải đây mới là cuộc sống chân chính mà tỷ tỷ hy vọng hay không? Xét theo một khía cạnh nào đó, ông trời đã biến tôi thành cô nhi, nhưng bất kể ra sao, tôi vẫn phải cảm tạ sự từ bi của ngài.

Tôi cũng không hiểu vì sao Thường Hoan Hỉ lại ở lại bên cạnh tôi, tôi càng không hiểu vì sao tôi lại thích việc đó, có lẽ vì tôi sợ cô đơn, hoặc cũng có thể đó là thói quen.

Tôi không biết từ khi nào thì có cảm tình đặc biệt với nàng. Có lẽ là vào đêm nào đó, tôi bừng tỉnh vì cơn ác mộng, đang hét lên thì có một ai đó ôm tôi, vòng tay thật ấm. Có lẽ là buổi tối ngày nào đó khi dạ dày tôi kêu ầm ỹ, mỗi một không chịu nổi về nhà, người đó mặc tạp dề làm canh nóng cho tôi uống. Có lẽ là lần say rượu nào đó, cũng là người đó công tôi về nhà, mặc dù đụng phải vô số người, nhưng vẫn không ngừng lau mặt cho tôi. Vô số lần như vậy, tôi luôn muốn hỏi nàng, vì sao lại đối xử tốt với tôi như thế? Nhưng tôi chưa bao giờ hỏi, có lẽ tôi sợ nàng sẽ nói ra một đáp án khiến tôi khổ sở. Mỗi khi nhắc tới tỷ tỷ, ánh mắt của nàng lại trầm xuống, hiển thị rất rõ sự áy náy. Về mặt đó lại càng khiến tôi phần nộ và bi ai. Ngay lúc đó, tôi đã biết, mình cũng giống tỷ tỷ, đã yêu người không nên yêu.

Nàng yêu tôi không? Vô số lần tôi tự hỏi mình, có lẽ có, thỉnh thoảng tôi bắt gặp ánh mắt nàng ôn nhu, lưu luyến, còn có cả sự bi thương khiến lòng tôi đau như cắt mà nhìn tôi. Nhưng khi bắt gặp tôi nhìn nàng, vẻ mặt kia sẽ thay bằng một cái mặt nạ tươi cười ngốc nghếch, khiến tôi vô cùng buồn bã, lại càng thêm phần phần nộ.

Nàng luôn trách vì sao tôi càng ngày càng khó chịu, nhưng nàng không hiểu, oán khí của tôi là xuất phát

từ sự trốn tránh của nàng.

Đúng thế, tình cảm không thể ép buộc, nhưng vậy thì sao chứ? Đúng, tôi sợ, vì thế tôi càng muốn nàng cho tôi một đáp án chính xác. Được rồi, tôi thừa nhận, tôi cũng giống nàng, đều là những người nhát gan. Tôi rất ích kỷ và cũng rất tùy hứng, trừ phi nàng nói trước, tôi quyết không mở miệng trước. Nhưng tôi lại rất sợ, sợ rằng nếu tên ngu ngốc đó vẫn không chịu nói thì làm sao? Cái tốt nhất tôi đang có là tuổi xuân, chẳng lẽ phải chờ nàng mãi sao?

Sự chờ đợi của tôi có lẽ chỉ phí công, khi tôi đang bận rộn vì công việc, nàng lại chạy trốn. Du lịch? Du lịch cần từ chức sao? Du lịch sẽ dùng ánh mắt bi ai nhìn tôi sao? Tôi tuyệt vọng, được, Thường Hoan Hi, xem như cậu lợi hại, có bản lĩnh cả đời cậu đừng tái xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi dùng công việc để trấn tĩnh con tim đau đến chết lặng, tôi không giống tỷ tỷ, tôi sẽ không để cho một người không đáng để tôi yêu hủy hoại tôi. Nhưng vô tình tôi gặp được vị tiểu cảnh sát nọ, cô ấy nói cho tôi biết, tên ngu ngốc kia viết tên tôi vô số lần trong sổ tay của nàng. Thà viết vào giấy vẫn không chịu nói cho tôi nghe sao? Thà chạy trốn khỏi tôi cũng không nói cho tôi biết?

Buổi sáng ngày nàng đi, tôi lẳng lặng nằm đó, nghe thấy tiếng đóng cửa, nên giữ lại không? Rõ ràng là một tên ngu ngốc, lại nhát gan, trên người có một nốt ruồi xấu không nhỏ, tuy không phải người xấu, nhưng có tốt hơn người bình thường chỗ nào không? Vì sao tôi lại thích một người như thế chứ?

Tôi tự hỏi mình, nhưng vẫn không biết đáp án. Khi cánh cửa đóng lại, thế giới quanh tôi thực im lặng, lòng tôi lại càng thêm buồn bực và bất an. Tôi cầm lấy một đồng tiền xu ném lên không trung, nếu là chữ thì tôi giữ nàng lại.

Hình? Lăn đầu không tính! Vẫn là hình? Lăn này cũng không tính! Sao vẫn là hình? Đùa à, cuộc sống của Thư Triển Nhan tôi sao có thể dùng đồng xu quyết định được! Nếu nàng thật ngốc thì tôi sẽ tự quyết định tương lai của chúng tôi.

Tôi cố lấy dũng khí nói ra lời mà tôi vẫn muốn nói. Nàng thực kinh ngạc, tôi nhìn thấy sự kinh ngạc đó trong ánh mắt của nàng. Trong lòng lại đau một chút, nàng thật sự muốn chạy trốn khỏi tôi?

Tôi cố tỏ ra trấn tĩnh mà quay đầu rời đi, nên cho nàng một ít thời gian để suy nghĩ, tôi đã nói ra như vậy, mọi việc còn lại cứ để nàng quyết định thôi.

Sao bỗng nhiên lại nghĩ nhiều như vậy? Tôi bị tiếng còi ô tô làm bừng tỉnh, tôi hồi phục tinh thần lại, nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, đã quá giữa trưa. Tôi lắc đầu, vươn người, đã ngồi cả nửa ngày. Trong khoảng thời gian này, mỗi khi có chút thời gian tôi lại miên man suy nghĩ, đành phải liều mạng mà làm việc, đến mức đối tác nhịn không được, giữa trưa đã đuổi tôi về, hằn nói hằn chịu không nổi đôi mắt gấu mèo của tôi, thời buổi bây giờ chăm chỉ cũng sai à?

Sắc trời đã sụp tối, tôi trở mắt nhìn ánh chiều tà hắt qua ban công. Ngồi trên ghế sofa, tôi cố gắng không nhớ tới người đó nữa. Mùa hè nóng bức đã gần qua, mặt trời khuất núi, bỗng cảm thấy sofa thực mềm thực thoải mái, thật giống như đêm 30 lạnh lẽo rất nhiều năm trước kia, có ai đó đã ôm tôi thật ấm áp.

Lòng tôi lại càng thêm cảm thấy cô đơn, Hoan Hi, tôi rất nhớ cậu, xin cậu nhất định phải trở về.

Nghe động tĩnh nơi cửa trước, tôi đang mơ màng ngủ liền tỉnh dậy, con người đúng là một sinh vật kỳ quái, lao đầu vào làm việc, một ngày chỉ ngủ 4, 5 giờ cũng không cảm thấy khó chịu. Nhưng khi được nghỉ ngơi, ngủ không được không nói, còn cảm thấy mệt hơn.

Nghe tiếng mở khóa, tôi kinh ngạc phát hiện lòng mình thật bình thản. Là nàng hay ăn trộm, không có tên trộm nào ngốc thế đâu, làm rớt chìa khóa đến hai lần. Tôi do dự có nên đứng lên mở cửa hay không, tôi sợ, cửa vừa mở ra, thấy không phải là người mà tôi trông ngóng, tôi sợ tôi sẽ nhịn không được mà bật khóc.

Đèn hành lang sáng lên, mắt tôi không thích ứng được với ánh sáng ngay, nhắm chặt mắt lại. Tôi hé mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc, đầu đội nón, bị phơi nắng da ngăm đen, còn có vẻ ngốc nghếch hơn khi xưa mười phần. Thấy tôi, nàng cũng thực giật mình, "Sao cậu không bật đèn, ở trong phòng tối thôi giống ma quá!"

Mới vừa rồi còn tràn đầy nhu tình lập tức hóa thành hư ảo, trên đời có một loại người, am hiểu nhất việc dội nước lạnh vô mặt người khác, bất kể tình huống ấm áp thế nào, chỉ cần bọn họ vừa mở miệng thì lập

tức gió bắc cực liền thổi âm âm tới. Thật bất hạnh, Thường Hoan Hỉ lại là tiêu biểu cho dạng người đó. Nhưng thật tốt, nàng rốt cục cũng trở lại.

"Ế, cậu đừng khóc a!"

Sao, tôi khóc sao? Chắc thế, bằng không sao mặt nàng bối rối đến thế, "Đừng khóc, cậu xem, tôi mua cho cậu rất nhiều quà a, đây chuyền nè, tôi phải xin một tiểu cô nương lâu lắm mới đổi được đó, tìm khắp Tây Tạng cũng tìm không thấy cái thứ hai đâu a. Còn mua cho cậu một con dao thực khủng bố, nhưng không đem lên máy bay được, tôi phải gửi bưu kiện, hai ngày nữa mới nhận được, a, đúng rồi, còn có..."

Nàng ngồi chồm hổm ở trước mặt tôi, vùi đầu vào túi đồ, người này ngốc thật sao? Nước mắt tôi bây giờ hoàn toàn là do tức quá, trên thế giới sao lại có người ngốc thế chứ? Tôi không cần quà! Vì sao nước mắt càng ngày càng nhiều? Hoàn toàn không thể khống chế tuyến lệ của chính mình, trong lòng ủy khuất muốn chết, nhưng lại không biết ủy khuất vì cái gì. Tôi chỉ biết ngồi đó khóc không ngừng.

Hương vị quen thuộc, rất dễ chịu, mang mùi hương những lá trà và cả ánh mặt trời Tây Tạng, nàng ôm lấy người khác vẫn ngốc như thế. Tôi khóc, nước mắt mấy năm trời không xuất hiện cứ thế trút ra hết. Nàng không nói gì cả, chỉ lấy tay vỗ lưng tôi, ôn nhu mà nhẹ nhàng.

Ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ, mệt quá, không phải vì công việc, mà là vì chờ nàng quay lại.

"Thực xin lỗi, Triển Nhan, tôi sẽ không đi nữa, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ!"

Trong cơn mơ màng, tôi thấy nàng cúi đầu xuống hứa hẹn, tôi rốt cục yên tâm, thần kinh căng thẳng đã lâu trầm tĩnh lại, nguyên lai, tôi luôn luôn sợ, sợ nàng không yêu, sợ nàng bỏ tôi lại, sợ nàng rời đi. Bây giờ thì tốt quá, nàng rốt cuộc đã trở lại.

Mở mắt ra lần nữa, ánh mặt trời sáng lạn buổi sáng sớm chiếu vào phòng, tôi bật dậy, sao lại nằm trên giường, chẳng lẽ tối hôm qua chỉ nằm mơ thôi sao?

Vọt tới phòng khách, nàng đang ngồi dưới đất lục lọi cái túi du lịch to thật to hỗn độn kia, tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại có chút tức giận, người này mới sáng sớm ra làm gì vậy?

"A, tìm được rồi, làm sợ muốn chết, còn tưởng làm mất rồi chứ!"

Thường Hoan Hỉ, tên ngu ngốc đó lấy ra hai chiếc vòng bằng bạc, cầm lấy một cái, đeo lên tay tôi.

"Cái gì thế, họa tiết phức tạp quá", không giống hoa văn bình thường. Tôi ngồi xuống, tò mò mà vuốt ve chiếc vòng, ngôn ngữ Tây Tạng đặc sắc quá a, hoàn toàn nhìn không ra khắc chữ gì cả.

Nàng cười tủm tỉm, đeo vòng vào tay mình, "Là cổ văn, tên hai chúng ta!"

Nàng giơ vòng lên, "Tôi nhờ thợ bạc đại thúc khắc riêng cho a, nếu cậu đừng nhẫn nại nữa thì tớ cũng thường vui vẻ."

Tôi ngây ngẩn cả người, cái này có tính là lời thổ lộ không? Ngây ngốc nhìn nàng, tôi phản ứng không kịp.

Nàng tựa hồ có chút ngượng ngùng, cúi đầu thấp xuống, lỗ tai đỏ ửng lên, "Nhẫn kim cương mắc quá bây giờ tôi mua không nổi, nên đưa cậu vòng tay trước đi." Sau đó đứng lên, chạy trốn về phía đại môn, "À, tôi phải đi trả phép, bữa sáng ở trên bàn, cậu lại ăn đi. Cơm chiều chúng ta ăn cá kho tiêu đó, khi về tôi đi mua nguyên liệu."

Còn chưa kịp đáp lời, cánh cửa đã bị đóng sầm lại. Tôi nhin không được cười rộ lên, cười đến chảy nước mắt, đầu tóc bù xù thế đi ra ngoài dọa người lắm a! May mắn phơì nắng đen da, người quen hẳn không nhận ra được. Ân, thật tốt, tôi cũng thềm cá kho tiêu lâu rồi.

Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, nhưng tôi nghĩ, tôi sẽ không bao giờ phải cô đơn nữa.

-----oOo-----

Chính văn hoàn

Lần ngoại:

Thường Hoan Hỉ đang xem tv, cười đến thập phần ngốc nghếch, nhưng mà cũng trách không được nàng, thật sự là tiết mục tấu hài này rất mắc cười vì chất giọng Hồ Nam kỳ quái. Thường Hoan Hỉ cười gập cả người, người diễn chung cứ tò tò đi theo người chủ trì nói mãi một câu, "Quả nhiên ~~~" âm điệu quái dị không cười không được.

Thư Triển Nhan cũng muốn cười, nhưng nàng ráng nhịn.

Vì sao nàng lại nhịn cười? Sự tình là thế này.

Sáng Thư Triển Nhan tỉnh dậy, mơ mơ màng màng, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhưng lại nhớ không ra được, khiến tinh thần cả một ngày không được lanh lẹ. Tối khó có dịp không cần xem hồ sơ, ngồi xem bộ phim cổ trang "Chuyện tình bốn trăm năm".

Thường Hoan Hỉ cùng ngồi trên ghế sa lon, không kiên nhẫn chơi game đua xe trên laptop. Đua xe gì chứ, nhìn hình ảnh cứ như cho con nít chơi, nhưng tên kia lại chơi mê mẩn, đầu lưỡi hận không thể liếm tới mũi, cứ năm phút đồng hồ liên vùng tay hô to một tiếng, "Yes, về nhất!". Nếu không thì lại tức giận la lên, "Dám ném bom ta à, ta không thắng người không làm người." khiến Thư Triển Nhan không tập trung xem phim được, trừng mắt vài lần không có tác dụng, cuối cùng đành phải đuổi người kia cùng với trò chơi cho con nít đó vào thư phòng mới được yên tĩnh.

Trước khi ngủ, Thư Triển Nhan như có điều suy nghĩ, hỏi Thường Hoan Hỉ đang cầm điều khiển từ xa đổi kênh như điên, "Cậu tin có kiếp trước kiếp sau không?"

Mí mắt Thường Hoan Hỉ không nâng lên chút nào, "Chết rồi không phải thành thần tiên sao, ai bảo cậu xem cho lắm phim kinh dị vào, giờ gặp ác mộng đáng đời."

Thư Triển Nhan không giận, hỏi tiếp, "Cậu cảm thấy kiếp trước cậu là ai a? Nếu có kiếp sau, cậu muốn làm cái gì?"

Mắt Thường Hoan Hỉ sáng rực lên, nhưng chỉ vì có tiết mục giải trí nàng thích xem nhất, không chút suy nghĩ mà đáp, "Chuyện của kiếp trước ai mà nhớ chứ! Còn kiếp sau tớ nhất định là cái cây, cây mọc trên bờ vực, ít đất ít mưa nhưng có thể ngắm phong cảnh."

Thư Triển Nhan hung hăng đá hai chân ngốc tử, đập chần, quay người qua một bên, mở tạp chí ra đọc, không thèm nói chuyện với cái tên đó nữa, đúng là tên ngốc, tuy không trông cậy nàng có thể nói được câu nào lãng mạn, nhưng vẫn không chấp nhận được đáp án tuyệt tình như vậy a.

Thường Hoan Hỉ cẩn thận nhìn Thư đại tiểu thư, kéo một chút chần lại phía mình, bộ mặt đáng thương không duy trì được hai phút, lực chú ý liền hoàn toàn bị TV hấp dẫn, vì thế nên mới xuất hiện cảnh tượng vừa kể trên.

Đêm đã khuya, Thư Triển Nhan tựa hồ đã ngủ say, nhưng khuôn mặt vẫn còn nét giận. Ngủ nguyên một buổi chiều, nên bây giờ Thường Hoan Hỉ không buồn ngủ. Nàng buông bản thảo, xoa bóp trán, lại lấy khối cổ ngọc đeo trên cổ ra.

Cái này là năm ngoái nhà xuất bản tổ chức leo núi, không may nàng bị lạc đường thì lại gặp phải một lão đạo sĩ kỳ quái, cương quyết "đưa" cho nàng cái này, nói là cuối cùng cũng có thể vật quy nguyên chủ^[2]. Vốn muốn cự tuyệt, nhưng cầm trong tay rồi lại luyến tiếc không buông, cứ như đây từng là vật mình từng bảo quản cả một đời vậy.

Vị đạo sỹ ra về đặc đạo kia cứ nhiên lập tức biến thành con buôn giáo hoạt, chẳng biết xấu hổ móc của nàng 200 đồng "phí bảo quản", nhưng thiên kim cũng khó mua được một vật ưng ý như thế, huống chi giá cả cũng không quá mắc, Thường Hoan Hỉ hận thì hận, nhưng vẫn đưa tiền.

Cũng kỳ lạ, đi nửa ngày không thấy ai, mới vừa cầm ngọc thì mới đi mấy bước đã đụng phải Ngô Hiểu Mai. Biết Thường Hoan Hỉ bỏ 200 đồng mua khối ngọc bội vớ vẩn, Ngô Hiểu Mai chống nạnh, mắng nàng chường nửa giờ, kéo nàng đi gặp đạo sỹ kia đòi tiền lại, nhưng đi mãi vẫn không gặp được vị đạo sỹ "đưa" nàng ngọc kia. Ngô tiểu thư mắng thời buổi bây giờ có rất nhiều người giả dạng đạo sỹ đi lừa người ta, nhưng Thường Hoan Hỉ không thèm để ý, nàng nói mình cũng thích viên ngọc này.

Về nhà Thư Triển Nhan thấy, nàng nói một câu, "rất hợp với màu da của cậu." cũng không hỏi lai lịch của viên ngọc. Thường Hoan Hỉ cảm thấy việc này mình cũng có phần ngốc, nên không muốn kể lại tỉ mỉ cho nàng nghe. Người ta nói đeo cổ ngọc tránh ma quỷ, nhưng khi nàng đeo ngọc này thỉnh thoảng lại gặp những giấc mộng kỳ quái, đúng là đồ dỏm.

Nàng hồi tưởng lại giấc mộng đó, có một người nào đó rất giống nàng, nằm trên giường bệnh, mặt tái nhợt nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười, "Kiếp này xin lỗi cậu, kiếp sau, tôi nhất định sẽ ở cạnh cậu, làm cho cậu hạnh phúc vui vẻ. Sư phụ nói trời sẽ phạt tôi làm một cái cây cô đơn một ngàn năm, tôi cũng chấp nhận."

Nhìn thấy Thư Triển Nhan khi ngủ còn có chút tức giận, Thường Hoan Hỉ hít một hơi, giấc mộng đó đúng là cổ quái, "Tôi được ở cạnh cậu kiếp này, chỉ cần cậu hạnh phúc yên vui, mặc dù kiếp sau trời phạt tôi làm cây, cô tịch ngàn năm, tôi cũng chấp nhận."

Lầm bầm lầu bầu xong rồi, lại cảm thấy mình buồn cười, học chủ nghĩa duy vật của Đảng đã bao nhiêu năm, bây giờ còn tin mấy chuyện đó.

Nàng vươn người, tiện tay tắt đèn, chưa đầy hai phút liền chìm vào giấc ngủ. Trong bóng tối, Thư Triển Nhan lại nhẹ nhàng cười rộ lên, "Ngốc, chẳng lẽ cả bờ vực không thể có hai cây sao?"

Nhẹ nhàng đưa tay chạm vào khuôn mặt ấm áp ngủ say của người nọ, kiếp trước kiếp sau gì cũng được, mộng mị sao cũng thế, có quan hệ gì đâu? Nhưng ở kiếp này, tôi nhất định sẽ nắm tay cậu đi suốt đời.

-----oOo-----

Toàn văn hoàn

Chú thích:

---

^[1] Báo điện tử

^[2] Làm việc tại gia

^[3] Cha làm sai con phải sửa

^[4] Con người tầm thường không có chí tiến thủ

^[5] Fangirl, ý chỉ fan của Đam Mỹ, Shounen ai

^[6] Ý chỉ gặp chuyện là trốn tránh, không dám đối mặt aka hèn nhát

^[7] Vật trở lại tay chủ

Table of Contents

Chương 1.	
Chương 2	
Chương 3.	
Chương 4.	
Chương 5.	
Chương 6.	
Chương 7.	
Chương 8.	
Chương 9.	
Chương 10.	
Chương 11.	
Chương 12.	
Chương 13.	
Chương 14.	
Chương 15.	
Chương 16.	
Chương 17.	
Chương 18.	
Chương 19.	
Chương 20.	
Chương 21.	
Chương 22.	
Chương 23.	
Chương 24.	
Chương 25.	
Chương 26.	
Chương 27.	
Chương 28.	
Chương 29.	
Chương 30.	
Lần ngoại:	
[1]	
[2]	
[3]	
[4]	
[5]	
[6]	
[7]	